IACOBI GRETSERI

SOCIETATIS IESV

INSTITVTIONVM LINGVAE GRAECAE

LIBER TERTIVS DE Syllabarum dimensione.

Pro Schola Rhetorices.

ANTVERPIAE,

EX OFFICINA IOACH. TROGNAESII.

M. D. XCIX.

Cum Gratia & Priuilegio.

... ergo et ... amicitia ...
d... statu bonos et honestos amicos
consuetudine possidemus ... dii ... [illegible]
... bonos. tantum momenti est ergo electio
amicorum ut ... ea bona vel mala ista
consequatur. Si enim bonos ac honestos
... nacti fuerimus ... similiter
... [illegible] discalorum ac [illegible]
... [illegible] mores eorum propr...
... induemus

...ουλες χλῶ ... πάντας τοὺς βουλο-
μένους. ἀλλὰ τοὺς ἀγαθοὺς ων
...μιλίας καθεκάστην τὴν ἡμέραν
...ακονες γινόμεθα τοσοῦτος γὰρ
...ειν τῶν φιλῶν ἔχλοτι ἵνα
... ἐκ αὐτῆς ἡ ἀγαθὴ ἡ πονηρὰ
...ζων μετέχει εἰ δὲ γὰρ τοὺς ἀγα-
...ους ... συμμαθητὰς μετ' εὐνοίας
...λων ... ἀγαθὴν μαθήσομεν
...γὰρ τοῖς χρηστοῖς ὁμιλοῦμεν
...ους τρόπους αὐτῶν ... ἐνδυσώμε...

INDEX CAPITVM HVIVS LIBRI.

CAPVT I.

DE VOCALIBVS BREVIBVS, LONGIS, ANCIPITIBVS, ET DIPHTHONGIS.

GRAECI habent vocales septem, α, ε, η, ι, ο, υ, ω. Ex his ε & ο perpetuò breues ſunt: η & ω ſemper longæ: α, ι, υ, ancipites, quòd modò producantur, modò corripiantur, interdum in eadem, ſæpius in diuerſis dictionibus; vt lib. 1. cap. 1. declarauimus.

Ex vocalium coniunctione naſcuntur diphthongi duodecim, quarum ſex priores appellantur *Propriæ*, ſex poſteriores *Impropriæ*: αι, αυ, ει, ευ, οι, ου. ᾳ, ῃ, ῳ, ηυ, υι, ωυ, quæ omnes ſuapte natura producuntur.

QVIA verò fieri poteſt, vt breues vocales, quantumuis natura ſua breues, longæ fiant, & longæ vocales vnà cum diphthongis breues, docendum eſt; quibus modis id contingat: poſtea de ancipitum quantitate regulas præſcribemus; in hac enim cognoſcenda potiſſima difficultas verſatur.

Præterimus, tanquam notum ex Emmanuele, quid sit *Tempus*, & quæ quótve tempora syllaba quæuis habeat.

CAPVT II.

DE POSITIONE.

I. VOCALIS breuis ante duas consonantes, vel vnam duplicem eiusdem dictionis, longa est positione. τόξον, *arcus*: ςέμμα, *corona*.

τόξ' ὤμοισιν ἔχων, Iliad. I. *Arcũ in humeris habens.*

ςέμματ' ἔχων ἐν χερσίν. ibid. *Manibus coronam habens.*

ὀλέκοντο δὲ λαοί. ibid. *Peribant autem populi.*

ἤτοι ὅγ' ὣς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἕζετο. ibid. *Sic fatus cõsedit.*

II. SI altera consonans fuerit in fine præcedentis, & altera initio sequentis dictionis, vocalis nihilominus longa erit.

τὸν δὲ ἀπαμειβόμενος προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων. *Hunc autem respondens allocutus est rex Agamemnon.*

III. SI vtraque consonans, aut duplex sit in principio sequentis dictionis, producetur vocalis præcedens. Iliad. α.

ἕλκετο δὲ ἐκ κολεοῖο μέγα ξίφος. *Traxit autem ex vagina magnum ensem.* ibid.

πολλὰς δὲ ἰφθίμους ψυχὰς ἄϊδι προΐαψεν. *Multas verò fortes animas demisit Orco.*

—ποτὶ δὲ σκῆπτρον βάλε γαίῃ. ibid. *Deiecit sceptrum humi.* ibid.

ἔ καὶ ἀπὸ γλώσσης μέλιτος γλυκίων ῥέεν αὐδή. *Cuius ex ore melle dulcior fluebat oratio.*

ANNOTAT.

In *his exemplis α, ι, breues, item ο & ε producuntur ob duas consonantes in altera dictione: occurrunt autem huius productionis in omnibus ferè Poëtarũ paginis exempla, quod ipsum quoque Latini nonnunquam Græcorum imitatione faciunt; non tantùm in monosyllabis, quæ sæpe non alio nomine, quàm quòd monosyllaba sunt, extenduntur, sed etiam in polysyllabis. Hinc illud Iuuenalis, Sat. 8.*

Occulta spolia & plures de pace triumphos.

& illud Silij lib. 9. Immane stridens agitur, &c.

& illud Virgilij 1. Georgic.

Lappæque tribuliq; intérque nitentia culta.

& alia huius generis, quæ adfert Emmanuel.

IV. INTERDVM corripitur præcedens syllaba breuis, etiamsi duæ consonantes, vel vna duplex sit in principio sequentis. Iliad. 2.

οἵτε Ζάκυνθον ἔχον, *Quique Zacynthum habitant.*

—ἀλλὰ Σκάμανδρος οἴσει δινήεις. Iliad. 21.

Sed Scamander vorticosus abripiet te.

ANNOTAT.

MVLTA *huius generis exempla passim tibi Homerus suppeditabit, qui sæpissime vocalem breuem ante hoc nomen Σκάμανδρος corripit: vt ferè liberum videatur, vocalem breuem vel producere, vel corripere, prout carminis ratio exigit.*

CAPVT III.

DE MVTA ET LIQVIDA.

I. VOCALIS breuis ante mutam & liquidam, ſiue eiuſdem, ſiue diuerſæ dictionis, communis eſt. Theoc. Idyll. 11.

ὦ Κύκλωψ Κύκλωψ πᾶ τὰς φρένας ἐκπεπότασαι. *O Cyclops Cyclops, quò mens tua auolat.* Ibid.

οὕτω γοῦν ῥᾶϊστα διᾶγ' ὁ Κύκλωψ ὁ παρ' ἡμῖν. *Sic igitur facillimè viuebat Cyclops noster.* Iliad. 9.

Πάτροκλος μὲν σῖτον ἑλὼν ἐπένειμε τραπέζῃ. *Patroclus quidem panem accipiens diſtribuit in menſa.*

ANNOTAT.

DICTVM *eſt in regula,* Vocalis breuis. *Nam longa nunquam fit communis, licet ſit ante mutam & liquidam: quod diligenter eſt obſeruandum; ne quis putet α, ι, υ, hoc ipſo quòd antecedunt mutam & liquidam, eſſe communes. Non eſt ita, ſed oportet vt ſaltem in illa dictione naturâ ſint breues: quod aliquando, maximè apud Latinos, ex Rectis deprehendere licet. Propterea enim iſti obliqui,* patris, patri, patrem, patres, a *commune habent; quia a in nominatiuo* pater, *breue eſt: ſed* matris, fratris, *& ſimiles, perpetuò habent a longum; quia in his nominandi caſibus* mater, frater, a *longum eſt. & idem iudicium eſto de aliis tam Latinis, quàm Græcis; ſiue in eadem, ſiue in diuerſis dictionibus.*

II. NON modò λ & ρ, ſed etiam μ & ν, cum mutis apud Græcos ordinariè liqueſcunt, breuemque

uémque vocalem faciunt communem. quod apud Latinos non fit, nisi in Græcis dictionibus, quibus ipsi vtuntur; vt *Cycnus, Tecmessa, Therapnæ, Ichneumon.* Theocrit. Idyll. 22.

λαιῇ δὲ στόμα τύψε, πυκνοὶ δ᾽ ἀράβησαν ὀδόντες. *Sinistra vero os percußit, crepitarunt autem crebri dentes.* Idem Idyll. 1.

καὶ λέγε τὸν βώταν νικῶ Δάφνιν, ἀλλὰ μάχευ μοι. *Et dic bubulcum vinco Daphnin, Sed congredere mecum.*

Idem Idyll. 15. ἑπτὰ δραχμῶν κυνάδας, γραιᾶν ἀποτίλματα πηρῶν. *Septem drachmis pilos caninos ex vetulis & mutilatis ouibus conuulsos.* Et Idyll. 16.

—τίς κομόωντας Πριαμίδας, ἢ θῆλυν ἀπὸ χροίας κύκνον ἔγνω; *Quis comatos Priamidas, aut muliebrem à colore nouit cygnum?*

ANNOTAT.

VT hoc præceptum planiùs intelligas, lege quæ hac de re eruditè scribit noster Emmanuel, vbi de præceptionibus Positionis agit.

III. VOCALIS breuis fit etiam apud Græcos communis ante literas, μν, κλ, πλ.

Hesiod. in Erg. ἥτε καὶ ἀπάλαμνόν περ ὁμῶς ἐπὶ ἔργον ἐγείρει: *Quæ etiam ignauum ad opus excitat.*

Homer. βατραχ. Ἀλλ᾽ ἐπὶ λέκτρον ἰὼν ἄκρον δάκτυλον καταδάκνω. *Conscenso lecto summum mordeo digitum.* Theocr. Idyll. 17.

θωρηχθεὶς ἐπὶ βουσὶν ἀνάρσιος Αἰγυπτίοισι. *Armatus in armenta hostili animo Aegyptia.* Hom. Odyss. 4.

Κύπρον, Φοινίκην τε, καὶ Αἰγυπτίους ἐπαληθείς. *Cyprum, Phœniciam, & Aegyptum pererrans.*

ANNOTAT.

Hinc *fit vt pleraque verba ab his literis incepta repetant in præterito primam thematis; vt diximus in Grammatica, cùm de augmento præteriti ageremus. Videtur autem Martialis simile quid ausus lib. 5.*

Sardonychas, Smaragdos, Adamantas, Iaspidas vno
Portat in articulo Stella, Seuere, meus.

Et Propertius hellenismo vsus est hoc versu:

Te scelus accepto Thracis Polymnestoris auro,
Nutrit in hospitio non, Polydore, pio.

Et Ouidius 13. Metamorph.

Vadit ad artificē diræ Polymnestora cædis.

Alij tamen legunt Polymestor.

IV. Vocalem breuem etiam tunc sæpe pro communi habent Greci, cùm solam liquidam antecedit. Iliad. 1.

—αὐτοὺς δ' ἑλώρια τεῦχε κύνεσσι. *Fecit ipsos escas canibus.* Homer. hymno in Merc.

ἱμερόεν κονάβησε, Θεὸς δ' ὑπὸ μέλος ἄεισε. *Suauiter sonuit, Deus autem melos cecinit.* Theoc. Idyll. 11.

πολλάκις ὦ Πολύφαμε τὰ μὴ καλὰ, καλὰ πέφανται. *Sæpe ô Polypheme quæ non sunt pulchra, videtur pulchra.*

ἀνέρες ἔστε φίλοι, *viri este amici.* Ἄρες, Ἄρες βροτολοιγὲ, μιαιφόνε. *Mars, Mars homicida.*

Quæ duo aliquoties apud Homer. occurrunt.

ANNOTAT.

Alii *primum illud testimonium ita legunt:*
—αὐτοὺς δὲ ἑλώρια τεῦχε κύνεσσι. *vel,* —αὐτοὺς δ' ἑλλώρια.

V. Idem

V. IDEM quandoque contingit, licet liquida sit in principio dictionis sequentis. Homer. Iliad. 22. πολλὰ λισσομένω· οὐδ᾽ Ἕκτορι θυμὸν ἔπειθεν. *Multa precantes, neque Hectori animum flectebant.*

Et Iliad. 4. ὡς ὅτ᾽ ἀπὸ σκοπιῆς εἶδε νέφος αἰπόλος ἀνήρ. *Sicut cùm nubem ex specula videt caprarius.*

ANNOTAT.

HAEC *Græcorum propria sunt. Quamuis Persius quoque in prologo simile quiddam sibi permiserit.*

Cantare credas Pegaseium melos.

Longâ primâ in nomine melos; *Est enim scazon.*

LIQVIDAE *non solùm postpositæ, sed etiam mutis antepositæ liquescunt interdum, tam in eadem, quàm in diuersis dictionibus; vt quidam volunt.*

IN EADEM, *ν ante θ. Dionys. de situ orbis.* καὶ Τρίπολιν λιπαρήν, Ὀρθωσιάδα τε Μάρανθόν τε. Tripolim feracem, Orthosida, & Maranthum.

μ ante φ. Odyß. 11. καί ῥα τέκεν δύο παῖδας Ἀμφίονά τε Ζῆθόν τε. Duos habebat filios Amphionem & Zethum.

ρ ante π. Orpheus initio Argonaut. —— δεῖξαί τε θαλάσσης παρθενικῆς ἀταρπούς, ἐπίηρα δ᾽ ἡρώεσσι. Ostende vias maris virginei, quod gratum erit Heroibus.

γ loco ν ante χ. Hesiod. in Erg. εἰ γάρ τοι καὶ χρῆμα ἐγχώριον ἄλλο γένηται. Quòd si negotium aliquod, quale solet inter vicinos, existat.

ν ante κ, IN DIVERSIS *vocibus. Iliad. 24.* ἀλλ᾽ ἐγὼ οὐδέν σε ῥέξω κακόν, καὶ δέ κεν ἄλλον σεῦ ἀπαλεξήσαιμι. Nihil mali tibi faciam, quin potiùs alium quoque à te arceam, ne noceat.

ν ante

ν ante τ. Iliad. 22. τῶν μνῆσαι φίλον τέκνον ἄμυνε δ' ἤϊον ἄνδρα. Horum memento chara proles, & fuga inimicum virum.

μ ante π in illo versu Homeri, hymno in Cybelen. ᾗ κροτάλων, τυμπάνων τε ἰαχὴ, σύν τε τρόμος αὐλῶν. Cui crepitaculorum tympanorumque sonitus, & clangor tibiarum (placet.) *Idem fit apud Catullum, carmine de Berecynthia & Atti.* Niueis (citata) cepit manibus leue tympanum.

ν ante vocalem. Dionysius de situ orbis. τῷ δ' ἐπὶ Βοιωτῶν τε πέδον καὶ Λοκρῶν ἄρουρα. Iuxta hunc (iacet) Bœotorumque campus, & Locrorum ager. *Et Phocyl.* μήδ' ἐς ἔρωτα γυναικῶν ἅπας ῥεύσῃς ἀκάθεκτον. Neque amore mulierum totus diffluas perdito.

Nonnunquam corripiunt vocalem non obstantibus tribus consonantibus. Homer. Iliad. π. ὃν πότμον γοόωσα λιποῦσ' ἀνδρότητα καὶ ἥβην. Suam sortem lugens & relinquens virilem ætatem & iuuentutem.

CAETERVM *omnes istæ obseruationes videntur ex depranatis codicibus natæ. Nam vt à primo versu ordiar, correcti codices ita habent apud Dionysium:* καὶ τρίπολιν λιπαρὴν, ὀρθώσιδά τε μάραθόν τε.

Apud Homerum verò ita: καί ῥ' ἔσχεν δύο παῖδ' Ἀμφίονά τε Ζῆθόν τε.

Tertius versus sic legitur apud Orpheum: παρθενίης ἀτραποὺς.

In quarto eliditur α per apostrophum: εἰ γάρ τοι καὶ χρῆμ' ἐγχώριον.

Quintus sic scribitur apud Homerum: ἀλλ' ἐγὼ οὐδέν σε ῥέξω κακὸν, ἀλλά κεν ἄλλον σεῦ ἀπαλεξήσαιμι.

Sextus

Sextus versus est iste: τῶν μνῆσαι φίλε τέκνον.

In septimo, qui est Homeri, rectè legunt alij τυπάνων. *& apud Catull.* typanum: *est enim* typanum *idem quod* tympanum.

Octauus, qui est Dionysij, hoc modo scribi debet: τῶν δ' ἐπὶ Βοιωτῶν τε πέδον καὶ Λοκρὶς ἄρουρα. *Quam scripturam agnoscit Eustathius, licet alij legant* Λοκρῶν, *eámque confirment hoc Tryphiodori versu.* ἔνθα καὶ ἔνθα φέρησι λόχον κλυτοπώλων Ἀχαιῶν. Huc & illuc vegat agmen equis inclytorum Achiuorum. *Verùm alij apud ipsum Tryphiodorum legunt etiam* κλυτόπωλον, *& apud Phocylidem* γυναικός.

In nono denique versu legunt alij: ὃν πότμον γοόωσα λιποῦσ' ἀδροτῆτα καὶ ἥβην.

VNVS *tamen occurrit versus Solonis, vbi breuis ante liquidam & mutam corripitur; & vnus Hesiodi, in quo breuis ante duas mutas & vnam liquidam nihilominus breuis est. Prior est iste pentameter:* Ἀττικὸς οὗτος ἀνὴρ τὴν Σαλαμῖν' ἀφέντων. Atticus hic vir vnus est ex illis qui Salaminem deseruerunt. *Posterior est iste in clypeo Herculis:* Ἀλκμήνη, θυγάτηρ λαοσσόου Ἠλεκτρύωνος. Alcmene, filia populorum seruatoris Electryonis. *Nisi quis hic fingere velit* συνίζησιν.

CAPVT

CAPVT IV.

DE MODO QVO VOCALES LONGÆ ET DIPHTHONGI FIVNT BREVES.

I. QVAELIBET vocalis & diphthongus communis est in fine versus, sicut apud Latinos.

II. VOCALES longæ & diphthongi breues esse possunt, subsequente in altero vocabulo vocali aut diphthongo; neque enim necessariò eliduntur vocales concurrentes, vt in Latino carmine fieri solet. Homerus Iliad. I.

—οὐδ' ἀπίθησε μύθῳ Ἀθηναίης. *Neque inobediens fuit dicto Mineruæ.* Theocrit.

ὁ Ζεὺς ἄλλοκα μὲν πέλει αἴθριος, ἄλλοκα δ' ὕει. *Et Iupiter quidem nunc serenus est, nunc pluit.*

ἄλλεται ὀφθαλμός μευ ὁ δεξιός. Idem Idyl. 3. *Salit mihi dexter oculus.* Iliad. I.

ἄξω ἑλών· ὁ δέ κεν κεχολώσεται ὅν κεν ἵκωμαι. *Auferam: ille autem indignabitur ad quem venero.*

ANNOTAT.

AD *imitationem Græcorũ scripta sunt illa à Latinis. Virgil. Aeneid. 3.* Insulæ Ionio in magno, quas dira Celæno. *Aeneid. 5.* Victor apud rapidum Simoenta sub Ilio alto.

Et alia

Et alia quæ adfert Emmanuel, in quibus vocales longæ & diphthongi corripiuntur ob sequentem in altera dictione vocalem aut diphthongum, nulla elisione facta.

III. SAEPIVS producitur longa vocalis & diphthongus, si in eadem dictione vocalem vel diphthongum antecedat, quamuis aliquando corripiatur, vt in his exemplis. Iliad. 6.

οὐδὲ γὰρ οὐδὲ Δρύαντος ὑὸς κρατερὸς Λυκόεργος. *Neque enim Dryantis filius fortis Lycurgus.* Tyrtæus: μὴ καταλείποντες φεύγετε τοὺς γεραιούς. *Ne fugiatis relictis senibus.* Theocrit. Idyl. 11.

—χ ἑζόμενος δ' ἐπὶ πέτρας ὑψηλᾶς εἰς πόντον ὁρῶν ἄειδε τοιαῦτα. *Sedens in petra respiciensq; in pontum talia canebat.* Sappho.

τῷ γριπεῖ Πελάγωνι πατὴρ ἀνέθηκε Μένισκος, κύρτον καὶ κώπαν μνᾶμα κακοζωΐας. *Meniscus parens posuit piscatori Pelagoni nassam & remum monumentum vitæ miseræ.*

IV. VOCALIS longa vel anceps ante aliam vocalem breuem vel longam non corripitur necessariò. Homerus Iliad. 12.

φοινήεντα δράκοντα φέρων ὀνύχεσσι πέλωρον. *Ferens cruentatum vnguibus draconem immanem.*

ζωὸν ἔτ' ἀσπαίροντα. Ibid. *Viuum adhuc palpitantem.* Idem Homer. Iliad. 11. —διὰ δ' ἐμπερὲς ἰὸς ἐν γαίῃ κατέπηκτο. *Penitus autem sagitta in terra defixa est.*

V. VOCALIS breuis ante aliam vocalem longam, vel diphthongum, corripitur, nisi producatur quadam licentia.

—πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε, *Diuûm hominumq; pater.*

Home-

Homerus Iliad. 8. εἰσορόων Τρώωντε πόλιν ... νῆας Ἀχαιῶν. *Intuens Troianorum vrbem & naues Græcorum.*

CAPVT V.

QVOT MODIS QVANTITAS VOCALIVM ANCIPITVM COGNOSCATVR.

HACTENVS *de diphthongis vocalibusq́; naturâ breuibus & longis dictum est, quomodo iis vtantur, & interdum etiam abutantur, Poëtæ. Sequitur iam vt regulas tradamus cognoscendi quantitatem ancipitum vocalium, in quibus, vt supra me dicere memini, omnis propemodum difficultas Græcæ Prosodiæ versatur. Videntur autem si non plures, quàm Latinis, certè non pauciores Græcis suppetere rationes inuestigandi quantitatem harum vocalium.*

NAM ancipitum quantitatem agnoscere licet, 1. Accentu, 2. Contractione, 3. Dialecto, 4. Deriuatione, 5. Compositione, 6. Incremento nominum, 7. incremento verborum. 8. Regulis quibusdam specialibus tam de vltimis quàm de non vltimis syllabis, 9. Vsu & præceptis Latinæ linguæ & Prosodiæ, 10. Exemplo & auctoritate, seu vsu & lectione Poëtarum.

CAPVT

CAPVT VI.

DE ACCENTV.

I. ANTEPENVLTIMA acuta, semper breuis est vltima. (exceptis Atticis, ὁ Μενέλεως· τ͂ πόλεως, *ciuitatis*, τῶν πόλεων de quibus libro 1. cap. 22. exceptisque diphthongis αι & οι, quæ in ratione accentuum habentur breues, non autem in quantitate.) ἡ πότνια, *veneranda*. ἡ τράπεζα, *mensa*. ἡ ἀσέλγεια, *impuritas*. ἡ εὐσέβεια, *pietas*. ἡ ἀλήθεια, *veritas*. ἡ θεράπαινα, *ancilla*. τέτυφα, ἔτυψα, ἔτυψας, *verberaui*. τὸ σίνηπι, *sinapi*. τῷ μέλιτι, *melli*. τὸ οἰνόμελι, *vinum mulsum*. ὁ καὶ ἡ φιλόπατρις, *amans patriæ*. ὁ καὶ ἡ εὔχαρις, *gratus*; ὁ καὶ ἡ ἄχαρις, *ingratus*. ὁ πέλεκυς, *securis*. ὁ καὶ ἡ νέηλυς, *aduena*.

ANNOTAT.

HAC *regula certißima & nusquam non obuia certò & expeditè cognosces quantitatem plurimorum vocabulorum, quæ in vltima syllaba ambiguis vocalibus constant.*

II. VLTIMA breuis est, quando penultima circumflectitur; nisi obstet positio. Μοῦσα, Μοῦσαν, *Musa*. ἡ μοῖρα, *parca, fatum*, μοῖραι. βαρεῖα, *grauis*. ὀξεῖα *acuta*. ἡδεῖα, *suauis*. σῶμα, *corpus*. βῆμα, *sedes, suggestum*. χρῆμα, *vsus, pecunia*. τυφθεῖσα, *verberata*. τιθεῖσα, θεῖσα, *ponens*. διδοῦσα, *dans*. στῆθι, *sta*. γνῶμι, *cognosco*. δῦμι, *subeo*. κλῦμι, *voco*. τὸ πῶϋ, *grex ouium*. ὁ πῆχυς, *cubitus*. At Φοῖνιξ, *Phœnix*; αὖλαξ, *sulcus*;

sulcus; & similia, impediuntur positione, quo minùs vltimam habeant breuem.

III. CVM penultima naturâ longa, accentum acutum habet, signum est, ancipitem, quæ est in vltima syllaba, esse longam. ἡ Λήδα, *Leda*. ἡ ὥρα, *hora*. ἡ Φαίδρα, *Phædra*. ἡ δουλεία, *seruitus*. ἡ λατρεία, *cultus*. ἡ βασιλεία, *regnum*. ὁ Αἰνείας, τὼ Αἰνεία, ὦ Αἰνεία, *Aeneas*. ὁ Αἴας, *Aiax*. ἡ δικαία, *iusta*. τὰ μούσα in Duali.

ANNOTAT.

RATIO *huius regulæ est, quia longa ante vltimam breuem, si accentum habet, circumflexum habeat oportet; vt ex doctrina accentuum constat. Hinc necessariò colligimus, vltimas in prædictis, aliísque similibus vocabulis, esse longas.*

IV. QVANDO masculinum est proparoxytonum in ρος vel ος purum, fœmininum verò eius paroxytonum, pro certo habeas, vltimam fœminini esse longam. ὁ ἅγιος, *sanctus*, ἡ ἁγία, τὸ ἅγιον. ἡμέτερος, *noster*, ἡμετέρα. ὑμέτερος, *vester*, ὑμετέρα, *vestra*. ὁ σοφώτερος, *sapientior*, ἡ σοφωτέρα.

V. ANCEPS nominis paroxytoni breuis est, si vltima quoque breuis sit. τὸ ξύλον, ξύλα, *lignum*. ὁ φίλος, *amicus*; τὰ φίλα, *amica*. μάλα, *valde*. ἅμα, *simul*. πολλάκις, *sæpe*. τετράκις, *quater*. πεντάκις, *quinquies*. ἡ φύσις, *natura*. ἡ λύσις, *solutio*. ὁ βίος, *vita*. τὸ χάος, *chaos*.

ANNOTAT.

RATIO *huius præcepti est, quia si α, ι, υ, in penultimis prædictarum vocum longæ essent, circumflecterentur;*

tur; iuxta regulam accentuum, quæ docet, longam ante finalem breuem, si habeat accentum, habere circumflexum. Ne quis autem decipiatur, diligenter attendendum est, vtrùm vltima corripiatur. Nam si longa sit vltima, nihil inde colliges de quantitate penultimæ; vt ξύλȣ, φίλȣ φίλῳ, *&c. nisi ex alio casu, cuius vltima breuis sit, quantitatem iam indagaueris: tunc enim idem iudicium erit de casibus, quorum vltima longa est. Nam vt* ξύλον *in recto primam habet breuem, ita & in obliquis.*

VI. OMNIS syllaba circumflexa longa est. ὁ μῦς, *mus.* ὁ vel ἡ ὗς, σῦς, *sus.* τὸ πῦρ *ignis.* ὑμᾶς, *vos.* ἡμᾶς, *nos.* ὑμῖν, *vobis.* ἡμῖν, *nobis.* ὁ μῦθος, *sermo, fabula.* ὁ πῖλος, *pileus.* ἡ Ἀθηνᾶ, *Minerua.* ἡ μνᾶ, *mina.*

CAPVT VII.

DE CONTRACTIONE ET DIALECTO.

I. OMNIS syllaba ex contractione nata, siue circumflexo notetur, siue non, longa est. κρέατα, κρέαα κρέα, *carnes.* ἐβόαε, ἐβόα· βόαε, βόα. τῇ πόλιι *ciuitati*, τῇ πόλι· πόλιες, πόλις. οἱ βότρυες, βότρυας, βότρυς, *botri.* ὁ ἄκων, pro ἀέκων, *inuitus.*

ANNOTAT.

VIDENTVR *interdum Poëtæ hoc præceptum non obseruare. Apoll.* Ἀρχόμενος σέο φοῖβε παλαιγενέων

κλέα φώτων μνήσομαι. Incipiens à te, ô Phœbe, priscorum facta virorũ canam. *Et in illo Epigram.*

οἱ κόρις ἄχρι κόρȣ κορέσαντό μȣ, ἀλλ' ἐκορέσθην
ἄχρι κόρȣ κἀυτὸς τοὺς κόρις ἐκκορίσας. Cimices ad satietatem vsque satiati sunt ex me, sed ego vicissim satiatus sum vsque ad satietatem, excorians cimices.

Epigramma est petitum ex annominatione τȣ̃ κόρȣ, κόρι**ς**, *&* *verbi* ἐκκορίζω.

Priore quidem versu Apollonij corripi videtur α *contractum, in hoc verò Epigrammate iota contractum. Sed dicendum est, tales syllabas non per contractionem, sed exemptione alterius literæ factas;* κλέεα, *ablato* ε *per syncopen* κλέα, *vltima breui: &* κόριες, *exempto* ε *manet iota breue. Aliud est enim contractio & synæresis, aliud syncope, tam apud Græcos quàm apud Latinos.*

II. Αλφα Doricum natum scilicet ex η, longum est. Theoc. Idyll. 1.

ἁδύ τι τὸ ψιθύρισμα, καὶ ἁ πίτυς αἰπόλε τήνα. pro ἡδὺ, ἡ, τήνη vel ἐκείνη. *Dulcis est susurrus, & pinus, ô caprarie, illa.* Ibid. ἀσκητὰ πέπλωτε καὶ ἄμπυκι: *Ornata peplo reticuloq;.*

LONGVM est etiam illud quod non venit ex η, sed ex ε vt αἴκα, pro εἴκε. Theoc. Idyll. 1.

αἴκα τῆνο**ς** ἕλη κεραὸν τράγον. *Si ipse acceperit cornigerum hircum.*

ANNOTAT.

ALIQVANDO *fit contrarium. Nam* πόκα *pro* πότε, *&* ὅκα *pro* ὅτε, *&* ἄλλοκα *pro* ἄλλοτε, *corripiuntur interdum apud eundem Idyll. 1. 4. & alibi.*

III. Ἄλφα Aeolicum breue eſt apud Poëtas, quamuis ex η factum. Iliad. 3. δεῦρ' ἴθι νύμφα φίλη. pro νύμφη. *Huc veni nympha cara.* Et Theoc. θάρσει κῶρα φίλα. *Bono animo ſis.* pro κώρα, ſeu κόρη, *puella.*

ANNOTAT.

IDEM *quod Aeoles, faciunt Latini. Vltimam enim in his,* fama, plaga, machina, *aliiſq́ corripiunt; licet deſcendant à Græcis,* φήμη, πληγὴ, μηχανή.

IV. AEOLES quoque α, alioquin longum, corripiunt in accuſatiuis pluralibus primæ & ſecundæ ſimplicium, atque in participiis in ας.

Theocr. Idyl. 21. ἁ πενία, Διόφαντε, μόνα τὰς τέχνας ἐγείρει. *Paupertas, ô Diophante, ſola excitat artes.*

Idem Idyl. 1. πάντα δ' ἔναλλα γένοιντο, καὶ ἁ πίτυς ὄχνας ἐνείκαι. *Omnia commutentur, & pinus pira ferat.*

Idem Idyl. 3. Τίτυρ' ἐμὶν τὸ καλὸν πεφιλαμένε βόσκε τὰς αἶγας. *Tityre mihi valde chare, paſce capellas.*

Idem Idyl. 5. πάσας ἐγὼ λουσῶ Συβαρίτιδος ἔνδοθι κράνας. *Omnes ego lauabo in ſonte Sybaritico.*

Et Idyl. 4. —— βόσκεν δέ μοι αὐτὰς ἔδωκεν. *Illas mihi paſcendas dedit.* Heſiod.

δήσας ἀλυκτοπέδησι Προμηθέα *Ligans Prometheum vinclis ineuitabilibus.* Idem Theog.

παῖδας δ' ἤματα πάντα ἑοὺς μεταναιέτας εἶναι. *Filios cunctis diebus ſuos eſſe incolas.*

ANNOTAT.

Δήσας, *pro* δήσας *vltima longa. Nam ſi quantitas vltimæ ſyllabæ mutetur, omnino etiam mutatur accentus. Hinc alpha longo in hac voce* κώρα, *acutus eſt in* *penul-*

ὁ ζῶν Βερβαγίων

ὁ ζῶν Βερβαγίων

penultima: alpha verò breui, circumflexus, χῶρα. Occurrunt autem passim alia apud Theocritum huius Aeolicæ correptionis exempla: licet enim ipse Doricam dialectum consectaretur, non reijciebat tamen Aeolicam, quando carmini seruiebat.

V. Αλφα quoque Ionicum breue est in penultimis præteritorum Ionicorum, (*γέγαα, μέμαα, ἕςαα, βέβαα· γεγαὼς, μεμαὼς, ἑςαὼς, βεβαὼς*) licet ex η oriatur, ablato κ· *γέγηκα, μέμηκα, βέβηκα, ἕςηκα.* Sic *πέφυκα, πέφυα, υ breui.*

ANNOTAT.

DIXIMVS *de his præteritis in Grammatica, capite 15. & passim inuenies apud Homerum & alios exempla.*

Notetur tamen hic, hoc participium μεμαὼς habere aliquando penultimam longam, aliquando breuem: longam, cùm in obliquis habet ο. Iliad. 2.

λαοὶ θωρήσσοντο μεμάοτες ἐγχείῃσι. Populi armabantur, hastis prompti.

Breuem, cùm in obliquis habet ω. Iliad. 3.

ἐν θυμῷ μεμαῶτες ἀλεξέμεν. In animo cupientes opitulari.

VI. Αλφα Ionicè insertũ tertiis personis pluralibus passiuis & mediis præsentis, præteriti, plusquamperfecti, & futuri, breue est. *τετύφαται, verberati sunt. βεβολήατο,* vel *βεβλήατο. τυπτοίατο, τυψοίατο,* &c. *ἕαται* pro *ἧνται, sedent. κέαται* pro *κεῖνται, iacent.*

ANNOTAT.

DE *his personis multa dicta sunt lib. 1., cùm de verbo passiuo ageremus. Exempla passim sunt obuia in Homero.*

VII.

VII. Ἄλφα Ionicè interpositum verbis circumflexis in αω, producitur, si syllaba proximè antecedens sit longa. μαίμαε, μαίμα, μαιμάα, à μαιμάω, *impetu feror, incitor, vehementer desidero.* μενοινάω, *incitatus cupio*, μενοινᾷ, μενοινάα.

Homer. Iliad. 19. εἴπερ γὰρ θυμῷ γε μενοινάα πολεμίζειν. *Etiamsi animo promptus sit ad pugnandum.*

ANNOTAT.

De *hac litera* α *interiectione plura habes lib. 1. in secunda coniugatione circumflexorum.*

VIII. Si syllaba antecedens proximè literam α sit breuis, ipsum etiam α breue erit.

Iliad. 13. — πολέμοιο μενοινᾷ ἀντιάαν. *Cupit bellum capessere.*

Sic βοάα, μηχανάαται, ἐγγυάασθαι, & similia, α prius breue habent; vt & ἐσάωσε pro ἔσωσε, *seruauit.*

IX. Personae Ionicæ verborum in μι (τιθέασι, διδόασι, ζευγνύασι, & ἴασι pro εἰσὶ, *sunt*, & ἴασι pro εἶσι, *eunt*) α longum habent. Iliad. 16. Γρεχὰς τ' ἀγεληδὸν ἴασιν ἀπὸ κρήνης μελανύδρου. *Gregatim veniunt à fonte nigræ aquæ.* Hom. Odyss. 19. τοιοῦτοι πτωχοὶ καὶ ἀλήμονες ἄνδρες ἔασι. *Tales sunt viri pauperes & erratores.*

ANNOTAT.

Fit *hoc ob generalem regulam, quæ docet, omnem personam verbi desinentem in* σι, *penultimam producere:* τύπτουσι, τετύφασι, τιθέασι, *&c.*

X. Breve est α ex η per diæresin natum. ἔγνυν, ἐάγην· ἦγα, ἔαγα, κατέαγα, *fractus sum.* ἧλων, ἑάλων,

ἑάλων, *captus sum.* ἦξα, ἔαξα, συνέαξα. De quibus lib. 1. cap. 23.

XI. QVANDO ex diphthongis vocalis abijcitur, anceps, quæ remanet, breuis est. φεύγω, *fugio*; φυγὴ, *fuga.* πείθω, *persuadeo*; πιθανὸς, *probabilis.* τὸ ζεῦγος, *iugum*; ὁ ζυγός.

XII. QVANDO diphthongus propria vel impropria per dialysin dissoluitur in duas syllabas, vocales ancipites corripiuntur: vt πάϊς pro παῖς, ἐῢ pro εὖ, ἀΐδης pro ᾅδης. Hesiod. in Erg.

χρύψε δὲ πῦρ, τὸ μὲν αὖθις ἐῢς πάϊς Ἰαπετοῖο. *Abscondit verò ignem, quem rursus bonus Iapeti filius.*

Tryphiod. καὶ Σκῦρον μὲν ἔβαινε λιπὼν ἐϋπάρθενον ἄστυ. *Scyrum abiit, relinquens vrbem pulchras virgines habentem.* Homer. Iliad. 15.

Ζεὺς καὶ ἐγὼ, τρίτατος δ' ἀΐδης ἐνέροισιν ἀνάσσων. *Iupiter & ego, & tertius Inferis imperans.*

ANNOTAT.

ALIQVANDO *tamen producuntur huiusmodi vocales.* Theoc. Idyll. 11.

οὕτω γοῦν ῥάϊστα διᾶγ' ὁ Κύκλωψ ὁ παρ' ἡμῖν. Sic igitur facillimè viuebat noster Cyclops. ῥάϊστα *pro* ῥᾷστα.

ὁ Θρᾲξ, Thrax, *dialysi Ionica* Θρήϊξ, *in obliquis aliquando corripitur: vt Iliad. 4.*

Θρήϊκες ἀκρόκομοι, δόλιχ' ἔγχεα χερσὶν ἔχοντες. Thraces comati longas hastas manibus tenentes. *Aliquando producitur.* *Dionys.*

αὐτοὶ δὲ Θρήϊκες ἀπείρονα γαῖαν ἔχοντες. Ipsique Thraces immensam terram habentes.

CAPVT

CAPVT VIII.

DE DERIVATIONE ET COMPOSITIONE.

I. DERIVATA sequuntur naturam eorum, à quibus deriuantur. ὁ δίκαιος, *iustus*, ἡ δίκη, *iustitia*. δικαιῶ, *iustum facio*; ἡ δικαιοσύνη, *iustitia*; τὸ δικαίωμα· omnia prima breui. τιμάω, *honoro*; ὁ τίμιος, *honorandus*: prima longa. νικάω, *vinco*; νίκη, *victoria*; ὁ νικητὴς. *victor*: prima longa. κρίνω, *iudico*, ἔκρινον· prima longa in omnibus: ὁ κριτὴς, ὁ κριτικὸς, prima breui. Sic ἀνὰ, ἄνω, *suprà*; κατὰ, κάτω, *infrà*; itidem prima breui.

ANNOTAT.

HAEC *regula de deriuatis magnum subsidium adfert ad cognoscendam quantitatem verborum, vt planum fiet ex illis, quæ infrà dicemus de verborum incremento. Verbum* νικάω *corripi dicitur in illo versu:*

ἀργυρέαις λόγχησι μάχου, καὶ πάντα νικήσεις. *Alij tamen legunt*, καὶ πάντα κρατήσεις.

II. MVLTA quæ sui originis naturam non sequuntur, vsu assiduaque Poëtarum lectione discenda sunt: vt ἡ μανία, *furor*, prima breui; ὁ μανικὸς, & μανιακὸς, prima longa.

Orph. in Bacch. κικλήσκω σε μάκαρ πολυώνυμε, μανικὲ Βακχεῦ. *Voco te beate multorum nominum, & furiose Bacche.*

SIC ab ἀεὶ, *ſemper*, prima breui, fit ὁ καὶ ἡ ἀΐδιος, *æternus*, & ὁ καὶ ἡ ἀέναος, *perēnis*, prima longa.

III. COMPOSITA ferè ſequuntur breuitatem vel longitudinem ſuorum ſimplicium. ἡ γυνὴ, *mulier*, prima breui: ὁ Ἀνδρόγυνος, *Androgynus*. ἡ τιμὴ, *honor*; ὁ καὶ ἡ ἄτιμος, *inhonorus*, penultima longa. ὁ θυμὸς, *animus*; ὁ καὶ ἡ μεγάθυμος, *magnanimus*, υ longo. ὁ κριτὴς, ὁ ὑποκριτὴς, *hypocrita*. ὁ λαὸς, *populus*; ὁ Μενέλαος. ἡ ϛάσις, *ſtatus*; ἡ καταϛασις. ἡ φράσις, *phraſis, locutio*; ἡ μετάφρασις, ἡ παράφρασις. πᾶσα, *omnis*, ἄπασα, σύμπασα, penultima breui.

IV. PRAEPOSITIONES quæ in ancipitem deſinunt, breuem habent ancipitem, & extra & intra compoſitionem; niſi poſitio obſtet. παρὰ, ἀμφὶ, περὶ, ἀνὰ, κατὰ, ἐπὶ, ἀντί. ἀντιλέγω, *contradico*. περιτρέχω, *circumeo*. τὸ ἀμφιθέατρον, *amphitheatrum*. καταβάλλω, *deijcio*.

ANNOTAT.

POETAE *ex* κατὰ, ἀνὰ, παρὰ, *ſæpe abijcere ſolent* α *in compoſitione & extra, quamuis ſequente conſonante: qua de re diximus libro 1. cap. 13.* κάτθεο *pro* κατάθεο, καδδὲ *pro* κατὰ δὲ, ἀνϛὰς *pro* ἀναϛάς.

In[...]dum additur iota ad alpha. *Iliad.* λ.

—ἀγαθὴ δὲ παραίφασίς ἐϛιν ἑταίρου. Bona eſt admonitio ſodalis.

Interdum producuntur ſolita Græcorum licentia, vt infrà ſuo loco allatis exemplis planum fiet.

V. PRAEPOSITIONES quæ in prima ſyllaba ancipitem habent, eandem corripiunt, ſiue in compoſitione, ſiue extra (κατὰ, ἀνὰ) niſi licentia quadam ſecus eueniat.

VI.

VI. α priuatiua particula breuis est. ὁ ἀδάμας, adamas. ὁ καὶ ἡ ἄτομος, atomus. ὁ καὶ ἡ ἄκοσμος, inornatus, immundus. ὁ καὶ ἡ ἄτιμος, inhonorus. ὁ καὶ ἡ ἀκλεὴς, inglorius. Hom. Iliad. I.

αἴθ᾽ ὄφελες παρὰ νηυσὶν ἀδάκρυτος καὶ ἀπήμων ἧσθαι. *Vtinam sederes ad naues sine lacrymis & damno.*

VII. CORRIPIVNTVR ancipites harum vocularum inseparabilium ζα, ἀρι, ἐρι, δυς, βρι. ἰζάθεος, *diuinus* ὁ καὶ ἡ ἀρίδηλος, *conspicuus.* ὁ καὶ ἡ ἐριβώλαξ, *ferax.* ὁ καὶ ἡ δύσερως, *perditè amans* ὁ καὶ ἡ δυσώδης *olidus* ὁ βριαρὸς *robustus, validus.* Hesiod.

αἵθ᾽ Ἑλικῶνος ἔχουσιν ὄρος μέγα τε ζαθεόν τε. *Quæ Heliconis montem habent magnum & diuinum.*

Hom. Odyss. II. καὶ Τιτυὸν εἶδον γαίης ἐρικυδέος υἱόν. *Vidi etiam Tityum terræ claræ filium.* Hesiod.

ῥεῖα δ᾽ ἀρίζηλον μινύθει, καὶ ἄδηλον ἀέξει. *Facilè deprimit illustrem, & obscurum extollit.*

VIII. SI prior pars compositionis in α, ι, vel υ desinat, plerumque corripitur. ὁ καὶ ἡ μεγάθυμος, *magnanimus.* ὁ καὶ ἡ λυσιμελὴς. *soluens curas, vel membra.* ὁ καὶ ἡ καλλιπάρῃος, *pulchras genas habens.* ὁ καὶ ἡ ἡδυεπὴς, *suauis in dicendo* ὁ Πολύδωρος, *Polydorus.* ὁ Πολυδάμας, *Polydamas.* Hom. Iliad. I.

πῶς γάρ τοι δώσουσι γέρας μεγάθυμοι Ἀχαιοί; *Quomodo enim tibi munus dabunt magnanimi Achæi?*

CAPVT

CAPVT IX.

DE ALPHA INCREMENTO NOMINVM PRÆCIPVE QVINTAE DECLINATIONIS.

QVID *sit incrementum nominum & verborum notum est ex Prosodia Latina. Hoc igitur omisso, nonnullas hic præscribemus præceptiones de incrementis declinationum, quibus quantæ sint hæ vocales, α, ι, υ, cognosci queat.*

I. α incrementum Doricum genitiui singularis primæ simplicium, & genitiui pluralis eiusdem, & secundæ simplicium, longum est. Αἰνείαο, Αἰνειάων. Μουσάων. Hesiod.

Πληϊάδων ἀτλαγενέων ἐπιτελλομενάων

ἄρχεσθ' ἀμητοῦ, ἀρότοιο δὲ δυσομενάων. *Pleiadibus orientibus incipe metere, Arare verò occumbentibus.*

Corripitur tamen interdum α incrementum plurale secundæ simplicium. Dionys.

ἀλλ' ἤτοι πυλάων μὲν ὑπαὶ πόδα Κασπιάων. *Verùm sub pede portarũ Caspiarum.* vbi alij legunt πυλέων.

ANNOTAT.

ALIVD *incrementum non est in primis quatuor declinationibus simplicibus. Nam* λόγος, λόγοιο, λόγοισι, *& similia, primo statim aspectu suam quantitatem demonstrant.*

II. Αλ-

II. Ἄλφα incrementum quintæ declinationis à nominibus neutris in α, ας, αρ, breue est. τὸ σῶμα, σώματος, *corpus.* τὸ σῆμα, *signum,* σήματος. τὸ κέρας, *cornu,* κέρατος. τὸ κρέας, *caro,* κρέατος. τὸ ἧπαρ, *hepar,* ἥπατος. τὸ νέκταρ, *nectar,* νέκταρος. τὸ φρέαρ, *puteus,* φρέατος.

ANNOTAT.

VIDENTVR *tamen neutra in* ας *aliquando incrementum habere longum, vt ex hoc Anacreontis versiculo liquet:* φύσις κέρατα ταύροις, ὁπλάς τ' ἔδωκεν ἵπποις. Natura dedit cornua tauris, & calces equis.

Corripiuntur autem etiam illa, κέρατος, κέραος. *Homer. Odyss.* τ. οἱ δὲ διὰ ξεστῶν κεράων ἔλθωσι θύραζε. Quæ verò per polita cornua eunt foras.

Interdum interponitur α *longum ante alterum* α, κέρατος κεράατος. *Calaber lib. 1.*

γνάμπτε βίῃ κρατεροῖο κεράατος. οἱ δέ οἱ ἄμφω.

III. Ἄλφα incrementum quintæ declinationis à nominibus fœmininis & masculinis in ας, breue est. ἡ Παλλάς, Παλλάδος, *Pallas.* ἡ λαμπάς, λαμπάδος, *lampas.* ἡ μονάς, μονάδος, *vnitas.* ὁ μέλας, μέλανος, *niger.* ὁ τάλας, τάλανος, *miser.*

Homer. Iliad. 6. καλὴν χρυσείην, μέλανες δέ οἱ βότρυες ἦσαν. *Pulchram, auream, cui nigri botri erant.*

ANNOTAT.

EXCIPE ἡ κράς, τῆς κρατός, *caput.* *Iliad. 1.*

κρατὸς ἀπ' ἀθανάτοιο μέγαν ἐλέλιξεν Ὄλυμπον. Immortali capite magnum Olympū concussit.

Dubitat de hoc vocabulo Eustathius Odyss. 12. num sit *mascu-*

masculini an fœminini generis. Sed tamen Calaber libri 11. cum muliebri apposito coniunxit

δινήτας περὶ κρατὶ βοῆ καλὰ νεῦρα βόεια. Cùm voluisset circum caput bouinum egregios neruos bubulos.

ὁ λᾶας, τοῦ λάαος, *crasi* λᾶος, *etiam breue habet incrementum.* *Orpheus in Argonaut.*

λάασι δ' ἐυτύκτοις δωμήσατο οἶκον ἀνάσσῃ. Lapidibus politis ædificauit Reginæ domum.

IV. Alpha incrementum masculinorum & fœmininorum in αρ & λς breue est. ὁ μάκαρ, *beatus.* ἡ δάμαρ, δάμαρος, *vxor.* ἡ ὄαρ, *coniunx vel colloquium.* ἡ ἅλς, *mare.* ὁ ἅλς, *sal.* Homer. Iliad. 2.

—εἰς ἅλα δῖαν, *in sacrum mare.* Theoc. Idyl. 27.

φῇς μοι πάντα δόμεν, τάχα δ' ὕστερον οὐδ' ἅλα δοίης.

Ais te mihi omnia daturũ, fortè postea ne salem dederis.

ANNOTAT.

HINC *excipiendum videtur* ψάρ, ψαρὸς, sturnus; *producitur enim apud Homer. Iliad 17.*

τῶν δ' ὥστε ψαρῶν νέφος ἔρχεται ἠὲ κολοιῶν. Vt sturnorum nube (*seu turma*) vel graculo. ũ aduenit.

Item ὁ Κὰρ, Καρὸς, ex Caria. *Homer. Iliad 2.*

Νάστης αὖ Καρῶν ἡγήσατο βαρβαροφώνων. Nastes Carum barbaræ linguæ dux fuit.

Theocritus tamen Idyll. 17 corripuit hoc incremẽtum.

Σημαίνει Λυκίοις τε φιλοπτολέμοις τε Κάρεσσι. Lyciis imperat & bellicosi Caribus.

V. GENITIVVS αvος longus est: quod plerunque ex accentu liquet. ὁ Τιτὰν, Τιτᾶνος, *Titan.* ὁ Ἀλκμὰν, Ἀλκμᾶνος, *Alcman.* ὁ Παιὰν, Παιᾶνος, *Pæan.* ὁ Πὰν, Πανὸς, *Pan, pecoris custos.*

ANNO-

ANNOTAT.

EXCIPIVNTVR *duo neutra*: μέλαν, μέλανος, nigrum; τάλαν, τάλανος, miserum.

VI. ~~Genitivvs in αος à nom~~inibus ναῦς, *nauis*; γραῦς, *anus, vetula*; breuis est: sicut & illud incrementum, nominum syncopen patientium, πατράσι, ἀνδράσι, μητράσι, θυγατράσι. Datiuus πᾶσι longum incrementum habet, vt patet ex accentu. sic ἅπασι, σύμπασι, longa sunt.

Alcæus: τὸ μὲν γὰρ ἔνθεν κῦμα κυλίνδεται,
τὸ δ' ἔνθεν ἄμμες δ' ἂν τὸ μέσον ναΐ,
φορήμεθα σὺν μελαίνᾳ. *Alius enim fluctus hinc voluitur, alius inde, nos autem in medio cum naue agitamur atra.*

ANNOTAT.

APVD *Theocrit. Idyll.* 17. *legitur* ναὸς *prima longa.* οὐδέ τις αἰγιαλόνδε θοᾶς ἐξάλατο ναός. Neque quisquam in littus veloci exiliit naui.

Cæterùm hic genitiuus Doricus est pro νηὸς, *à recto* ἡ νηῦς. *Vtuntur autem Poëtæ plerunque his obliquis,* νηὸς *vel* νεὼς, νηΐ, νῆες. *sic* γραῦς, γρηός.

VII. ~~Ψ α incrementum à nomini~~bus in ψ corripitur. ὁ Ἄραψ, Ἄραβος, *Arabs*. ἡ λαῖλαψ, λαίλαπος, *turbo*. Homer. Iliad. 11.

αὐτὰρ ἐγὼν ἐνόρουσα κελαινῇ λαίλαπι ἶσος. *Ego irrui nigro turbini similis.*

ANNOTAT.

Φὰψ, φαβὸς, auis quoddam genus, *nonnulli* palumbem *interpretantur*, *videtur incremento longo constare.*

VIII.

VI ~~II, α incrementum~~ à nominibus in ξ, aliquando breue eſt, aliquando longum. *ὁ κόραξ, coruus, κόρακος. ὁ κόλαξ, adulator, κόλακος. ὁ καὶ ἡ φύλαξ, custos, φύλακος. ὁ πίναξ, tabula. ὁ ἄβαξ, abax, abacus. ἡ πλὰξ, πλακὸς, tabula. ὁ ἄνθραξ, carbo. ὁ ἅρπαξ, harpago, raptor. ὁ στύραξ, ſtyrax. ἡ κλίμαξ, climax. ὁ μύσταξ, myſtax. ἡ μάσταξ, mandibula. ὁ, ἡ πίδαξ, fons, ſcaturigo. ἡ αὖλαξ, ſulcus. ἡ λάρναξ, vrna.* omnia hæc α breue habent.

AT *ὁ φαίαξ phæax; ὁ θώραξ, thorax; ὁ ἱέραξ, hierax; ἡ ῥὰξ, ῥαγὸς, acinus*; & ſimilia α habent longum.

Lib. I. Epigr. *ῥῶ καὶ λάμβδα μόνον κόρακας κόλακάς τε διιστᾷ. Solum R & L ſecernit coraces*, id eſt, *coruos, & colaces*, id eſt, *adulatores.* Theoc. Idyl. 10.

ὃς νῦν ἀρχόμενος τᾶς ἄυλακος οὐκ ἀποτρώγῃς. Qui nunc incipiens ſulcum non demetis. Hom. Iliad. 6.

γράψας ἐν πίνακι πτυκτῷ θυμοφθόρα πολλά. Scribens in conuoluta tabula multa triſtia.

Callimach. *πίδακος ἐξ ἱερῆς, ex fonte ſacro.*

Et paſſim apud Homer. *πολυπίδακος Ἴδης, Ida multorum ſontium.* Homer. Odyſſ. 4.

ἀλλ' Ὀδυσεὺς ἐπὶ μάσταχα χερσὶ πίεζε. Sed Vlyſſes os (ſeu *mentum*) *manibus compreſſit.* Tryphiod.

μύσταχα δ' ἀρρήκτοισιν ἀλυκτοπέδῃσι μεμαρπὼς εἶχεν ἐπικρατέως. Labrum (ſeu *mentum*) *firmis vinculis comprehenſum tenebat fortiter.* Odyſſ. ψ.

—ἀλλά με κεῖνος ἑλὼν ἐπὶ μάσταχα χερσὶν, οὐκ ἔα εἰπέμεναι. Sed ille me mẽto apprehensũ non ſinebat loqui.

ANNOTAT.

VVLGO *producitur* myſtax, myſtacis, *cùm tamen Poëtæ Græci corripiant, vt ex allatis exemplis cõſtat.*

QVAE

QVAE *nomina in* αξ *incrementum habeant breue, quæ longum, varia dantur documenta.* PRIMVM *enim sunt qui dicant, omnia nomina plurium quàm duarum syllabarum habere* α *longum: maximè si penultima sit breuis.* ὁ ἱέραξ, ἱέρακος, accipiter. ὁ οἰκοφύλαξ, οἰκοφύλακος, custos domus. *Ita præter cæteros Lascaris in sua Grammatica. Cæterùm nisi præceptum hoc intelligatur de simplicibus vocabulis, non erit verum. Nam* ὁ νυκτικόραξ, ὁ Ἀρκτοφύλαξ, *& ipsum Lascaris exemplum,* ὁ οἰκοφύλαξ, α *breue habent; & multo magis* ὁ καὶ ἡ ἐριβώλαξ, ferax; ὁ καὶ ἡ πολυπίδαξ, fontibus abundans. *Et tamen omnia ista pluribus quàm duabus syllabis constant: sequuntur autem hæc & similia composita naturam & quantitatem simplicium. Nec refert quod apud Manilium lib. 1. legimus.*

Permeat Arctophylaca petens per terga draconis. *Nam metri necessitate produxit breuem.*

SECVNDO *dicunt in disyllabis* α *incrementum esse longum, cùm prior vocalis naturâ longa est.* ὁ Φαίαξ, Φαίακος, Phæax. ὁ θώραξ, θώρακος, thorax. ὁ πλούταξ, valde diues. ὁ οἴαξ, temo, nauis gubernaculum. *Hæc eodem loco idem Lascaris Sed tamen præceptum hoc certum non est. Nam &* ἡ αὖλαξ sulcus, *primam naturâ longam habet; & similiter* ὁ *vel* ἡ πίδαξ, fons; *&* ἡ βῶλαξ, gleba; *&* ὁ δρώπαξ, dropax, medicamenti species; *& tamen in obliquis corripiuntur. Priorum attulimus iam exempla.* βώλαξ *corripitur apud Theocritum Idyl. 17.*

Νεῖλος ἀναβλύζων διερὰν ὅτε βώλακα θρύπτει. Nilus cùm exundans humidam glebam comminuit. *Alterius incrementum breue est apud Ausonium Epi-*

gram. 123. HINC *ruit etiam illa generalis præceptio, cùm dicunt, si penultima positione duntaxat longa sit, α incrementum esse breue.* ὁ ἅρπαξ, rapax. ὁ κέκραξ, vociferator. *Excipiunt* ὁ κόρδαξ, cordax, genus saltationis comicæ. *Sed vt hoc maximè verum sit, non tamen omnem mihi scrupulum eximet hæc regula. Nam si occurrat* ὁ μύσαξ, *vel* ἡ μάσαξ. *v.g. vel* ἡ λάρναξ, vrna; *nunquam me docebit, vtrùm prima syllaba sola positione, an verò positione simul & naturâ sit longa. Nam qui hoc negant fieri posse, illi velim dicant, quantum sit* α *in his vocabulis,* ὁ θώραξ, *&* ἱέραξ, *&* μᾶλλον, magis. *An non est longum naturâ & positione?*

TERTIO *sunt qui dicunt, si* α *nominatiui breue sit, etiam breue futurum in incremento. Sed neque hoc documentum reddit me certum de quantitate. Nam licet interdū ex accentu circumflexo cognoscere poßimus* α *vltimæ syllabæ esse breue: (vt* ἡ αὖλαξ, ἡ οὖραξ*) sæpe tamen hoc præsidio destituemur; tum quia non omnes accentum circumflexum notant in syllaba longa antecedente alteram sola positione longam; tum quia saltem in aliis vocabulis, vbi prima syllaba positione duntaxat longa est, nesciemus quantum sit posterius alpha; (*ἡ λάρναξ, ὁ ἅρπαξ*) tum quia fieri potest, vt anceps in recto sit longa naturâ, in obliquis verò breuis:* σῦς, συὸς, sus; μῦς, μυὸς; mus.

ITAQVE *nihil certò & constanter hic præscribi potest: quamuis partim ex Latina prosodia, præsertim Emmanuelis; partim obseruatione & notatione, partim etiam his qualibuscunque documentis, satis multa de harum vocum in* αξ *quantitate cognoscere liceat.* ILLVD *etiam obseruetur tanquam signum certum, tunc* α *harum & similium dictionum esse longum, cùm à Poëtis vertitur*

in η.

in η. Nullum enim α breue à nominibus in αξ mutant ipsi in η. Theoc. Idyl. 9. ἴρηκες δ᾽ ἴρηξι, *pro* ἱέρακες ἱέραξι. accipitres accipitribus chari sunt.
Et sæpe apud Homerum occurrit θώρηκες, *pro* θώρακες.

CAPVT X.

DE IOTA INCREMENTO QVINTÆ DECLINATIONIS.

I. IOTA incrementum nominum neutri generis, breue est. τὸ μέλι, μέλιτος, *mel.* τὸ σίνηπι, σινήπιος, *sinapi.*

II. FOEMININORVM quoque & masculinorum barytonorum, in ιος & ιδος & ιτος. ἡ πόλις, πόλιος, *ciuitas.* ἡ ἔρις, *lis,* ἔριδος. ἡ χάρις, *gratia,* χάριτος. ἡ θέμις, *ius, fas,* θέμιτος, vel θέμιδος. ὁ ὄφις, *serpēs,* ὄφιος. ὁ Πάρις, *Paris.* ὁ καὶ ἡ νῆστις, νήστιδος, *ieiunus.* Itemque τίς, τίνος, tam interrogatiuum quàm infinitum cum suis compositis ὅστις, ἥτις, ὅ, τι.

III. FOEMININORVM etiam oxytonorum in ιδος. ἡ πατρὶς, πατρίδος, *patria.* (φίλην εἰς πατρίδα γαῖαν, *charam in patriam,* passim apud Homerum.) ἡ Ἀμαρυλλὶς, Ἀμαρυλλίδος, *Amaryllis.* ἡ Ἑλληνὶς, Ἑλληνίδος, *mulier Græca.* ἡ ἀσπὶς; *clypeus,* ἀσπίδος.

EXCEPTIONES.

EXCIPIVNTVR tamen primò fœminina & masculina dicatalecta, id est, quæ duas habent

habent in recto terminationes. ὁ δελφὶς, δελφῖνος, *delphinus*; ἡ ἀκτὶς ἀκτῖνος, *radius*; ἡ Σαλαμὶς, Σαλαμῖνος, *Salamis*, & similia, quæ etiam in ιν desinunt, δελφὶν, ἀκτίν.

SECVNDO excipiuntur monosyllaba, siue sint duarum terminationum, siue vnius tantùm. (præter Δὶς, Διὸς, *Iupiter*, quod breue est.) ὁ vel ἡ θὶν, θινὸς, *littus*. ἡ ῥὶν, *nasus*. ἡ ἶν vel ἶς, *fibra* seu *vis*, ἰνὸς, ἰνὶ, ἶνα. λῖς λιτὸς, *pannus lineus subtilis*. ὁ λὶς seu λὶν, λιὸς, *leo*. ὁ κὶς, κιὸς, *vermiculus qui in ligno vel frumento nascitur*. Theoc. idyll. 22.

ἐκβάντες δ' ἐπὶ θῖνα βαθὺν καὶ ὑπήνεμον ἀκτήν. *Exscendentes in littus & in oram ventis subiectam.*

Idem Idyll. 1. αἱ δέ οἱ ᾠδήκαντι κατ' αὐχένα πάντοθεν ἶνες. *Vndique tument illi in ceruice fibræ* seu *venæ.*

Homer. Iliad. 8. ἅρματα δ' ἂμ βωμοῖσι τίθει κατὰ λῖτα πετάσσας. *Currus verò super altaria posuit, linea tegumenta obtendens.* Theod.

λιὸς ὀρεσκῴοιο ἀγηνορίην ποτὲ Σαμψών. *Montani leonis vim olim domans Sampson.* Theoc. Idyl. 1.

καί οἱ ἀεὶ δριμεῖα χολὰ ποτὶ ῥινὶ κάθηται. *Semper ei in naso acris bilis insidet.*

ANNOTAT.

PLERAQVE *ex prædictis accentu cognoscuntur. si enim nomen accentum circumflexum in accusatiuis & nominatiuis pluralibus habeat, signum est vocalem illam vbique esse longam; vt* θὶν, θινὸς, θῖνα· *aliàs haud circumflexo, sed acuto notaretur. Illud* λῖτα, *quo vtitur Homerus, deducunt aliqui à singulari* λῖτον· *interim tamen, vt monet etiam Eustathius Iliad. 8. inuenitur datiuus* λιτὶ (*Iliad.* ψ. —ἑανῷ λιτὶ κάλυψαν, subtili linteo operue-

operuerunt.) *quem Grammatici à recto τὸ λῖς deducunt, & est generis neutri. Si enim secūdum Eustathium datiuus hic est generis neutri, necesse est etiam rectum illius esse generis neutri, qualiscunque tandem sit. Alij aiunt esse generis masculini, ὁ λῖς. Celebrant porrò Poëtæ à nomine λὶς seu λῖς,* leo, *præcipuè accusatiuum λῖν.*

Theoc. Idyll. 13. ὃς τὸν λῖν ὑπέμεινε τὸν ἄγριον, ἤρατο παιδός. Qui leonem agrestem sustinuerat, puerum amauit. *Ait Lascaris primam in λὶς etiam breuem reperiri, sed non adfert exemplum.*

TERTIO excipitur ὁ καὶ ἡ ὄρνις, ὄρνιθος, *auis, ales* penultima longa. ἡ μέρμις, μέρμιθος, *funiculus.* & εὐκνήμιδες, passim apud Homerum. εὐκνήμιδες Ἀχαιοὶ, *bene ocreati Achiui.* Homer. Odyss. 5.

ἔνθα δέ τ᾽ ὄρνιθες τανυσίπτεροι εὐνάζοντο: *Vbi volucres alatæ stabulant*, seu *cubile ponunt.* Theoc. Idyl. 7.

καὶ Μουσᾶν ὄρνιχες, ὅσοι ποτὶ Χῖον ἀοιδὸν ἀντία κοκκύζοντες. *Et Musarum volucres, quæ crocitant contra Chium cantorem.* Nam Dores ὄρνιχος dicunt ab ὄρνιξ. Phocyl. tamen corripuit.

ὄρνισι μὲν πολλὴν ταχυτῆτ᾽, ἀλκὴν δὲ λέουσι. *Volucribus quidem multam celeritatem, fortitudinem verò leonibus.* Homer. Iliad. Γ.

Ἀτρεΐδαι τε καὶ ἄλλοι ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοὶ. *Atridæ & alij bene ocreati Achæi.* Odyss. 10.

—κατέδει μέρμιθι φαεινῇ. *Alligabat funiculo pulchro.*

QVARTO excipiuntur nonnulla quæ iota genitiui circumflectunt. ἡ κρηπὶς, κρηπῖδος. *crepido.* κνημὶς, κνημῖδος, *tibia.* ἡ σφραγὶς, σφραγῖδος, *sigillum.* ἡ κληὶς, κληῖδος, *clauis.* ἡ ἀψὶς, ἀψῖδος, *fornix, arcus.*

ANNOTAT.

QVAE *ab huiusmodi vocabulis iota longum habentibus componuntur, retinent ipsum quoque iota longum, etiamsi mutetur accentus:* ὁ χρυσάκτις, aureos radios habens; ὁ εὐκνήμις, bene ocreatus.

IV. IOTA incrementum nominum in ιξ & ιψ breue est. ἡ θρίξ τριχὸς, *capillus.* ὁ καὶ ἡ καλλίθριξ, καλλίτριχος, *pulchricomus.* (hinc passim apud Homerum: —καλλίτριχες ἵπποι, *pulchricomi equi*) ὁ καὶ ἡ ὕστριξ, *hystrix, species erinacij.* ἡ στίξ, στιχὸς, *ordo, series.* ἡ κύλιξ, κύλικος, *calix.* ὁ Κίλιξ, Κίλικος, *Cilix.* ἡ ἕλιξ, ἕλικος, *inuolucrum.* ὁ καὶ ἡ ἧλιξ, ἥλικος, *æqualis ætate.* ὁ καὶ ἡ ὁμῆλιξ, ὁμήλικος, *coætaneus.* ἡ χοῖνιξ, *chœnix, semodius.* ὁ χέρνιψ, χέρνιβος, *pollubrum*, seu *aqua qua lauantur manus.* ἡ κατῆλιψ, κατήλιφος, *scala* ὁ καὶ ἡ αἰγίλιψ, αἰγίλιπος, *petra quæ à capris relinquitur ob altitudinem.*

Hom. Iliad. 4. ἀμφὶ δέ μιν κρατεραὶ στίχες ἀσπιστάων. *Circa illum erant robusti ordines clypeatorum.*

Idem Odyss. 1. χέρνιβα δ' ἀμφίπολος προχόῳ ἐπέχευε φέρουσα. *Aquam verò ancilla ex gutto* (seu *pollubro*) *fundebat ferens.*

ANNOTAT.

ADDE *his composita à* τρὶψ. ὁ παιδότριψ, *idem quod* παιδοτρίβης, pædotriba: ὁ οἰκότριψ, verna, seruus vernaculus; *dicitur etiam* οἰκοτρίβης· ἁλότριψ, pistillus, quo sal contunditur, ἁλοτρίβανος. *Interpres Aristoph.* καὶ τοῦτον δικάρανον ἁλότριβα. Et hunc bicipitem pistillum salis. *Est autem penultima in voce* παιδοτρίβης, pædotriba, *breuis tam apud Græcos, quàm apud Latinos; sicut & vox* ἡ τρίβος, *quæ à* teren-

terendo, viam *significat*. *Hinc* παιδοτριβικῶς.

Aristoph. ἀλλ' εὖ λέγεις καὶ παιδοτριβικῶς ταῦτάγε. *Bene dicis hæc & pædotribicè.*

EXCIPE ἡ τέττιξ, τέττιγος, *cicada*. ὁ καὶ ἡ πέρδιξ, πέρδικος, *perdix*. ἡ μάστιξ, μάστιγος, *flagellũ*. ἡ σμῶδιξ, *vibex*. ὁ Φοῖνιξ, φοίνικος, *Phœnix*, item *palma*. ὁ σκάνδιξ, *scandix*. & ἀΐξ, ἀΐκος, *impetus*. ὁ καὶ ἡ πολυάϊξ, πολυάϊκος, *impetuosus*. & monosyllaba, ὁ ῥὶψ, ῥιπὸς, *ramus salignus, vimen textile*. ὁ ἶψ, ἰπὸς, *vermis species qui cornua corrodit*, vt ait Eustath. Iliad. 1.

Theoc. Idyll. 9. τέττιξ μὲν τέττιγι φίλος, μύρμακι δ' μύρμαξ. *Cicada amica est cicadæ, & formica formicæ.*

Oppian. κυνηγ. 2. πέρδικες, θοῦροι δὲ πυρώδεες αἰολόδειροι. *Perdices celeres, flammantes, & varij colli.*

Hom. Iliad. 10. τόξῳ ἐπιπλήσσων, ἐπεὶ οὐ μάστιγα φαεινήν. *Telo percutiens, quia scuticam* seu *flagellum non habebat.* Homer. Odyss. 15.

ἔνθα δ' Φοίνικες ναυσίκλυτοι ἤλυθον ἄνδρες. *Vbi verò Phœnices nauibus inclyti viri venerunt.* Dion.

ἀκρόκομοι φοίνικες, ἐπηρεφέες πεφύασι. *Vbi palmæ alticomæ, opacæ ortæ sunt.* Hom. Odyss. 21.

μὴ κέρας ἶπες ἔδοιεν ἀποιχομένοιο βασιλῆος. *Ne abeunte Rege vermes cornu corroderent.* Iliad. 11.

ἀλλὰ τὸ μὲν πλεῖον πολυάϊκος πολέμοιο. *Sed plurima pars belli violenti mihi incumbit.*

ANNOTAT.

Σμῶδιξ *etiam* σμώδιγγος *habet à recto* σμῶδιγξ. *Homer. Iliad.* ψ. πυκναὶ δ' σμώδιγγες ἀνὰ πλευράς τε καὶ ὤμοις. Frequentes erant vibices per latera & humeros.

D. Gregorius Nazianz. corripit incrementum nominis μάςιξ.

μάςιγας Αἰγύπτοιο κακόφρονος αἰὲν ἀρίθμει. Semper numera male sanæ plagas Aegypti.

CAPVT XI.

DE Y INCREMENTO QVINTÆ DECLINATIONIS.

I. Y INCREMENTVM à nominibus monosyllabis in υς, & à neutris in υ, & paroxytonis, & oxytonis, & perispomenis in υς & υρ, breue est. ὁ καὶ ἡ συς, ὗς, *sus*, συός. ὁ μῦς, *mus*, μυός. ἡ δρῦς, *quercus*, δρυός. τὸ γόνυ, γόνυος, *genu*. τὸ δόρυ, δόρυος, *hasta*. τὸ δάκρυ, δάκρυος, *lacryma*. ὁ βότρυς, βότρυος, *botrus*. ὁ νέκυς, νέκυος, *mortuus*. ὁ ςάχυς, ςάχυος, *spica*. ἡ χλαμὺς, χλαμύδος, *chlamys*. ὁ ἰχθὺς vel ἰχθῦς, ἰχθύος, *piscis*. ἡ ὀφρῦς, ὀφρύος, *supercilium*. ἡ ὀσφῦς, ὀσφύος, *lumbus*. ὁ μάρτυρ, μάρτυρος, *testis*. ὁ ψίθυρ, ψίθυρος, *susurro*: quibus adde, τὸ πῦρ, πυρὸς, *ignis*. ὁ καὶ ἡ κύων, κυνὸς, *canis*. Odyss. 10.

ἔδμεναι, οἷα σύες χαμαιευνάδες αἰὲν ἔδουσι. *Edere, sicut sues humi cubantes semper edunt*. Tryphiod.

δάκρυσι λαθριδίοισιν ἐπικλαύσαντες Ἀχαιοί *Lacrymis occultis allacrymabantur Græci*. Hom. Iliad. 24.

ἔρχεται ὠμηςῇσιν ἐπ' ἰχθύσι κῆρα φέρουσα. *Descendit crudioris piscibus exitium afferens*.

Odyss.

Odyſs. 4. αὐτὰρ ὁ πικρὸν ὑπ' ὀφρύσι δάκρυον εἶβε. *Cæterum ille amaras ſundebat ſub ſupercilio lacrymas.*

EXCEPTIO.

PRODVCITVR à Theocrito Idyll. 4. ἡ κώμις, κώμυθος, *faſciculus, manipulus.*

καὶ μαλακῶ χόρτοιο καλὸν κώμυθα δίδωμι. *Et mollis graminis bonum do manipulum.* Inuenies alia quoque nonnunquam à Poëtis producta; vt ἡ ἰλὺς, ἰλύος, *limus.* Iliad. 21. κείσετ' ὑπ' ἰλύος κεκαλυμμένα. *Iacebunt (arma illius) limo tecta.*

II. NOMINA in υν, quæ etiam in υς deſinunt, incremento longo conſtant. ὁ φόρκυν, & φόρκις, φόρκυνος. *Phorcys.* ἡ Γόρτυν, Γόρτυνος. *Gortyn, ciuitas Cretæ.* ὁ μόσυν, μόσυνος, *turris* vel *domus lignea,* vel *ſedes.*

Hom. Odyſs. 1. Φόρκυνος θυγάτηρ, *filia Phorcynis.*

Idem Odyſs. 3 ἐσχατιῇ Γόρτυνος ἐν ἠεροειδέϊ πόντῳ. *Ad fines Gortynis in obſcuro ponto.* Apoll. αὐτὰρ ἐν ὑψίστῳ βασιλεὺς μόσσυνι θαάσσας. *Cæterùm rex in altiſſima ſede ſedens.* Dionyſ.

—καὶ οἳ μόσσυνας ἔχουσι δουρατέους. *Et qui igneas habent ædes.*

III. NOMINA in ξ & ψ ferè habent breue incrementum. ὁ ὄνυξ, ὄνυχος, *vnguis.* ἡ ἄντυξ, ἄντυγος, *ambitus orbis,* ſeu *curuatura rotæ.* ἡ πτέρυξ, πτέρυγος, *ala.* ὁ vel ἡ ἄμπυξ, ἄμπυκος, *reticulum, redimiculum muliebre.* ἡ Στὺξ, Στυγὸς, *Styx.* ἡ πτὺξ, πτυχὸς, *plica, inuolucrum* ἡ κάλυξ, κάλυκος, *folliculus.* ὁ Χάλυψ, Χάλυβος, *Chalybs.* ὁ Κίνυψ, Κίνυφος, *Cinyps, nomen fluuij.* ὁ Ερυξ, Ερυκος, *Eryx nomen montis.*

Lib. 3. Epigram. οὐκ ἔτι δὴ πτερύγεσσι λιγυφθόγγοισιν ἀείσῃς. *Non amplius canes alis canoris.*

Homer. Iliad. 18. πάντοσε δαιδάλλων, περὶ δ' ἄντυγα βάλλε φαεινὴν, τρίπλακα, μαρμαρέην. *Vndiq; variegans, circúmque circulum iecit lucidum, triplicem, splendentem.* Theoc. Idyll. 1.

ἀσκητὰ πέπλῳ τε καὶ ἄμπυκι παρ' δέ οἱ ἄνδρες. *Ornata peplo & redimiculo, iuxta illam autem viri sunt.*

EXCIPE ὁ κόκκυξ, *cuculus*; ὁ βόμβυξ, *bombyx*; ὁ Κήϋξ, *Ceyx*. Vide Emmanuelem.

ὁ κήρυξ, *præco*, communiter producitur. Iliad. 1. χαίρετε κήρυκες Διὸς ἄγγελοι. *Saluete præcones, Iouis nuncij*. legitur tamen correptum apud Homerum Iliad. 17. κήρυκι Ἠπυτίδῃ, *præconi Epytidæ.*

ὁ Βέβρυξ, Βέβρυκος, *Bebryx*, anceps est. Theoc. Idyll. 22. κόχλῳ φυσαθέντος ἀεὶ Βέβρυκες κομόωντες. *Inflata concha (conuenerunt) Bebryces semper comati.*

Hom. Iliad. 2. —Βεβρύκων βασιλῆος, *Bebrycũ rex.*

ὁ γρὺψ, γρυπὸς, *gryps*; & ὁ γὺψ, γυπὸς, *vultur*; υ longum habent. Iliad. 22.

—τάχα κέν ἑ κύνες καὶ γῦπες ἔδονται. *Comedent illum vultures & canes.*

Et hæc de incrementis nominum.

CAPVT

CAPVT XII.

DE QVANTITATE VERBORVM IN PRÆSENTI, ET IMPERFECTO.

I. QVANTA est syllaba immutabilis in præsenti, tanta est in imperfecto, tam actiuo quàm passiuo omnium modorum, etiam in participiis. κρίνω, *iudico*, ἔκρινον· κρίνομαι, ἐκρινόμην, κρινόμενος, prima vbique longa. γράφω, *scribo*, ἔγραφον· γράφομαι, ἐγραφόμην, γραφόμενος, prima breui.

II. VERBA in υνω producunt penultimam in præsenti & in imperfecto. μολύνω, *contamino*. πραΰνω, *mitigo*. βραδύνω, *tardo*. ἰθύνω, *dirigo*. ἀμύνω, *vlciscor* seu *auxilior, propulso* δύνω, *subeo, ingredior*. & alia huius generis. Odyss. δ.

ἄστεϊ καὶ τεκέεσσιν ἀμύνων νηλεὲς ἦμαρ. *Ab vrbe & liberis crudelem diem propulsans.*

III. VERBA in ανω (vt μανθάνω, *disco*; βλαστάνω, *germino*; ἁνδάνω, *placeo*; λαμβάνω, *accipio*; λαγχάνω *sortior*; & similia) penultimam habent breuem. Homer. iliad. 1.

ἀλλ' οὐκ Ἀτρείδῃ Ἀγαμέμνονι ἥνδανε θυμῷ. *Sed non placebat animo Atreidæ.* Soph. Elect.

αἴσχιστα πάντων ἔργα δρῶσα τυγχάνεις. *Turpissima omnium facinora facis.*

Idem

Idem ibid. ὡς τῆς θύγατρος ἀντίποινα λαμβάνεις. *Quòd ob filiam reposcas pœnam.*

EXCIPE ἱκάνω, *venio:* κιχάνω, *inuenio, assequor:* φθάνω, *prauenio, praoccupo.* Iliad. 2.

χαρπαλίμως δ' ἵκανε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν. *Statim autem peruenit ad celeres Græcorum naues.*

Corripitur tamen in βατραχ. καὶ πτέρνης λαβόμην, καὶ οὐ πόνος ἵκανεν ἄνδρα. *Calcaneum apprehendo, neque dolor occupat virum.* Iliad. 9.

πολλὸν ὑπεκπροθέει, φθάνει δέ τε πᾶσαν ἐπ' αἶαν. *Longè præcurrit, anteuertit autem omnem terram.*

Iliad. 22. —νῦν δ' αὖτέ με μοῖρα κιχάνει. *Nunc mors me assequitur.* Iliad. ρ.

—θείων ἐκίχανεν ἑταίρους. *Currens assecutus est socios.*

ANNOTAT.

QVIDAM, *inter quos Renatus Guillonius in sua Grammatica, tradunt, nonnulla in* ανω *formari à futuro, & illa penultimam habere longam.* αὐξάνω, cresco, *ab* αὐξήσω. οἰδάνω, οἰδάνομαι, *ab* οἰδέω, οἰδήσω, tumefacio, turgeo, tumefio. οἰδάνω *tamen corripitur ab Homero Iliad.* 9. ——ὅς τε καὶ ἄλλων

οἰδάνει ἐν στήθεσι νόον πύκα περ φρονεόντων. Quæ (ira) & aliorum inflat in pectoribus mentem prudenter quamuis sapientium. *Ibidem.*

ἀλλά μοι οἰδάνεται κραδίη χόλῳ, ὅππότ' ἐκείνων μνήσομαι. Cor mihi ira turgescit, quoties illorum recordor.

IV. VERBA in υω & ιω, siue duarum, siue plurium syllabarum, sæpe producunt penultimam, & sæpe etiam corripiunt. πτύω, *spuo.*

ποιπνύω,

ποιπνύω, *ministro.* ἱδρύω, *statuo, sedere facio.* ἐρυτύω, *cohibeo, reprimo.* μηρύω seu μηρύομαι, *reuoluo, glomero.* ὠρύω seu ὠρύομαι, *vlulo.* θύω, *sacrifico.* λύω, *soluo.* ῥύομαι, *libero.* δακρύω, *lacrymor.* κωκύω, *eiulo.* δύω, *subeo.* φύω, *nascor.* ἐρύω, *traho.* μηνύω, *indico, significo.* ἀνύω, *perficio.* κυλίω, *voluo.*

Theoc. Idyl. 24. —ἐπὶ χθονὶ γαςέρας ἄμφω αἱμοβόρως ἐκύλιον ἀπ' ὀφθαλμῶν δὲ κακὸν πῦρ ἐρχομένοις λάμπεσκε, βαρὺν δ' ἐξέπτυον ἰόν. *Humi ventres ambo (serpentes) Sanguinem vorantes, voluebant. ab oculis verò mala flamma Venientibus lucebat, noxiumq; exspuebant venenum.* Iliad. I.

ὡς ἴδον Ηφαιςον διὰ δώματα ποιπνύοντα. *Vt viderunt Vulcanum per domum ministrantem.* Odyss. 3.

ὡς ἔφατ'. οἱ δ' ἄρα πάντες ἐποίπνυον, ἦλθε μὲν ἄρ βοῦς. *Sic dixit. illi verò omnes administrabant, venit verò bos.* Odyss. 13.

τιμήεις ἔσομαι ὅτε με βροτοὶ οὔτι τίουσι. *Ero honoratus cùm mortales me minimè colant.* Odyss. 11.

πρὶν μὲν γάρ σε ζῶον ἐτίομεν ἶσα θεοῖσι. *Antea enim te viuum honorabamus vt Deum.* Odyss. 7.

καί μιν ἔτισ' ὡς οὔτις ἐπὶ χθονὶ τίεται. *Honorauit illum, vt nullus alius in terra honoratur.*

CAPVT

CAPVT XIII.

DE QVANTITATE VERBORVM IN FVTVRIS ET AORISTIS.

I. FVTVRVM primum quintæ coniugationis perpetuò corripit penultimam. ψάλλω, ψαλῶ, psallo. αἴρω, ἀρῶ, tollo. μολύνω, μολυνῶ, contamino. κλίνω, κλινῶ, reclino.

ANNOTAT.

Ex hac regula sequitur, omnia futura prima quintæ coniugationis vocis actiuæ & mediæ omnium modorũ breuia esse, in illa syllaba quæ penultima sunt in futuro primo vocis actiuæ. κρινῶ, κρινοῖμι, κρινεῖν, κρινῶν· κρινοῦμαι, κρινοίμην, κρινεῖσθαι, κρινούμενος. μολύνω, μολυνοῦμαι.

II. ANCEPS aoristi secundi est breuis. κρίνω, *indico*, ἔκρινον. λείπω, *relinquo*, ἔλιπον. φεύγω, *fugio*, ἔφυγον. τρώγω, *comedo*, ἔτραγον. λήβω seu λαμβάνω, *accipio*, ἔλαβον. φράζω, *loquor*, ἔφραδον. ὀρύττω, *fodio*, ὀρύξω, ὤρυγον. ψάλλω, ἔψαλον. Fieri tamen potest, vt obstet huic præcepto positio, quam semper exceptam volumus. Et est cùm etiam sine positione penultima producitur,

Hom. in βατρ. οὐδέ ποτ' ἐκ πολέμοιο κακὴν ἀπέφυγον ἀϋτήν. *Nunquam ex bello malũ effugi clamorem.*

ibid. νήδυμος οὐκ ἀπέφυγεν ὕπνος, δάκνοντος ἐμοῖο. *Suauis non aufugit somnus, me mordente.*

ANNO-

ANNOTAT.

Ex *hac regula cognosces breuem esse syllabam respondentem penultimæ huius aoristi in omnibus aoristis secundis, quorumcunque modorum, etiam vocis paßiuæ; & in futuris secundis actiuis & mediis, quæ semper primam syllabam similem habent penultimæ aoristi actiui.* τύπτω, ἔτυπον, ἐτύπην, τυπήσομαι, τυπησοίμην, τυπῶ, τυπήσεσθαι, τυπησόμενος· τυπῶ, τυποῖμι, τυπεῖν, τυποῦν· τυποῦμαι, τυποίμην, τύπωμαι, τυπούμενος· *prima vbique breui, quia in aoristo secundo actiuo breuis est.*

III. AORISTVS primus actiuus, tam in quinta quàm in aliis coniugationibus penultimam habet longam. τίω, *honoro*, τίσω, ἔτισα. λύω, *soluo*, λύσω, ἔλυσα. Homer. Iliad. 1.

χωόμενος, ὅτ' ἄριστον Ἀχαιῶν οὐδὲν ἔτισας. *Iratus quòd fortißimum Achiuorum non honoraueris.* Ibid.

οὐδ' ἀπέλυσε θύγατρα καὶ οὐκ ἀπεδέξατ' ἄποινα. *Neque liberauit filiam, & non accepit pretium liberationis.*

ANNOTAT.

HOC *præcepto facile colligere est, eandem syllabam itidem manere longam in aliorum modorum aoristis primis actiuæ & mediæ vocis.* τῖσον, τίσαιμι, τίσω, τῖσαι, τίσας· ἐτισάμην, τῖσαι, τισαίμην, *& sic de cæteris.*

Hom. Iliad. 1. τίσειαν Δαναοὶ ἐμὰ δάκρυα σοῖσι βέλεσι. Soluant Danai meas lacrymas tuis telis.

EXCEPTIONES.

I. EXCIPIVNTVR circumflexa nonnulla in εω, quæ in futuro, &, quod hinc sequitur, in aoristo quoque primo ε retinent. τελέω, *perficio*, τελέσω, ἐτέλεσα.

II. Verba quartæ coniugationis, quorum futurum in σω exit. *φράζω, loquor, φράσω, ἔφρασα. γονάζω* seu *γονάζομαι, flexis genibus oro. ἑτοιμάζω, paro, ἡτοίμασα. ἐρίζω, contendo, ἤρισα. νομίζω, puto, ἐνόμισα. χαλάζω, laxo, remitto, ἐχάλασα. κλύζω, mergo, κλύσω, ἔκλυσα.* quia horum & similium α, vel ι, vel υ, in futuro breue est; &, quod hinc sequitur, etiam in aoristo primo, cùm nulla mutatio interueniat. Theoc.

ὗς ποτ' Ἀθηναίην ἔριν ἤρισε Sus cum Minerua contēdit.

III. Idem fit etiam in verbis circumflexis in αω. Nam quæcunque ex his ante α vocalem, consonantem habent preter ρ, corripiunt alpha in futuro, & in aoristo primo; producunt verò, si habent ρ, vel vocalem ante α. *γελάω, rideo, γελάσω, ἐγέλασα· θλάω, frango, θλάσω, ἔθλασα· σπάω, vibro, flecto, σπάσω, ἔσπασα ἐλάω* vel *ἐλαύνω, agito, impello, ἐλάσω, ἤλασα·* vbique α breue est. At in *ἐάω, sino; δράω, facio; ἀκροάω, audio; θεάω, specto; περάω, transeo; πειράω, conor; φυράω, misceo;* longum est alpha futuri & aoristi. Hom. Iliad. 1.

οὐ γάρ πώποτ' ἐμὰς βοῦς ἤλασαν. Non enim vnquam meas boues abegerunt. Odyss. 18.

—ὀστέα δ' εἴσω ἔθλασεν, αὐτίκα δ' ἦλθεν ἀνὰ στόμα φοίνιον αἷμα. Illisit ossa intrò & statim fluxit ex ore sanguis. Iliad. 19.

ἐκ τ' ἄρα σύριγγος πατρώϊον ἐσπάσατ' ἔγχος. Ex vagina paternum eduxit gladium.

IV. Poetae in huiusmodi aoristis σ interdum geminare solent, vt penultima producatur. *ἐτέλεσσα, ἐγέλασσα, φρασσάμενος* pro *φρασάμενος.*

Iliad.

Iliad. 1. —ἀνὰ δ' ἱστία λευκὰ πέτασσαν. *Alba vela extenderunt.*

V. INTERDVM producunt sine vlla geminatione. Odyss. 10.

σπασάμενος τανάηκες ἄορ παχέος παρὰ μηροῦ. *Vibrans acutum gladium à crasso femore.*

VI. SAEPE etiam corripitur aoristus ab aliis verbis deductus. ἐρύω, *traho.* Iliad. 1.

αὖ ἔρυσαν μὲν πρῶτα καὶ ἔσφαξαν καὶ ἔδειραν. *Retro traxerunt primò, & mactârunt, & excoriârunt.*

Iliad. 13. —ὁ δέ μιν τίσεν ἶσα τέκεσσι. *Honorauit illum perinde ac filios.* Odyss. 5.

ὀψὲ δὲ δή ῥ' ἀνέδυ, στόματος δ' ἐξέπτυσεν ἅλμην. *Serò verò emersit, & ore vomuit salsuginem.*

Theoc. Idyll. 6. ὡς μὴ βασκανθῶ δὲ, τρὶς εἰς ἐμὸν ἔπτυσα κόλπον. *Ne subirem inuidiam, ter in meum sinum expui.*

ANNOTAT.

SVPERVACANEVM *existimauimus monere, tum quoque in aoristis aliis actiuis & mediis* α, *vel* ι, *vel* υ, *longum esse, cùm in aoristo indicatiui longum est. Iam enim aliquoties diximus, eandem esse rationem reliquorum temporum, quæ ab hoc, vt sic dicam, capite descendant.*

CAPVT XIV.

DE QVANTITATE VERBORVM IN PRÆTERITIS.

1. Si anceps sit breuis in futuro vel aoristo primo, breuis quoque est in præterito perfecto actiuo & passiuo, & in aoristo & futuro primo passiuo omnium modorum. γελάω, γελάσω, γεγέλακα. ἐρίζω, ἐρίσω, ἤρικα. θλάω, θλάσω, τέθλακα. τείνω, τενῶ, τέτακα, (nam & hoc α ex ε natū breue est.) κρίνω, κρινῶ, κέκρικα, κέκριμαι, κέκρισαι, κέκριται, (hinc verbalia breuia κρίμα, κρίσις, κριτής.) ἐκρίθην, κριθήσομαι. φράσω, πέφρακα, πέφρασμαι, πέφρασται· hinc φράσις. κλίνω, κλινῶ, κέκλικα, κέκλιμαι, κέκλισαι· hinc κλίμα, κλιτὸς, ἑτερόκλιτος.

Theoc. Idyll. 6. ὡς παρ' ἐμὶν κέκριται, *Vt mihi videtur.*

ANNOTAT.

ALIQVI *κρίμα circumflectunt: sed verè acuitur penultima, tum ratione deriuationis, tum quia Nonnus primam corripit.*

εἰς κρίμα [illegible] In iudicium duplex veni.

Quamuis necesse non [illegible] deriuatum eiusdem sit quantitatis cum suo primogenio: multa enim esse quæ suæ originis quantitatem non sequantur, iam suprà dictum est. [illegible] κλῖμαξ, & τὸ [illegible]ς, & ἡ κλιτὺς, producuntur, licet [illegible] præterito κέκλιμαι [illegible]luci possint.

Odyss.

Odyss. 21. κλίμακα δ' ὑψηλὴν προσεβήσατο οἷο δόμοιο. Scalam altam suæ domus ascendit. *Apol.*

κλίτεα Παλλήναια Καναστραίην ὑπὲρ ἄκραν ἤνυσαν. Decliuitates Pallenæas supra altã Canastræam confecerunt. *Homer. Odyss. 2.*

—ἐς κλιτὺν ἀναβὰς καὶ δάσκιον ὕλην. In montis decliuitatem & densam syluam ascendens.

II. QVANTA fuit anceps verbi in singulari, tanta manet in plurali. τέτυφα, τέτυπα, τετύφαμεν, τετύπαμεν, ἐτυψάμεθα, τυψάτω, τύψατον, τυψάμενος, α vbique breui.

EXCEPTIO.

EXCIPE tertiam personam pluralem præteriti in ασι, hæc enim longa est. τετύφασι, τετύπασι. Ili. d. 4.

τὴν δ' ἐθέλω, ὅθι τοι φίλοι ἀνέρες ἐκγεγάασι. *Illam volo, vbi tibi dilecti viri nati sunt.* Mimnermus.

οὐτ' ἀγαθόν Κῆρες δὲ παρεστήκασι μέλαιναι. *Non bonum. Parcæ autem nigræ nobis astant.*

ANNOTAT.

THEOC. *Idyll. 22 corripuit penultimam præteriti*

ὑψηλαὶ δὲ πεφύκασιν ἀγχόθι πεῦκαι. Sublimes autem propè natæ erant pinus. *Hom. Odyss. 11.*

τεθνᾶσιν τιμὴν δὲ λελόγχασιν ἶσα θεοῖσι. Moriuntur, honorem verò Diis æqualem nacti sunt.

Quidam tamen legunt πεφύκεσαν. *Illud etiam Homeri Iliad. 1. peculiare est.*

παῖδα δέ μοι λύσατε φίλην. Liberate mihi charam filiam.

III. PARTICIPIVM fœmininum aoristi primi in ασα longum est. τύψασα, γράψασα, ἀΐξασα passim apud Homerum. Et Odyss. α.

ἡ μὲν τὸν πλύξασα καὶ ἀσκήσασα χιτῶνα
πασσάλῳ ἀγκρεμάσασα παρὰ τρητοῖσι λέχεσσι. Illa quidem plicato & aptato indusio & ex trabe suspenso iuxta vermiculatos lectos, &c.

IV. QVOTIES ex præterito vel κ, vel vocalis abijcitur, anceps, quæ remanet, corripietur. πέφυκα, πέφυα. δέδοικα, δέδια. Nam licet πέφυκα penultima longa constet, πέφυα tamen penultimam corripit.

V. IN aliis quoque temporibus anceps relicta ex abiectione alterius vocalis pro breui habenda est. ἔφυγον à φεύγω, *fugio*. ἔλιπον à λείπω, *relinquo*. ἤλυθον ab ἐλεύθω, *venio*. ἔπυθον à πεύθω, *audio*, πυθόμενος. De qua re iam suprà dictum est.

VI. BREVES sunt ancipites in Atticis verborum repetitionibus, tam in primis quàm in penultimis syllabis. ἀκήκοα, ab ἀκούω, *audio*. ἀλήλιφα, ab ἀλείφω, *vngo*. ἐλήλυθα, ab ἐλεύθω, *venio*. ἐρήριχα, ab ἐρίζω, *contendo*.

VII. IN aliis itidem verbis reduplicationes ancipitum breues sunt. ἄχημι, ἀκάχημι, *doleo*. ἀλύκτημι, ἀλαλύκτημι, *in angustias redigo*. ἄλημι, ἀλάλημι, *erro*.

VIII. ANCEPS ante πτ naturâ breuis est. βάπτω, *tingo*. θάπτω, *sepelio*. σκάπτω, *fodio*. τύπτω, *percutio*. κύπτω, *inclino*. κρύπτω, καλύπτω, *abscondo*. νίπτω, *lauo* (præter πίπτω, *cado*; & ῥίπτω, *iacio*.) Hinc βέβαφα, τέθαφα, ἔσκαφα, νένιφα, penultimam habent breuem.

breuem. at τέτυφα, κέκρυφα, κέκυφα, penultimam habent longam; licet υ in præsenti sit breue naturâ, & tantùm positione longum. Ita docent plerique. Nonnus.

—*καὶ νῶτα κεκυφότα τείρετο Σίμων. Simon dorso incuruus diuexabatur.*

ANNOTAT.

VIDETVR *tamen regula non vsque adeò certa. Nam præteritum medium* τέτυπα à τύπτω, *videtur penultimam corripere; tum quia inde formantur prima breui,* τυπὴ, ictus, plaga; *&* τύπος, vestigium *aut* nota pulsando impressa; *tum quia in infinitiuo passiuo præterito penultima non circumflectitur; sed acuitur,* τετύφθαι· *cùm iuxta leges accentuum longa ex sua natura ante finalem breuem, cuiusmodi est* αι, *circumflexo notanda sit, si aliquem habeat accentum.*

CAPVT XV.

DE QVANTITATE VERBORVM IN MI.

1. PROPRIA reduplicatio verborum in μι breuis est in omnibus temporibus: nisi obstet positio. τίθημι, δίδωμι, ἐτίθην, ἐδίδων, τιθείω, διδοίην, δίδομαι, τίθεμαι.

ANNOTAT.

Dixi reduplicatio propria: *nam impropria etiam extra positionem non corripitur ordinariè: ἵημι, ἱέμενος, ἱείς.*

II. Aliorvm verborum reduplicationes itidem corripiuntur. τιθέω, *pono.* διδόω, *do.* τιτρώσκω, *vulnero.* διδράσκω, *fugio.* τιτάινω, *collimo.* sic ὄνημι, ὀνίνημι, *iuuo, prosum.* Excipitur γίνομαι seu γίγνομαι, & γινώσκω.

Homer. iliad. 24. —οὐδέ οἱ αἰδὼς γίνεται, ἥτ᾽ ἄνδρας μέγα σίνεται ἠδ᾽ ὀνίνησι. *Neq; ei pudor est, qui viros valdè lædit, aut iuuat.* Odyss. 3. φεῦγον, ἐπεὶ γίνωσκον ὃ δὴ κακὰ μήδετο δαίμων. *Fugi, cùm viderem quòd Deus mala nobis moliretur.*

III. Αλφα secundæ coniugationis vbique corripitur in plurali actiuæ vocis, & in singulari imperatiui, & in passiuo tam in singulari quàm in plurali; exceptis tamen personis in ασι. ἵστατον, ἱστάτων, ἵστασαν, ἔστασαν· ἵσταμαι, ἵσταμαι, ἐστάθην, σταθείς.

ANNOTAT.

Longvm *tamen est α præteriti actiui. Nam* ἕσταχα *pro* ἕστηκα, *dicitur Doricè. Est autem α Doricum longum, hic tamen corripiendum videtur, cùm breue sit in passiuo. Illud Theocrit. Idyll. 1.*

— τίνος ὦ 'γαθὲ τόσσον ἔρασσαι; quam, ô bone, tantum amas?

ab ἔραμαι, amo, *geminato* σσ *scribendum est. Est porrò α etiam in infinitiuo poëtico breue:* ἱστάναι, ἑστάναι, ἱστάμεναι, ἱστάμεν.

IV.

IV. Y QVARTAE coniugationis in singulari actiuæ vocis producitur. (ζεύγνυμι, ἐζεύγνυν, ἐζεύγνυς) quod in disyllabis magis aduertitur: (δῦμι, κλῦμι, φῦμι.) sunt enim properispomena. In duali verò & plurali, & in toto passiuo & medio corripitur υ. Nam vbi cæteræ coniugationes habent η, vel ω, in singulari; ibi quarta habet υ productum: vbi verò cæteris in plurali est ε, vel ο, vel α, breue; ibi quarta suum quoque υ corripit. Hinc υ aoristi secundi actiuæ vocis Indicatiui modi pluralis numeri longum est: (ἔδυτε) quia alia quoque verba in μι, præter hæc duo τίθημι & δίδωμι longam vocalem in plurali huius aoristi habent.

V. IN Imperatiuo singulari corripitur υ in polysyllabis: (κέκλυθι, κέκλυτε, ζεύγνυθι.) at disyllaba producuntur. Iliad. 1.

κλῦθί μευ ἀργυρότοξε. *Audi me argenteum arcum habens.* id est, *Apollo.* Iliad. 19.

ἀλλ' ὄρτευ, πόλεμόν δε καὶ ἄλλες ὄρνυθι λαούς. *Sed excitare, & in bellum alios impelle populos.*

CAPVT XVI.

REGVLÆ COGNOSCENDI QVANTITATEM ANCIPITVM IN PRIMIS ET MEDIIS SYLLABIS NOMINVM.

I. ANCEPS vocalis ante aliam, siue breuem, siue longam, non corripitur necessariò; vt apud Latinos fieri solet. *ἰὸς, venenum, sagitta. ἀὴρ, aër. ἰητὴρ* seu *ἰατρὸς, medicus,* prima longa. Homer. Iliad. 4.

τλαίης μὲν Μενελάῳ ἐπιπροέμεν ταχὺν ἰόν; Ausis ne Menelao celerem sagittam immittere?

ANNOTAT.

APVD Latinos pauca sunt Latina, quæ vocalem ante vocalem non corripiant. Quando verò apud Græcos vocalis ante vocalem corripiatur, disces vsu & obseruatione, partim præceptis, partim etiam subsidio Prosodiæ & linguæ Latinæ: quis enim nescit hoc vocabulum ἀὴρ, primam producere? item illa, Μαχάων, Machaon; *διδυμάων,* gemellus; Ποσειδάων, Neptunus; *& similia, penultimam habere longã? ἀὴρ corripitur à Phocylide hoc versu:*

σῶμα γὰρ ἐκ γαίης ἔχομεν, καὶ πάντες ἐς αὐτὴν
λυόμενοι κόνις ἐσμὲν, ἀὴρ δ' ἀνὰ πνεῦμα δέδεκται.

Corpus enim habemus ex terra, & omnes in eam resoluti, puluis sumus, aër verò (*seu cœlum*) recipit spiritum.

II.

II. A in superlatiuo semper corripitur. Σοφώτατος, *sapientißimus*; πραότατος, *mitißimus*.

III. NOMINA in ια paroxytona, quæ vltimam habent longam, penultimam corripiunt. Σοφία, φιλοσοφία, Μαρία, συμφωνία, ὀρθογραφία, & alia huius generis.

ANNOTAT.

EXCIPI *solent hæc*: ἀνία *seu* ἀνίη, *tristitia*; κονίη *seu* κονία, puluis; αἰκίη, iniuria, plaga; καλιὴ *seu* καλιὰ, nidus; ὁρμιὴ, tenuis funiculus, linea piscatoria ex setis equinis.

Est tamen cùm corripiuntur. *Theognis.*

μή ποτ' ἀνήκεστον, Κύρνε, λάβῃς ἀνίην. Ne vnquam tristitiam immedicabilem, Cyrne, assumas.

Iliad. 2. πρηνέες ἐν κονίῃσιν ὀδὰξ λαζοίατο γαῖαν. Pronus in puluere mordicus terrā apprehēdat.

Sophoc. Elect. ἅ νιν κατεπέφνεν αἰσχίσταις ἐν αἰκίαις. Quæ ipsum occidit iniuria turpissima. *Phocyl.*

μηδέ τις ὄρνιθας καλιῆς ἅμα πάντας ἑλέσθω. Neque accipiat quis simul omnes volucres ex nido.

Solent interdum Poëtæ solita sua licentia alias quoq; quantumuis naturâ breues dictiones in ια producere, vt Theocritus seu quis alius auctor in Syringe.

Σύριγξ οὔνομ' ἔχεις, ἄδει δέ σε μέτρα σοφίης. Syrinx nomen habes, canunt verò te metra sapientiæ.

Odyß. 22. ὡς κακοεργίης εὐεργεσίη μέγ' ἀμείνων. Beneficium maleficio longè melius est.

Fit hoc quia breuis est inter duas longas, vt & in his; κρομμύων *a* κρόμμυον, cæpa; νηδύων, *ab* ἡ νηδὺς, venter; *& in aliis. Hinc non adeò condemnandi sunt, qui nonnunquam in Latino carmine idem sibi permittunt,*

dum syllabam breuem inter duas longas sitam producunt; vt fit in nomine Andreas, Matthias, *& in similibus, maximè propriis. Illi verò ferendi non sunt, qui hæc & alia huiusmodi arbitratu suo producunt;* Maria, sophia, symphonia, harmonia; *quasi penultimæ essent longæ, vel certè communes. Nec refert quòd multis in locis vsitatè accentu acuto illa vocabula pronunciatur. Notum enim est, accentum & quantitatem apud Græcos distingui. Vnde in carmine non attendendum quis sit accentus, sed quæ quantitas.*

IV. Breve est iota in diminutiuis in ιον· τὸ γραμμάτιον, *litterula*; τὸ δογμάτιον, *dogma*; τὸ κοράσιον, *puella*. Et in comparatiuis neutris: βέλτιον, *melius*. ἥδιον, *suauius*· γλύκιον, *dulcius*. Et in multis adiectiuis in ιος· ὁ ἄξιος, *dignus*; ὁ ἀνάξιος, *indignus*; ὁ ὄλβιος, *felix*. Et in multis substantiuis: ὁ βίος, ὁ βίοτος, &c. Mimnermus.

αὐτίκα τεθνάναι βέλτιον ἢ βίοτος. *Statim mori melius est quàm viuere.*

Corripitur quoque iota in nominibus possessiuis in ινος· ὁ ἀνθρώπινος, *humanus*. Et significantibus materiam: ὁ λίθινος, *lapideus*; ὁ κέδρινος, *cedrinus*; ὁ ξύλινος, *ligneus*. Tempus item & horam significantibus: ὁ εἰαρινὸς, *vernus*; ὁ θερινὸς, *æstiuus*; ὁ νυκτερινὸς, *nocturnus*; ὁ ὀπωρινὸς, *autumnalis*; licet penultima quoq; longa legatur, Iliad. 21. & alibi.

ὡς δ᾽ ὅτ᾽ ὀπωρινὸς Βορέης, &c. *Sicut cùm autumnalis Boreas.*

ANNOTAT.

Comparativa *masculina in* ιων, *& neutra quoque producuntur nonnunquam.*

Phile-

Philemon. ἥδιον οὐδὲν, οὐδὲ μουσικώτερον ἔςʼ, ἢ δύνασθαι λοιδορούμενον φέρειν. Suauius nihil est, neque magis musicum, quàm posse contitia ferre.

Y in pronominibus producitur. ὑμεῖς, ὑμῶν, ὑμῖν, ὑμᾶς, ὑμέτερος. At in nominibus polysyllabis fœmininis in υνη, & υτης, corripitur. γηθοσύνη, lætitia; βραδυτὴς, tarditas; γλυκύτης, dulcedo; ταχυτὴς, celeritas: & in aliis.

Capvt XVII.

De qvantitate ancipitvm in vltimis syllabis.

A.

I. Omnia nomina paroxytona secundæ simplicium in ια, εια, εα, δα, θα, & ρα, producunt vltimam. ἡ σοφία, sapientia. ἡ πενία, paupertas. ἡ δουλεία, seruitus. ἡ προφητεία, prophetia. ἡ θέα, spectaculum. ἡ Λήδα, Leda ἡ Μάρθα, Martha. ἡ πέτρα petra. ἡ ἐσχάρα, focus. ἡ ἡμέρα dies.

Excipe ἴα & μία, vna. Theognis.

ἀνθρώπους, οὓς ναῦς μὴ μία πάντας ἄγοι. Homines, quos nauis non vna omnes agit.

II. Paroxytona quæ ante α geminum habent σ. aut vnam duplicem, corripiunt vltimam. ὄσσα, fama, vox. λύσσα, rabies. δόξα, gloria. φύζα,

φύζα, *fuga.* δίψα, *sitis.* quibus adde τόλμα, *audacia.*

Odyſſ. I. ἤν τίς τοι εἴπῃσι βροτῶν ἢ ὄσσαν ἀκούσῃς. *Si quis tibi dicat mortalium, aut famam audiueris.*

Iliad. 9. —— κρατερὴ δὲ ἑλύσσα δέδυκεν. *Magna ipſum inceſſit rabies.* Theognis.

δίψα δ᾽ λυσιμελὴς καὶ μέθυσις χαλεπή. *Sitis membra ſoluens, & ebrietas grauis eſt.* Hom. Iliad. 9.

θεσπεσίη ἔχε φύζα φόβου κρυόεντος ἑταίρη. (*Achiuos diuinitus immiſſa tenebat fuga frigidi timoris ſocia.*

III. OMNIA oxytona ſecundæ ſimplicium habent α longum. ἡ χαρὰ, *gaudium.* ἡ πονηρὰ, *mala.* ἡ ἀνθηρὰ, *florida.*

Corripitur, vt nonnullis placet, παιδιὰ, *ludus, iocus.*

ANNOTAT.

SAEPE *cognoſci poteſt quantitas huius declinationis accentu: qua de re cùm cap. 6. dictum ſit, non eſt cur hic repetamus. nam hæc,* πότνια, veneranda: τράπεζα, menſa; *& ſimilia, nemo non videt habere* α *breue: vt & iſta* α *longum,* πήρα, φαῖδρα, λαύρα, σαύρα, αὔρα· *quia ſi* α *breue eſſet, prima circumflecteretur.*

IV. PRAETER ea quorum α accentu cognoſcitur, breue eſt α in omnibus neutris pluralis numeri: ξύλα, ἡδέα, ὀξέα. Et in neutris ſingularibus quintæ: θυμίαμα, *thymiama;* στράτευμα, *exercitus.* Et in adiectiuo neutro μέγα, *magnum* Et in accuſatiuo ſingulari quintæ ſimplicium, vt & contractorum, cùm in α non contractum exit: τὸν τιτᾶνα, Αἴαντα, Δημοσθένεα, βασιλέα.

V.

V. A LONGVM eſt in vocatiuo primæ ſimplicis nominum in ας, & in duali, itemque in duali ſecundæ. Longi etiam ſunt vocatiui poëtici: ὦ Πολυδάμα, Κάλχα, Ἄτλα. Hom. Iliad. 13.

Πολυδάμα, σὺ μὲν αὐτȣ̃ ἐρύκακε πάντας ἀρίςȣς.

Polydama, tu quidem hîc contine omnes proceres.

ANNOTAT.

PRODVCVNTVR *etiam apud Latinos huiuſmodi vocatiui. Ouid.*

Tempus Atla veniet tua quo ſpoliabitur auro.

Virg. Non hęc, ô Palla, dederas promiſſa parẽti.

VI. VOCATIVI primæ in α, nominum compoſitorum à verbis μετρῶ, πωλῶ, τρίβω· item illi in τα, πα vel θα, & alij, qui contra communem regulam in α exeunt, breues ſunt: vt ὦ γεωμέτρα, βιβλιοπῶλα, παιδοτρίβα, προφῆτα, τοξότα, κυνῶπα, σκύθα, μεναῖχμα, λάγνα. In Epigram.

ἔννεπε τοὺς ἀριθμοὺς ἔμπειρε γεώμετρα κείνȣς. *Dic illos numeros docte geometra.*

ANNOTAT.

ALIQVI *regulam iſtam tantùm de appellatiuis intelligendam tradunt, non autem de propriis; ſed tamen Theocritus Idyll. 7. id non obſeruat.*

ὦ μακαριςὲ Κομᾶτα, τὺ θὴν τάδε τερπνὰ πεπόνθεις.

O beate Comata, tibi hęc iucũda diu acciderũt.

Idem Theoc. produxit etiam appellatiuum Idyll. 22.

ὦ πύκτα Πολύδευκες, O pugil Pollux.

VII. OMNES præpoſitiones in α, & coniunctiones, & pleraque aduerbia, ſuum α corripiunt; licet Poëtę verſus gratià ſæpe producant.

I.

I. IOTA non contractum, corripitur in neutris. *μέλι, εὔχαρι, σίνηπι, πέπερι.*

II. IN datiuis quintæ, *τῷ Αἴαντι*, & in plurali *Αἴασι.* Et in aliis declinationibus addito *ι· Αἰνείαισι, Μούσαισι, λόγοισι.*

III. IN illis quoque per paragogen auctis: *βίηφι, στρατόφι, ποντόφι* Et in verbis. *ἔλθῃσι* pro *ἔλθῃς.*

IV. IN vocatiuis quintæ, ς nominatiui abiicere solitis. *ὄρι, ἔρι, Ἀμαρυλλί.*

V. IN pronominibus: *νῶϊ, σφῶϊ, σφίσι.* Et in præpositionibus: *ἀμφὶ, περὶ, ἐπί.* Itemque aduerbiis & coniunctionibus: *ῥαμαϊσὶ, ἀμογητὶ, ὅτι.*

VI. ADVERBIA & pronomina per paragogen iota additum habentia, producunt illud. *νυνὶ, τουτὶ, οὑτοσὶ, τουτονὶ, τουτῳΐ.* Aristoph. Pluto.

τουτὶ σὺ τολμᾷς ὦ μιαρωτάτη λέγειν; Hoc tu audes, o scelestißima, dicere? Ibidem.

ὅστις πότ᾽ ἐστὶν οὑτοσὶ, καὶ τοῦ χάριν. Quisnam sit hic, & cur aduenerit.

VII. PRODVCITVR etiam iota ab Atticis ex ε, vel α, vel ο factum. *ὁδὶ, τοδὶ, ταυτὶ, τουτὶ·* pro *ὁδὲ, τοδὲ, ταῦτα, τοῦτο.* Aristoph. Pluto.

τηνδὶ δεδίετε, μηδὲ διαμαχούμεθα; Hanc veriti, neque repugnabimus? Idem.

οὐκ ἔσθ᾽ ὅποι ὁ χρησμὸς εἰς τουτὶ ῥέπει. Non est vt huc oraculum inclinet.

Y.

I. NOMINA neutra quintæ, breue habent υ. *ἄστυ, vrbs. πῶυ grex ouium. ὀξὺ, acutum. γλυκὺ, dulce. ἡδὺ, suaue. δριμὺ, acerbum. βαθὺ, profundum.*

II.

II. PRONOMEN σὺ, & Doricum τὺ. & multa aduerbia: *μεταξὺ, inter*; *μεσσηγὺ, idem*; & ἀντικρὺ, *contrà*, quod tamē aliquando producitur.

Iliad. ν. ἀντικρὺ δὲ ἀπόφημι, γυναῖκα μὲν οὐκ ἀποδώσω. *Expreßè dico, mulierem non reddam.*

Iliad. 17. ἀντικρὺ δ' ἁπαλοῖο, δι' αὐχένος ἤλυθ' ἀκωκή. *Penitus per tenerum collum venit cuspis.*

III. PRODVCVNT υ tertiæ personæ singularis numeri quartæ coniugationis verborum in μι, in imperfecto, & aoristo secundo. ἔδυ, ἔφυ.

IV. Y ex resolutione diphthongi breue est, tam in fine, quàm in medio. εὖ, ἐΰ, *bene*.

AN.

I. LONGA sunt masculina in αν. ὁ Τιτὰν, Τιτᾶνος, *Titan*. ὁ Παιὰν, Παιᾶνος, *Pæan*. ὁ Πὰν, Πανὸς, *Pan, pastorum Deus.*

II. CORRIPIVNTVR vocatiui in αν facti à flexis per ντος, & nomina & participia neutra aoristi primi. ὦ Αἶαν, *ô Aiax*. ὦ Θόαν, *ô Thoas*. τὸ μέλαν, *nigrum*. τὸ τάλαν, *miserum*. τὸ τύψαν, *quod verberauit*. τὸ ποιῆσαν, *quod fecit*. Præter πᾶν, οὗ πάντος, *omne*; licet eius composita, vt ἅπαν, σύμπαν, aliquando corripiantur. Hom. Iliad. 15.

Αἶαν ἐπεί τις νῶϊ θεῶν οἳ Ὄλυμπον ἔχουσι. Aiax, cùm aliquis Deorum, qui Olympum habitant (ineat nos pugnare.) Ibid.

ὦ Θόαν, οὔτις ἀνὴρ νῦν γ' αἴτιος. O Thoas, nemo virorum in culpa est.

III. CORRIPITVR accusatiuus in αν, secundæ declinationis simplicis, nominum habentium α breue in nominatiuo. (*τὴν Μοῦσαν,*

τὴν λύσαν, τὴν ὄσαν, τὴν τράπεζαν.) quæ partim cognoſcuntur accentu, partim ex regulis traditis initio huius capitis.

IV. ADVERBIA in αν longa ſunt. πέραν, *vltrà.* λίαν, *valde.* Εὐὰν, *Euan, vox bacchantium.* ἄγαν, *nimis.*

Soph. Aiac. flagell. σὺ δ' οὐχὶ πείσῃ; πόλλ' ἄγαν ἤδη θροεῖς. *Non obtemperabis? multa iam loqueris.*

Excipiunt ὅταν, *quando*; & πάμπαν, *omnino.*

Odyſs. 2. — ὁ δὴ τάχα οἶκον ἅπαντα
πάγχυ διαρραίσει, βίοτον δ' ἀπὸ πάμπαν ὀλέσσει.
Quòd citò domum totam omnino destruet, & totum victum funditus perdet.

ANNOTAT.

EVSTATHIVS *in iſtum locum ita ſcribit:* ὅρα καὶ τὸ πάμπαν συσταλὲν, ὡς τὸ ἄγαν καὶ λίαν. Vide etiam vocem πάμπαν correptam, ſicut aduerbium ἄγαν & λίαν. *At nihil noui eſt, ſi τὸ ἅπαν, cùm nomen ſit, Iones quoque corripiant, & ipſe Homerus.*

τῶν δ' ἅπαν ἐπλήσθη πεδίον. Totus campus repletus eſt.

Attici verò, vt dicit Aelius Dionyſius, producunt vltimam τοῦ ἅπαν. Hæc Euſtathius. Ex cuius ſententia vide etiam ἄγαν & λίαν corripi poſſe.

AP.

BREVIA ſunt finita in αρ. τὸ νέκταρ, *nectar.* τὸ ἧπαρ, *iecur.* τὸ δέλεαρ, *eſca.* τὸ ὄαρ, *ſomnus, ſomnium.* Aduerbia, αὐτὰρ, *cæterùm*; & ἄφαρ, *ſtatim, continuò.*

EXCIPE monoſyllaba. ὁ κὰρ, ὁ ψὰρ, & ſi quæ alia huius generis occurrunt. γὰρ tamen corripitur, & interdum producitur.

AΣ.

I. LONGVS est nominatiuus singularis primæ simplicium, (ὁ Αἰνείας) & accusatiuus pluralis eiusdem & secundæ simplicium: (τοὺς Αἰνείας, τὰς Μοῦσας) nisi per dialectũ corripiatur.

II. LONGA sunt nomina flexa per ντος. ὁ Αἴας, Αἴαντος, *Aiax*. ὁ Κάλχας, Κάλχαντος, *Calchas*. ὁ Πολυδάμας, Πολυδάμαντος, *Polydamas*.

III. Πᾶς, cum compositis, ἅπας, σύμπας, *omnis*.

IV. PARTICIPIA masculina in ας. ὁ τύψας, τύψαντος. ὁ ἱστὰς, ἱστάντος. ὁ στὰς, στάντος. ὁ ποιήσας, ποιήσαντος.

V. BREVIA sunt fœminina in ας. ἡ λαμπὰς, λαμπάδος, *lampas*· ἡ μονὰς, *vnitas*. Et masculina: ὁ μέλας, *niger*; & ὁ τάλας, *miser*; ὁ λᾶας ὁ λάαος, *lapis*; ὁ μέγας, *magnus*, hinc ὑπέρμεγας. Et neutra in ας. τὸ κέρας, *cornu*. τὸ κρέας, *caro*. τὸ σέλας, *lumen*.

VI. CORRIPIVNTVR accusatiui plurales quintæ declinationis simplicium: τιτᾶνας, βότρυας ῥήτορας. Et quos Poëtæ formant à pronominibus: ἡμέας, ὑμέας, σφέας. Iliad. 10.

—— καὶ ἂψ εἰς ἡμέας ἔλθοι. *Et rursus ad vos veniat.*

ANNOTAT.

VIDENTVR *etiam corripi Aeolici accusatiui* (ὔμμας) *cùm Aeoles aliàs alpha longum pluralis in breue mutent, vt suo loco dictum est. Non est autem negandum, quin aliqua ex his, quæ corripi diximus, inueniantur à Poëtis interdum producta; sed id rarum est, & fit licentiâ poëticâ, aut excusatur cæsurâ, alióve modo. sic vltima in* δάμαρ *apud Homerum, & vltima in* τάλας *longa est apud Euripidem, & alia apud alios.*

IN.

I. BREVES sunt accusatiui quintæ in ιν, à nominibus barytonis. ἔριν, ὄφιν.

II. PRONOMINA poëtica μὶν & νὶν, τὶν & τεῖν pro σοὶ, σφὶν, νῶϊν, σφῶϊν. Aduerbia, πάλιν, iterum. πρὶν, prius. Et illæ syllabæ, quibus ν additur: τύπτουσιν, λέγουσιν, τιτᾶσιν. Quædam tamen interdum pro[illegible] dicuntur, sicut & ἐμὶν pro ἐμοί, apud Theoc. Idyll. 2. & alibi.

III. DATIVI ὑμῖν & ἡμῖν longi sunt, vt ex accentu constat: corripiuntur tamen retracto accentu, & in acutum commutato. ἄμμιν, ὔμμιν, vel ἥμιν & ὔμιν. Theoc. idyll. 1.

χαίρετ', ὁ βωκόλος ὔμμιν ἐγὼ Δάφνις οὐκέτ' ἀν' ὕλαν Valete, bubulcus ego Daphnis non ero vobis amplius in syluis.

IV. LONGA sunt ἡ ἀκτὶν, ὁ δελφὶν, ἡ ἶν, ἡ ῥὶν, ἡ Σαλαμὶν, & similia, quæ in ινος genitiuum formant; & dicatalecta dicuntur, quòd in ιν & ις terminentur.

IΣ.

I. CORRIPIVNTVR grauitona in ις. ἡ πόλις, vrbs. ἡ ἔρις, lis Et omnia nomina, quorum genitiuus in ιδος breue exit, siue sint oxytona, siue non. ἡ τυραννὶς, tyrannis, τυραννίδος. ἡ Βρισηῒς, Βρισηΐδος; Briseis. τὶς, τινός. at κὶς longum est.

II. PRODVCVNT ις, quorum augmentum longum est, cuiusmodi sunt omnia dicatalecta superius commemorata: & præterea ἡ κρηπὶς, crepido. κνημὶς, tibiale, ocrea. ἡ Cφραγὶς, sigilium. ἡ κληῒς, clauis.

Homer.

Homer. Iliad. 12. εἶχον ἐπημοιβοὶ, μία δ' κληῒς ἐπαρήρει. *Firmabant mutui, vna autem clauis accommodata erat.*

ANNOTAT.

GAZA, *& Lascaris, & alij. volunt disyllaba, quorum penultima naturâ longa & quæ neque propria sint, neque diminutiua, habere ι breue in nominatiuo: vt* κνημὶς, κρηπὶς, κληῒς. *sed non adserunt pro sua sententia exemplum. Neque verò ex composito vocabuli* κνημὶς *id colligere licet. Nam licet aliqui scribant* εὔκνημις, *accentu in antepenultima: alij tamen accentum, & quidem acutum, notant in penultima,* εὐκνήμις· *ex quo conficitur, ipsos habere vltimam pro longa; alioqui circumflectenda esset. Et illi ipsi, qui* εὔκνημις *scribunt, faciunt* πολυκλήϊς *&* εὐκλήϊς *paroxytona; nec immeritò, producitur enim Iliad. 24.* ὅσση δὲ ὑψορόφοιο θύρη θαλάμοιο τέτυκται ἀνέρος ἀφνειοῖο, ἐϋκλήϊς, ἀραρυῖα. Quanta autem alti ianua cubiculi est viri diuitis, bene obserata, affabre aptata.

III. ADVERBIA in ις corripiuntur. ἅλις, *satis.* δὶς, *bis;* τρὶς, *ter;* τετράκις, *quater;* πεντάκις, *quinquies;* πολλάκις *sæpe.* ἀμοιβαδὶς, *vicissim, alternatim.*

Theoc. Idyl. 1. ἐς τρὶς ἀμέλξαι, *ter mulgere.* Et Idyll. 2. ἐς τρὶς ἀποσπένδω, *ter libo.*

YN.

I. ACCVSATIVVS quintæ in υν corripitur. ὀξὺν, ἡδὺν, γλυκύν.

II. ET participia neutra quartæ in μι ζευγνύν. Et coniunctiones: νὺν, τοίνυν, *igitur.* Et præpositio σύν.

III. PRODVCVNTVR quę duas habent terminationes in recto. ὁ Φόρκυν, *Phorcys, Neptuni filius* ὁ μόσυν *domus*, vel *turris lignea.* Et quæ υς nominatum habent longum. ἰλὺς, *limus* ἰχθῦς, *piscis*; ὀφρῦς, *supercilium*; & similia. ἰλὺν, ἰχθὺν seu ἰχθῦν. ἰχθὺς apud Oppianum corripitur, quare etiam ἰχθὺν corripere licebit; & eadem est aliorum ratio.

IV. PRODVCVNTVR primæ personæ imperfecti, & aoristi secundi verborum in μι. ἐζεύγνυν, ἔφυν, ἔδυν Et aduerbium νῦν, cuius quantitas ex accentu satis patet.

ΥΡ.

FINITA in υρ dicuntur esse longa à Grammaticis. (ὁ ψίθυρ *susurro*, ὁ μάρτυρ *testis*; τὸ πῦρ, *ignis*; quod accentu notum est.) In obliquis tamen certum est corripi, vt suprà diximus. μάρτυς corripitur à Bione idyll. 4.

μάρτυς ἐγὼν, ὅτι μῦθος ὅδ' ἔπλετο πᾶσιν ἀληθής.
Testis ego sum, quòd hic sermo omnibus verus sit.

ΥΣ.

I. CORRIPIVNTVR adiectiua in υς oxytona. ὁ γλυκὺς, ὁ ἡδὺς, ὁ βαρύς.

II. ITEMQVE substantiua. ὁ πέλεκυς. *securis.* ὁ πῆχυς, *cubitus.* ὁ πρέσβυς, *senex, legatus.* ἡ χέλυς, *chelys.* ἡ χλαμὺς, *chlamys.* ὁ καὶ ἡ νέηλυς, *aduena* ὁ βότρυς, *botrus.* ἡ κόρυς, *galea.* ὁ στάχυς. *spica.* ὁ νέκυς, *mortuus.*

EXCIPE ἡ κάμυς, κάμυθος. *fasciculus, manipulus.* Nam si vltima esset breuis, penultima esset circumflectenda.

III. PRODVCVNTVR substãtiua oxytona,

quæ

quæ in genitiuo habent ος purum: vt ἰλὺς, *limus.* Τηθὺς, *Tethys, Tethyos.* ὀϊζὺς, *miseria.* Ἐριννὺς, *Erinnys.* ἐδητὺς, *cibus* νηδὺς, *venter,* νηδύος. ἀχλὺς, *caligo.* quibus adde ἡ ἄρκυς, *rete,* ἄρκυος.

παρ' δὴ' ἀχλὺς εἱστήκει ἐπισμυγερή τε καὶ αἰνή. *Astitit caligo ærumnosa & grauis.*

ANNOTAT.

GRAECORVM *imitatione producunt etiam Latini quædam ex prædictis in nominatiuo & accusatiuo.*

Silius lib. 17. Intima ab occasu Tethyn impellit & ortu. *Virgil. 1. Georg.*

Teque sibi generum Tethys emat omnibus Vndis. *Corripuit Ouid. 4. Fastor.*

Tethys & extremo sæpe recepta loco est.

IV. LONGAE sunt secundæ personæ indicatiui præsentis & imperfecti, & participia masculina in υς, verborum in μι quartæ coniugationis. ζεύγνυς, ἐζεύγνυς, ὁ ζευγνύς. Iliad. 10.

ὀλλὺς ἀργείους ὅτε δὴ περὶ νὺξ ἐκάλυψεν. *Perdens Argiuos, quando nox erat.*

V. PRODVCVNTVR etiam dicatalecta. ὁ Φόρκυς, ὁ μόσυς.

CAPVT XVIII.

QVOMODO QVANTITAS GRÆCA COGNOSCI POSSIT INTERDVM PRAESIDIO LINGVAE ET PROSODIAE LATINAE.

LATINOS multa vocabula Græca, vel integra, vel nonnihil immutata, in suam linguam transtulisse, clarius est, quàm vt multis sit probandum. Quare si quando dictio occurrat, cuius quantitatem regulis hactenus præscriptis inuestigare nequeas, circumspice num hæsitanti opis aliquid lingua & Prosodia Latina suppeditet.

POSSVMVS autem tripliciter ex lingua Latina venire in cognitionem quantitatis Græcæ. PRIMO, Pronuntiatione: quo pacto intelliges corripi primam in nomine *μάχη, μάχομαι*. Latinè enim *Antimachus, Symmachus, Callimachus*, dicere solemus. Sic hæc *στρατὸς, στρατεύω, στρατιώτης*, prima breui constare disces; nam Latini *Nicostratus*, *Philostratus*, penultima breui pronuntiant. Pari modo *μακρὸς, βραχὺς, κράτος, λυτὸς, φίλος, φράσις, τύπος, λίθος, τύχη*, breuia esse intelliges; quia hæc corripimus: *Amphimacer, Tribrachys, Hippocrates, Hippolytus, Pamphilus, paraphrasis, Antitypus, Chrysolitus, Eutyches. πίνω, χλίνω,* longa

longa sunt; cùm *propino*, *declino*, eiusdem sint quantitatis. Sic κριτὴς, κρίσις & λύσις, breuia; quia Latinè breuiantur *hypocrita*, *hypocrisis*, *analysis*. ἀκρόαμα, θέαμα, θυμίαμα, alpha longo constant; Latinè enim acroâma, theâma, thymiâma efferimus. & ita in aliis plurimis.

Est autem documentum hoc intelligendum de illis, quæ pronuntiantur à Latinis secundùm quantitatem, qualia sunt prædicta; non secundùm accentum solùm. Neque enim rectè colliges penultimam in Σοφία esse longam, eo quòd accentu acuto à plerisque efferatur. Sic in quibusdam obseruant etiam viri docti, non quantitatem, sed accentum; vt in hoc vocabulo *acroasis*, quod effertur plerumque à Latinis proparoxytonè, & tamen penultima longa est.

SECVNDO poterit quis venire in cognitionem quantitatis Græcæ, si videat quantum illud vocabulum sit apud Latinos, si à Latinis vsurpatur. Vt si quis dubitaret quam quantitatem haberet ἀδάμας, vel ἄδυτον, vel ἀτομὸς, vel ἄθεος in prima; statim ex Latinæ linguæ præceptionibus cognoscet esse breues prædictas syllabas. Vsurpant quoque Latini Poëtæ multa nomina propria accepta à Græcis: videndum est igitur diligenter qua quantitate vsurpent, certumque esse debet, quantitatem illam esse etiam Græcorum.

TERTIO cognoscere licebit quantitatem Græcarum vocum consulendo præcepta Latinæ Prosodiæ; qua ratione plurimarum quan-

titatem inuestigabis. quod reipsa comperiet is qui Latinæ Prosodię, præsertim eius quam scripsit Emmanuel, præceptiones memoriâ complexus, Græca carmina pangere volet. Inde etenim non mediocre adiumentum pro syllabis vltimis & non vltimis accipiet.

CAPVT XIX.

DE EXEMPLO ET AVCTORITATE.

RESTAT vltima ratio cognoscendæ quantitatis Græcæ. Hæc autem est AVCTORITAS & EXEMPLVM Poëtarum: qua nulla melior & certior, addo & facilior, si vel mediocris Poëtarum lectio, & vsus accedat. sicut porrò apud Latinos multæ sunt syllabæ, quarum quantitatem nullis vnquam Grammaticorum documentis explores, sed sola Poëtarum lectione, &, vt sic dixerim, familiaritate: ita apud Græcos sæpe ad eosdem necessariò confugiendum erit. Et sicut apud Latinos non propterea impedimur, quo minùs & pulchre, & bene, & celeriter carmina condamus, eo quòd non omnia sint comprehensa regulis: ita nec apud Græcos. Tot enim præstantissimos vates suppeditârunt nobis Græcæ Musæ; vt valde tardum esse oporteat, qui eorum vsu & peruolutatione

lutatione non aliquam Græcæ quantitatis cognitionem sibi comparet. &, vt alios negligas, vnus certè Homerus instar omnium esse potest. Hunc versa, hunc reuersa, & neque huius libri præceptis, neque aliis magnopere indigebis. Vt enim vno alteróve exemplo declaremus, quid sit auctoritate Poëtarum cognoscere quantitatem; si quis hæreat quanta sit prima verbi ἀείδω, breuem esse videbit, si vel primum Homeri versum aspiciat: μῆνιν ἄειδε θεά, *Iram cane Dea.* Eandem nonnunquam esse longam docebit te idem Homerus hymno in Mercurium: Ἑρμῆν ἀείδω Κυλλήνιον, *Mercurium cano Cyllenium.* Sic iota in nomine ξίφος breue, & υ vocabuli μυρία esse longum, ex his duobus versibus Iliad. 1. planum fiet.

ἕλκετο δ' ἐκ κολεοῖο μέγα ξίφος. ἦλθε δ' Ἀθήνη. *Traxit è vagina magnum ensem. venitq́ue Minerua.*

οὐλομένην, ἣ μυρί' Ἀχαιοῖς ἄλγε' ἔθηκεν. *Perniciosam, quæ infinitos Achiuis dolores inflixit.*

CAPVT XX.

DE SYLLABA COMMVNI, ET LICENTIIS POETICIS.

1. DIPHTHONGI & vocales longæ communes fiunt apud Græcos, cùm vocalem diuersæ potissimùm dictionis antecedunt;

dunt: cuius rei attulimus cap. 4. aliquot exempla, & hoc Græcis est solenne ac perpetuum. Odyss. 1.

ἄνδρα μοι ἔννεπε Μοῦσα πολύτροπον, ὃς μάλα πολλὰ πλάγχθη, ἐπεὶ Τροίης ἱερὸν πτολίεθρον ἔπερσε. Dic mihi, Musa, virum versutum, qui valde multum oberrauit, postquam Troiæ sacrum oppidum diripuit.

II. APVD Poëtas Græcos non tantùm retinentur diphthongi, & vocales longæ; sed ne breues quidem semper eliduntur, licet sequens dictio incipiat à vocali vel diphthongo.

Odyss. 1. ἀλλ' οὐδ' ὣς ἑτάρους ἐρρύσατο ἱέμενός περ. *Sed ne sic quidem socios liberauit, quamuis cuperet.*

Ibid. τέκνον ἐμὸν, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων; *Filia mea, qualis sermo excidit septo dentium?*

ANNOTAT.

LATINI *diphthongos & vocales cum vocalibus aut diphthongis concurrentes elidunt: interdum tamen Græcorum exemplo id facere negligunt.*

Virgil 1. Georg. Antè tibi Eoæ Atlantides abscondantur. *Idem Eclog. 7.*

Stant & iuniperi & castaneæ hirsutæ.

Et id genus alia, quæ adfert Emmanuel.

III. MONOSYLLABA breuia, hoc ipso quòd monosyllaba sunt, producuntur sæpe à Poëtis: vt τὲ, μὲν, γὰρ, τὶς, & alia. Iliad. 3.

τεύχεα μέν οἱ κεῖται ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ. *Arma iacent illi in terra, quæ multos pascit.* Ibidem.

ὧδε δέ τις εἴπεσκεν Ἀχαιῶν τε, Τρώων τε. *Sic dicebat aliquis ex Græcis, & Troianis.*

IV.

IV. SYLLABA breuis post quatuor primos pedes relicta, sæpe producitur à Poëtis.

POST PRIMVM PEDEM.

Iliad. 14. οἱ δὲ μέγα ἰάχοντες ἐπέδραμον. *Illi valde clamantes insiluerunt.* Odyss. 1.

ἀρνύμενος ἥν τε ψυχὴν, καὶ νόστον ἑταίρων. *Magna cura seruans suamque animam, & reditum sociorum.*

POST SECVNDVM PEDEM.

Iliad. 2. οὐ χρὴ παννύχιον εὕδειν βουληφόρον ἄνδρα. *Non oportet totam noctem dormire virum consiliarium.*

Iliad. 3. σεύατο γάρ τι ἔπος ἐρέειν κορυθαίολος Ἕκτωρ. *Videbatur enim galeatus Hector aliquid velle dicere.*

POST TERTIVM PEDEM.

Iliad. 2. αἰεί τοι κραδίη πέλεκυς ὥς ἐστιν ἀτειρής. *Semper tibi cor est durum instar securis.* Iliad. 1.

ἐλθοῦσ' Οὔλυμπόνδε Δία λίσαι, εἴποτέ δή τι. *Veniens in Olympum, ora Iouem, si vnquam aliquid.*

Odys. 6. ἀλλ' ὅτε δὴ ἄρ' ἔμελλε πάλιν οἶκόν δε νέεσθαι. *Sed quando iam rursus domum itura erat.*

Iliad. 1. αὐτὰρ ἔπειτ' αὐτοῖσι βέλος ἐχεπευκὲς ἀφιείς. *Sed postea in ipsos sagittā mortiferam immittens.*

POST QVARTVM PEDEM.

Iliad. 1. τόξ' ὤμοισιν ἔχων, ἀμφηρεφέα τε φαρέτρην. *Arcum gestans humeris, & pharetram circumtectam.*

Iliad. 2. ἕκτον δ' αὖτ' Ὀδυσῆα Διῒ μῆτιν ἀτάλαντον. *Sextum autem rursus Vlyssem Ioui consilio similem.*

POST QVINTVM PEDEM.

Iliad. 4. ἶσα φίλοισι τέκεσσι χαριζομένη, πόσεϊ ᾧ. *Gratificans charo marito æquè, ac dilectis liberis.*

Iliad.

Iliad. ζ. Ἰδομενεὺς ἑτέρωθεν ἐνὶ Κρήτεσσι Θεὸς ὣς ἕστηκε. *Ex altera parte inter Cretas stetit Idomeneus tanquam Deus.*

ANNOTAT.

PLVRA *exempla nihil opus est cōgerere, quia vbique sunt obuia. Latini idem interdum sibi licere voluerunt exemplo Græcorum; vt allatis exemplis ostendit Emmanuel: post quintum tamen pedem vix reperietur breuis apud Latinos.*

V. LEX necessitásque metri cogit Poëtas aliquando producere breues; vt cùm sunt tres vel plures breues continuę in aliquo vocabulo: vt in his, ἀθάνατος, *immortalis*; Πριαμίδης, *Priamides*; συβόσια, *suilla*; ἀπονέεσθαι, *redire*. Exempla passim occurrunt apud Homerum.

Interdum longas corripiunt: Dionys.

καὶ Ποσειδήϊα ἔργα, καὶ ἱερὰ τέμπεα Δάφνης. *Neptunia opera, & Daphnes sacra tempe.*

Alij tamen legunt apud Dionys. καὶ Ποσιδήϊα ἔργα· vel, καὶ Πισιδήϊα.

FIT hoc sæpe à Poëtis iis in vocabulis, quæ sine licentia carminis leges non subeunt. lib. 4. Anthol. εὗρεν Ἰουλιανὸς χερσὶν ἀδωροδόκοις. *Inuenit Iulianus manibus incorruptis.* Et lib. 5. τοῦτον Ἰουλιανὸν Τυρίης βλάστημα τιθήνης. *Hunc Iulianum germen Tyriæ nutricis.* Et lib. 7. Κλαυδιανὸν Ῥώμη καὶ βασιλῆες ἔθεσαν. *Claudianum Romæ & reges posuerunt.* Lucianus.

Λουκιανὸς τάδ' ἔγραψα, παλαιά τε μωρά τε εἰδώς. *Lucianus hæc scripsi, gnarus veterum & fatuorum.*

CAPVT

CAPVT XXI.

DE PEDIBVS ET VERSV.

QVID ſit pes, & *quot numero; itémque quid* verſus, & *quot genera verſuum; præterimus, tanquam notum iam ex Latina Proſodia. Tantùm præcipua genera carminum, in quibus ſtudioſa iuuentus potiſſimùm elaborare debet, hîc recenſebimus, (more Emmanuelis; cuius veſtigiis, vt alibi, ita & hîc libenter inſiſtemus) ducto initio ab Hexametro ſiue Heroico carmine.*

CARMEN HEXAMETRVM ſiue HEROICVM.

CONSTAT ſex pedibus: quorum quintus dactylus eſt, ſextus ſpondeus, reliqui dactyli vel ſpondei. Odyſſ. I.

ἄνδρά μοι ἔννεπε Μοῦσα πολύτροπον, ὃς μάλα πολλὰ
πλάγχθη, ἐπεὶ Τροίης ἱερὸν πτολίεθρον ἔπερσε·
πολλῶν δ' ἀνθρώπων ἴδεν ἄστεα, καὶ νόον ἔγνω.

Dic mihi, Muſa, virum verſipellem, qui valde multum
Oberrauit, poſtquam Troiam euertit;
Et qui multorum vrbes vidit, & animum didicit.

QVINTVS pes multo ſæpius apud Græcos, quàm apud Latinos, ſpondeus eſt; vnde VERSVS SPONDAICVS appellatur. qui verſus paſſim in Iliade & Odyſſea occurrunt.

Odyſſ. I. μνήσατο γὰρ κατὰ θυμὸν ἀμύμονος Αἰγίσθοιο. *Recordatus enim eſt animo inculpati Aegiſthi.*

CARMEN PENTAMETRVM.

EISDEM pedibus conſtat quibus apud Latinos. Tyrtæus:

τεθνάμεναι γὰρ καλὸν ἐπὶ προμάχοισι πεσόντα
ἄνδρ' ἀγαθὸν περὶ ᾗ πατρίδι μαρνάμενον. *Præclarum eſt in prima acie occumbere Virum bonum pro patria ſua pugnantem.* Idem.

πολλάκι δηϊοτῆτα φυγὼν καὶ δοῦπον ἀκόντων
ἔρχεται, ἐν δ' οἴκῳ μοῖρα κίχεν θανάτου. *Sæpe quis elapſus ex pugna & telorum ſonitu Euadit, ſed ipſum domi Parca inuenit.*

ANNOTAT.

OBSERVANDVM *eſt, Græcos in pentametris non eſſe tam religioſos atque Latinos. Illi enim, & præſertim Ouidius, rarò concludunt aliter pentametrum quàm voce diſyllaba, rarò tetraſyllaba, & multo rarius triſyllaba. Rarò quoque idem Poëta primam cæſuram corripit, rarò ſententiam aut non abſoluit, aut non ſuſpendit vno diſticho; in quibus omnibus diligentes imitatores habet. Cæterùm in his Græci multo fuère liberiores. Nam vt ex Callimacho, Theognide, & ex fragmentis Tyrtæi, & ex variis Epigrammatis Anthologia planum eſt, ſæpe triſyllabo, ſæpe adhuc longiori vocabulo pentametrum terminant, ſæpe primam cæſuram corripiunt, ſæpe ſententiam vno diſticho neque perficiunt, neque ſuſpendunt. quod ipſum auſi etiam ſunt (licet parciùs, & modeſtiùs) nonnulli Latini, vt Catullus & Auſonius; & in triſyllabis etiam Propertius, Tibullus, & multi ex recentioribus magni nominis Poëta.*

CAR-

CARMEN SENARIVM IAMBICVM siue TRIMETRVM IAMBICVM.

Eurip. Hecub. ἥκω νεκρῶν κευθμῶνα καὶ σκότου πύλας
λιπὼν, ἵν' ᾅδης χωρὶς ᾤκισαι θεῶν.
Venio mortuorum vallem & portas caliginis
Deserens, vbi Pluto separatim à Diis habitat.

CARMEN DIMETRVM IAMBICVM.

Laërt. Κρόνε Διόδωρε, τίς σε δαιμόνων κακῇ
ἀθυμίᾳ ξυνήρασεν,
ἵν' αὐτὸς αὑτὸν ἐμβάλῃς εἰς τάρταρον,
Στίλπωνος οὐ λύσας ἔπη
αἰνιγματώδη; τοιγὰρ εὑρέθης Κρόνος,
ἔξωθεν τοῦ ῥῶ κάππα τε.
Crone Diodore, quis te dæmonum mala
Affectione compulit,
Vt tu te in atrum mitteres mox tartarum,
Solutis quòd Stilponis non ænigmatis
Victus fuisti? iure ergo deprenderis
Cronus, remotis r & cappa litteris.

SCAZON siue CHOLIAMBVS.

Theocrit. in Epigram.
ὁ μουσοποιὸς ἐνθάδ' Ἱππῶναξ κεῖται.
εἰ μὲν πονηρὸς, μὴ ποτέρχευ τῷ τάφῳ·
εἰ δ' ἐσσὶ κρήγυός τε καὶ παρὰ χρηστῶν,
θαρσέων καθίζευ, κἂν θέλῃς, ἀπόβριξον.
Poëta hic Hipponax iacet.
Siquidem improbus es, ne accedas sepulchrum:
Sin autem es bonus & ex probis,
Confidens sede, &, si volueris, dormi.

ANNO-

ANNOTAT.

Eadem *omnino est horum carminum ratio apud Græcos & Latinos; & eadem propè licentia, maximè Comœdis, puritatem Iambici carminis alienis pedibus inficiendi: quam tamen Tragœdi, vt Euripides, Sophocles, Aeschylus, intactam seruant, vt apud nos Seneca. Habet autem Scazon quinto loco iambum, in allato tamen exemplo ponitur spondeus; & secundus versus non est choliambus, sed iambus.*

Caeterum *cùm illa carmina, quæ ab Anacreonte nomen habent, suauissima sint & mellitissima, non immeritò hic quoque studiosæ iuuentuti proponuntur: ea sunt Iambica dimetra catalecta tribus constantia pedibus & syllaba. Primo loco habent iambum, vel tribrachyn, anapæstum, vel spondeum; secundo iambum, tertio itidem iambum & syllabam.*

ANACREON IN CICADAM.

μακαρίζομέν σε τέττιξ,	*In arborum viretis*
ὅτι δενδρέων ἐπ' ἄκρων	*Roris parum vt bibisti,*
ὀλίγην δρόσον πεπωκὼς	*Cantare dulcè gaudes,*
βασιλεὺς ὅπως ἀείδεις.	*Reginam agens potentem.*
σὰ γάρ ἐστι κεῖνα πάντα	*Quodcunque conspicaris*
ὁπόσα βλέπεις ἐν ἀγροῖς,	*Tuum est: quod arua gignunt,*
χ' ὁπόσα φέρουσιν ὧραι.	*Quod silua cumque profert.*
σὺ δὲ φιλία γεωργῶν	*Te amplectitur colonus,*
ἀπὸ μηδενός τι βλάπτων.	*Quòd eius in labores*
σὺ δὲ τίμιος βροτοῖσι	*Iniuriosa non sis.*
θέρεος γλυκὺς προφήτης.	*Colunt cicadæ te omnes,*
O ter quaterque felix	*Diuina quòd puteris*
Cicada, quæ supremis	*Aestatis imminentis.*

ANNO-

ANNOTAT.

VIDETVR *interdum Anacreon alios pedes & alios versiculos suis odis hoc genere carminum scriptis inserere, quod latius ostendere non est huius loci. Nam quæ hic attulimus, vera & pura sunt Anacreontica, ad quæ sua quoque odaria studiosus adolescens conformabit. Extat etiam elegans oda huius generis apud Theocrit. Idyll.27. & apud Laërtium in Bione, qui Anacreonteo semper dimetrum Iambicum præponit.*

CARMEN ANAPÆSTICVM.

Eurip. Hecub. ὦ χθόνιοι θεοὶ, σώσατε παῖδ' ἐμὸν,
ὃς μόνος οἴκων ἄγκυρά τ' ἐμῶν,
Τὴν χιονώδη Θρήκην κατέχει
Ξείνου πατρῴου φυλακαῖσιν.
O Dij terrestres, seruate filium meum, qui solus
Domus meæ firmamentum, habitat
Niuosam Thraciam sub custodia hospitis paterni.

ANNOTAT.

VTVNTVR *Anapæstico carmine sæpe Euripides, & Sophocles, & Seneca Latinus in choris.*

CARMEN GLYCONICVM.

κάπρος ἡνίχ' ὁ μαινόλης — *Quando aper furiosus*
ὀδόντι σκυλακοκτόνῳ — *Dente, quo catulos occidit,*
Κύπριδος θάλος ὤλεσεν. — *Cypridis germen perdidit.*

CARMEN ASCLEPIADEVM.

Quale illud Horatij lib. 1. oda 1.
Mæcenas atauis edite regibus.
ἦλθες ἐκ περάτων γᾶς ἐλεφαντίναν
λαβὰν τῶ ξίφεος χρυσοδέταν ἔχων.

Venisti ex finibus terræ eburneum
Manubrium ensis auro reuinctum habens.

ANNOTAT.

CITATVR *ex Hephæstione. Primo loco primi versus est trochæus, & in primo secundi Iambus, vtrobique debebat esse spondeus.*

QVOD sequitur, simile est illi Horatiano lib. 1. oda 9. *Vides vt alta stet niue candidum.*

Alcæus: οὐ χρὴ κακοῖσιν θυμὸν ἐπιτρέπειν·
προκόψομεν γαρ οὐδὲν ἀσάμενοι.
Non oportet malis animum dedere:
Nihil enim proficiemus, si mærore nos affecerimus.

CARMEN simile illi Horatiano oda 11. lib. 1.
Tu ne quæsieris scire nefas quem mihi, quem tibi.

Theocrit. Idyll. 28.
τῆδε γὰρ πλόον εὐάνεμον αἰτεύμεθα παρ' Διὸς,
ὅππως ξεῖνον ἐμὸν τέρψομ' ἰδὼν, κἀντιφιλήσομαι
Νικίαν Χαρίτων ἱμεροφώνων ἱερὸν φυτόν.
Eo enim nauigationem prosperam petimus à Ioue,
Vt hospitem meum oblectè videns, & vicißim oblecter,
Niciam Gratiarum suauiloquentium sacram stirpem.

Alcæus: Μηδὲν ἄλλο φυτεύσῃς πρότερον δένδρεον ἀμπέλω. *Nullam aliam arborem priùs seueris vite.*

CARMEN PHALEVCIVM.

Theocrit. τὸν τοῦ ζανὸς ἐσθ' ὑμὶν υἱὸν ἀνήρ,
τὸν λεοντομάχαν, τὸν ὀξύχειρα,
πρᾶτος τῶν ἐπάνωθε μουσοποιῶν
Πείσανδρος ξυνέγραψεν, ὠ'κ Καμείρου
χὥσους ἐξεπόνασεν εἶπ' ἀέθλους.

Iouis

Iouis iste vobis filium vir,
Eum qui cum leone pugnauit promptum manu,
Primus superiorum poëtarum
Pisander conscripsit (oriundus) ex Camerio,
Et quotquot laborando confecit, recensuit labores.

CARMEN SAPPHICVM.

Corinna: χαῖρέ μοι Ῥώμα θυγάτηρ Ἄρηος,
χρυσεόμιτρε δαΐφρον ἄνασσα,
σεμνὸν ἃ ναίεις ἐπὶ γᾶς Ὄλυμπον
αἰὲν ἄθραυστον.
Σοὶ μόνᾳ πρεσβίστα δέδωκε Μοῖρα
κῦδος ἀῤῥήκτω βασιλήϊον ἀρχᾶς,
ὄφρα κοιρανήϊον ἔχοισα κράτος
ἁγεμονεύῃς.

Martis ô proles mihi Roma salue,
Auream bellis decorans coronam,
Quæ vel in terris stabiles Olympi
Incolis arces.
Hoc dedit soli tibi Parca munus,
Sceptra quòd gestas labefacta nunquam,
Imperatricis tua quo potestas
Cuncta gubernet.

ANNOTAT.

LATINI *secundo loco carminis Sapphici ponunt spondeum; at Sappho inuentrix huius carminis non rarò trochæum, vt vides hic:*

ποικιλόθρον' ἀθάνατ' Ἀφροδίτα,
Παῖ Διὸς δολοπλόκε, λίσσομαί σε,
Μή μ' ἄσαισι, μηδ' ἀνίαισι δάμνα
πότνια θυμόν.

Variegatas habens ſedes & immortalis Venus,proles Iouis doloſa, rogo te ne me damnis neque animum mœroribus, ô veneranda, domes & conficias.

Quam aliquoties imitatus eſt Catullus;vt in carmine ad Furium & Aurelium:

Siue in Hircanos Arabeſque molles,
Seu Sacas, ſagittiferoſque Parthos.

Et, Pauca nuntiate meæ puellæ
Non bona dicta.

Et, Otium, Catulle, tibi moleſtum eſt.

Diuidit autem Sappho nonnunquam vltima verba Sapphici carminis:

——πτέρυγας μελαίνας
πυκνὰ δινέοντες ἀπ' ὠράν' αἰθέ-
ρος διὰ μέσσω.

Alas nigras crebrò mouentes de cœlo æthera per medium.

Et, ὀμμάτεσσιν δ' οὐδὲν ὄρημι βομβεῦ-
σιν δ' ἀκοαί μοι.

Oculis verò nihil video,tinniuntq; aures mihi.

Idem facit Catul. ad Furium:

Siue trans altas gradietur alpes
Cæſaris viſens monumenta magni
Gallicum Rhenum horribiles & vlti-
moſque Britannos.

Et Horatius lib. 1. ode 2.

Iliæ dum ſe nimium querenti
Iactat vltorem, vagus & ſiniſtra
Labitur ripa Ioue non probante v-
xorius amnis.

Idem

Idem facit alibi quoque Horatius, vt ode 25. lib. 1. & ode 16. lib. 2. Quod tamen vitiosum esse docet Hephæstion, reprehenditq́; hoc distichon Simonidis:

ἦ μέγ' Ἀθηναίοισι φόως γένεθ', ἡνίκ' Ἀριστο-
γείτων Ἵππαρχον κτεῖνε καὶ Ἁρμόδιος.

Clarum tum lumen affulsit Atheniensibus,
Quando Aristogiton & Harmodius occiderunt Hipparchum.

Sed cùm Sappho, Horatius, Catullus, & alij præstantißimi poëtæ à nobis sint, non est multum curandus Hephæstion.

Eadem Sappho adhibet nonnunquam quarto loco spondeum, eiecto ex sede sua trochæo:

τᾶς ἐμᾶς αὔδας ἀΐοις, ἃς πολλάκ'
ἔκλυες. Vocem meam audias, quam sæpe audiebas.

CARMEN quale est illud Horatij lib. 1. ode 4.
Soluitur acris hyems grata vice veris & Fauoni.

Theocrit. in Epigram.

Ἀρχίλοχον καὶ στᾶθι καὶ εἴσιδε τὸν πάλαι ποιητὰν,
τὸν τῶν ἰάμβων, οὗ τὸ μυρίον κλέος
Διῆλθε, κἠπὶ νύκτα, καὶ πρὸς ἀῶ.

Consiste & Archilochum aspice veterem poëtam,
Iambographum, cuius celeberrima fama
Permanauit, & ad occidentem, & ad orientem.

CARMEN PHERECRATIVM

CONSTAT tribus pedibus, spondeo, dactylo, spondeo; dignumq́ue est in quo tirones sese exerceant, donec maius opus moueant.

Laërt. Pherecyd.

τὸν κλεινὸν Φερεκύδην,	*Insignis Pherecydes,*
ὅν τίκτει ποτὲ Σύρ☉	*Syrus quem parit olim*
ἐς φθεῖρας λόγ☉ ἐςίν.	*Turpes in pedicillos, &c.*

ANNOTAT.

MONENDI *sunt adolescentes, Græcos Poëtas æquè ac Latinos variis modis genera carminum coniungere. Non enim pentametrũ duntaxat subijciunt hexametro, vt fit in Elegiis; sed & Iambica dimetra, vel trimetra, vel Anacreontea, vel Pherecratia, vel Glyconica; & ipsis Iambicis senariis modò dimetrum Iambicum, modò Anacreonteum copulant: ita vt vix vllam diuersorum carminum apud Latinos, Horatium & Boëthium, & apud recentiores nonnullos coniunctionem reperias, quam non itidem Græca Musa imitari, & quidem eleganter, possis. & vt vnico exemplo rem declaremus, ecce tibi illum συνδυασμόν Horat. lib. Epod ode 11.*

Pecti, nihil me sicut antea iuuat
  Scribere versiculos amore percussũ graui,

quomodo Laërtius expresserit Epigram. in Stilponem:

τὸν Μεγαρέα τὸν Στίλπωνα γινώσκεις δ' ἴσως,
γῆρας ἔπειτα νόσ☉ καθεῖλε δύσμαχον ζυγὸν,
ἀλλ' οἶνον εὗρε τ̃ κακῆς ζυνωρίδ☉
φέρτερον ἡνίοχον· πιὼν γὰρ ἤλασε.

Megarensem Stilponẽ nosti fortassis, quem cùm cœpit senectus & triste iugum, vinum inuenit malæ bigæ meliorem aurigam: bibens enim exhalauit.

Posset quis sub finem huius capitis non immeritò quærere, quomodo Græca carmina sint pronuncianda, num

secun-

secundùm accentum, an secundùm quantitatem; sunt enim qui solius accentus, & sunt qui solius quantitatis rationem habere velint, neutri sine argumentis. Rectiùs tamen facere videntur, qui dum carmen pronunciant, ad quantitatem sese accommodant. Nam poëtica illa verborum & orationis colligatio & dimensio neque à recitante, neque ab audiente percipitur, si neglecta quantitate leges accentuum obseruentur; vt patebit experienti, vnamq; aut alteram pagellam in Homero vel Euripide aliis prælegenti: solutam enim & non vinctam orationem se audire dicent. Incredibile verò est, veteres ita pronuntiasse carmina, vt non ipsæ statim aures numeros & modulos versuum animaduerterent.

CAPVT XXII.

DE SPECIEBVS METAPLASMI.

VERSVS *metimur pedibus, quibus metiendis non parum prodest syllabæ communis, necessitatis metricæ, licentiæ poëticæ, figurarumq; seu specierum metaplasmi cognitio de prioribus supra iam diximus: quamuis hic, cùm de metaplasmis agemus, licentiæ poëticæ iterum facienda sit mentio, cùm Metaplasmi magna sint huius licentiæ pars. Adseremus autem illas tantùm Metaplasmi species, quas habet in sua Prosodia noster Emmanuel, quippe magis tritas & obuias. Quid autem sit* Metaplasmus *præterimus, tanquam aliunde notum.*

EPISYNALOEPHE

EST syllaba vna ex duabus facta; quod fit cùm duæ vocales in vnam contrahuntur.

ε & α Iliad. 1. τιμήσης, ὀλέσης δὲ πολέας ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν. *Cùm multos Græcorum in nauibus perdideris.*

ε & ω Iliad. 1. μῆνιν ἄειδε Θεὰ Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος. *Iram cane Dea Achillis Pelidæ.*

QVAE contractio valde frequens est in genitiuo plurali Ionico secundæ simplicium. μυσέων, πολέων, τιμέων, &c. Sic Iliad. 1.

—χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ, *Cum aureo sceptro.*

EADEM est ratio aliarum breuium cum altera longa, vel ancipiti, vel diphthongo, vt Theognis. Θεοὶ δὲ κατὰ σφέτερον πάντα τελοῦσι νόον. *Dij verò secundùm suam voluntatem omnia faciunt.*

Iliad. 10. ἕως ὁ ταῦτ' ὥρμαινε κατὰ φρένα, καὶ κατὰ θυμόν. *Dum hæc animo & mente volutaret.*

CONTRAHVNTVR etiam duæ longę η & ου.

Iliad. 5. ἦ οὐχ ἅλις ὅττι γυναῖκας ἀνάλκιδας ἠπεροπεύεις; *An non tibi satis est quòd mulieres imbelles fallis?*

Et Iliad. 9. ἢ λάθετ', ἢ οὐκ ἐνόησεν, ἀάσατο δὲ μέγα θυμῷ. *Siue oblitus est, siue non aduertit, nocuit verò multum animo.*

Vbi ait Eustathius esse συνίζησιν duarum longarum in vnam longam.

SYNÆRESIS ET CRASIS

DIFFERVNT propriè loquendo. Nam SYNAERESIS est, cùm vtraque vocalis in contractione retinetur; τείχεϊ, τείχει. Manent enim ε & ι post contractionem, quamuis in

vnam

vnam ſyllabam conuenerint. CRASIS eſt, cùm vel vna, vel vtraque vocalis non retinetur facta contractione: τείχεος, τείχους· βόαε, βόα. in neutro exemplo manet ε. ſic ὤνθρωπος pro ὁ ἄνθρωπος, neque ο neque α manet. Hoc tamen diſcrimen non obſeruatur adeò exactè, vt duo hæc nomina non vſurpare liceat pro contractione, qualiſcunque tandem illa ſit.

Fit autem SYNAERESIS variis modis, vt ex multis locis libri primi manifeſtum eſt; maximè ex declinationibus contractis, & coniugationibus circumflexis. & quamuis Poëtæ in huiuſmodi craſibus valde ſint liberi, non reperies tamen liberiores Doribus, quibus peculiares quædam contractiones familiariſſimæ ſunt; contractiones, inquam, non vnius & eiuſdem tantùm vocabuli in pauciores ſyllabas, ſed duarum dictionum in vnam: vt paſſim apud Theocritum: κὤχετο pro καὶ ὤχετο. κἠμὲ pro καὶ ἐμὲ. κἦυ pro καὶ εὖ. ὤνθρωπε pro ὦ ἄνθρωπε. κἀμὸς pro καὶ ἐμὸς. κἠν pro καὶ ἐν. χἠ pro καὶ ἡ. τἀλαθέα pro τὰ ἀλαθέα. ἅτερος pro ὁ ἕτερος. κἀξ pro καὶ ἐξ. τὠςέα pro τὰ ὀςέα, *oſſa*.

DIFFERT Synæreſis ab Epiſynalœphe, quia in hac vtraque vocalis ſcribitur & exprimitur, & tantùm in carminis dimenſione loco vnius ſyllabæ habetur, ſicut etiam in Latinis illis: *aluearia, arietibus, &c.* At in Craſi coniunguntur in vnam ſyllabam duæ vocales, & coniunctim etiam ſcribuntur.

APOSTROPHVS.

DE *Apoſtropho ſatis multa diximus lib. 1. cap. 1. quibus addimus ſequentia.*

I. POETAE planè arbitratu ſuo vtuntur Apoſtropho, prout carminis ratio exigit; neque vllam breuem vocalem elidunt, ſi illa ad explendum verſum indigeant. Iliad. 3.

ὦ γύναι, ἦ μάλα τοῦτο ἔπος νημερτὲς ἔειπες. *O mulier, maximè hoc verbum dixiſti verum.* Odyſſ. 1.

τέκνον ἐμὸν, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων; *Filia mea, quale tibi verbum excidit?* Ibid.

ἀλλ᾽ ἄγε μοι τόδε εἰπὲ, καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον. *Sed age dic mihi hoc, & verè enumera.*

II. NON tantùm ante vocales & diphthongos, ſed etiam ante conſonantes ſæpe abijciunt Poëtæ per apoſtrophũ vocales. Theoc Idyl. 15.

παρ᾽ μέν οἱ ὥρια κεῖται, ὅσα δρυὸς ἄκρα φέροντι,
παρ᾽ δ᾽ ἁπαλοὶ κᾶποι. pro παρά. *Adſunt ei fructus, quotquot tẽpeſtiuè ferũt arbores, adſunt & molles hortuli.*

Sic ἄρ᾽ pro ἄρα, κατ᾽ pro κατά. De hac re diximus etiam in Grammatica, cùm de incremento imperfecti ageremus.

III. ALIQVANDO eliditur prima vocalis ſequentis dictionis. ὦ᾽γαθὲ, *ô bone*. Theoc. Idyl. α. ἡ ᾽ρετὴ, *virtus*, pro ἡ ἀρετὴ, apud Eurip. Et apud eundem in Phœniſſi, μὴ ᾽πιλαμβάνου, *ne (me) comprehendas*, pro μὴ ἐπιλαμβάνου. ὦ ᾽ναξ pro ὦ ἄναξ, *rex*. Et apud Ariſtoph. in Equit.

οὐκ ἀξιῶ ᾽γὼ ᾽μαυτὸν ἰσχύειν μέγα. *Non me dignum puto qui potens ſim.*

ANNO-

ANNOTAT.

DIXIMVS *in Grammatica, hæc potiùs referenda videri ad Aphæresin; quia tamen signo apostrophi notari solent, & ab aliis ad apostrophum referuntur, nos etiam eò referamus.*

IV. IN huiusmodi apostropho sæpe longa fit syllaba, quæ alioquin sine apostropho breuis esset. ὤ ῥιφος pro ὁ ἔριφος, *hædus.* Idyl. 5. & Idyl. 1.

τῆνον χ᾽ ὠ᾽ κ δρυμοῖο λέων ἀνέκλαυσε θανόντα. pro τῆνον καὶ ὁ ἐκ δρυμοῖο. *Illũ & in silua leo defleuit mortuũ.*

Ibidem: —— ὠ᾽ πόλοι ἦνθον, pro οἱ αἰπόλοι ἦνθον, *venerunt caprarij.*

V. ALIQVANDO producitur sequens vocabulum propter præcedentem apostrophum.

Theoc. ibid. τὰν δ᾽ ἄρα χ᾽ ὠ Δάφνις ποταμείψατο. *Huic autẽ & Daphnis respondit.* pro καὶ ὁ Δάφνις.

Sic ibid. ὡραῖος χ᾽ ὠ ῎δωνις, pro καὶ ὁ Αδωνις, *formosus Adonis.* Idyll. 15.

χ᾽ ὠ ᾽νηρ ὄξος ἄγαν, *Vir est iracũdus & totus acetum.*

VI. ABIICIVNTVR autem ex sequenti dictione vocales, licet positione longæ. ὤ ᾽νθρωπος, ὦ ᾽νθρωπε, pro ὁ ἄνθρωπος, ὦ ἄνθρωπε, aliquoties apud Theocritum; cuius, vt & aliorum Poëtarum, apostrophos diligenter obseruabit studiosus adolescens. Vsui enim magno erunt pangenti carmina.

VII. APOSTROPHVS non tantùm in eodem carmine, sed etiam in diuersis locum habet; sicut apud Latinos Synalœphe. quam ad rem multi adferunt versus illos Homericos Iliad. θ. Τρῶας ἀπώσασθαι, καὶ ἐρυκέμεν εὐρύοπα Ζῆν᾽

αὐτοῦ κ' ἔνθ' ἀκάχοιτο. *Troianos repellere, & coërcere latioculum Iouem, Illic tunc tristaretur.* Et Iliad. ξ.

ἢ φῂς ὡς Τρώεσσιν ἀρηγέμεν εὐρύοπα Ζῆν',

ὡς Ἡρακλῆος περιχώσατο; *An putas ita Troianis auxiliari latè videntem Iouem, sicut iratus est propter Herculem?* Et Iliad. ω.

παῖδες καὶ γαμβροί, τὼ δ' οὐ λάθον εὐρύοπα Ζῆν',

ἐς πεδίον προφανέντε. *Filij & generi (domum redierunt) illi verò non latuerunt Iouem latè videntem, in campo conspicui.*

In his tribus locis eliditur alpha ex accusatiuo Ζῆνα, propter vocalem sequentis versus.

ECTHLIPSIS

APVD Latinos est, cùm M litera simul cum vocali eliditur propter sequentem vocalem. Hac Græci carent; nisi fortè ecthlipsin nominare velimus elisionem literæ σ in versu quodam Arati, & quarundam aliarum liquidarum, de quibus capite tertio diximus. Sed huiusmodi elisiones Græcis perquam raræ sunt, paucique vsus.

QVIDAM Ecthlipsin vocant, cùm è medio dictionis litera aufertur, quæ syllabam non constituit: vt σκῆπον pro σκῆπτρον.

DIÆRESIS siue DIALYSIS

EST, cùm syllaba vna in duas diuiditur; quales syllabarũ solutiones in omni dictionum genere Græcis sunt vsitatissimæ: vt ἦγον, ab ἄγω, ἔαγον, ἐάγην· ἦγα, ἔαγα, ἐαγώς. ἦλων, ἐάλων. παῖς, πάϊς. εὔζωνος, ἐΰζωνος. & similia infinita, tam in

nomi-

nominibus, quàm in verbis, aliiſque nonnullis orationis partibus. Neque opus eſt in re clara & paſſim obuia exempla Poëtarum adducere.

SYSTOLE

Est, cùm ſyllaba naturâ longa, aut etiam poſitione, altera conſonante extrita, corripitur. De ſyllaba naturâ longa attulimus quædam exempla cap. 4. De longa poſitione exemplum eſto vnum. ἔρεζον, ἔρεξα, κατέρεξα, pro ἔῤῥεζον, ἔῤῥεξα, κατέῤῥεξα. Iliad. 21.

τίς νύσε τοιάδ' ἔρεξε φίλον τέκος οὐρανιώνων; *Quis tibi, chara proles, cœlitum talia fecit?*

Odyſs. 23. — κακῶς δ' οἵπερ μιν ἔρεζον μνηστῆρες. *Malè fecerunt illi proci.* Et Iliad. 1.

μῆνιν ἄειδε Θεὰ Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος, pro Ἀχιλλῆος. *Cane Dea iram Pelidæ Achillis.*

ταχέα, ἀδέα, pro ταχεῖα, ἀδεῖα.

ECTASIS ſiue DIASTOLE

Est, cùm ſyllaba naturâ breuis producitur. cuiuſmodi aliquot exempla commemorauimus cap. 20. Iliad. 24.

ἔνθορε μείλανι πόντῳ, pro μέλανι. *Inſiluit in nigrum mare.* Iliad. 12.

Τρῶες δ' ἐῤῥίγησαν, ὅπως ἴδον αἰόλον ὄφιν. *Troiani obriguerunt, vt viderunt ſerpentem variegatum.*

Et hos verſus breuem in fine habentes vocant quidam μειούρους, ſicut & illos ἀκεφάλους, qui initio breui conſtãt; qualis eſt ille, Iliad. 23.

ἐπειδὴ νῆάς τε καὶ Ἑλλήσποντον ἵκοντο. *Poſtquam ad naues & Helleſpontum venerunt.*

AVT cùm eadem consonans geminatur. ἐτέλεσσα, ἐγέλασσα, ἔφρασσα, φρασσάμενος, & in aliis multis, de quibus sæpe in hoc toto opere meminimus.

PROTHESIS

EST litera vel syllaba principio dictionis addita. λελαθὼν pro λαθὼν· λέλαθον, λελαθόμην, pro ἔλαθον, ἐλαθόμην, à λανθάνω, *lateo*. τεταγὼν, pro ταγὼν, à τάζω, *apprehendo, accipio*. σμικρὸς, *paruus*, μικρός. ὦλα, *perij*, ὄλωλα, ὦπα, *vidi*, ὄπωπα. & sic in aliis quàm plurimis, de quibus passim in Grammat.

EPENTHESIS

EST, cùm medio dictionis litera aut syllaba interijcitur. κεινὸς, *vacuus*; νοῦσος, *morbus*: pro ὁ κενὸς, ἡ νόσος. ἔλλαβε pro ἔλαβε. ὁππότερος pro ὁπότερος, *vter*. ἀντιῶν, *occurrens*, ἀντιῶσα· ἀντιόων, ἀντιόωσα. μυσσάων pro μυσῶν. & ita in aliis.

PARAGOGE

EST, cùm extremæ syllabæ aliquid adiungitur. ἔφησθα, εἴπησθα pro ἔφης, εἴπης, *dicebas, dixeris*. sic ἦσθα pro ἦς, *eras*. τύπτεσκε pro ἔτυπτε, *verberabat*. Spectant etiam illa ad paragogen: βίηφι, παλάμηφι, στραλόφι, & similia, de quibus in Grãmatica.

APHÆRESIS

EST, cùm litera vel syllaba principio dictionis subtrahitur. ὀρτὴ pro ἑορτὴ, *festum, feria*. ἱρὸς pro ἱερὸς, *sanctus*. αἶα pro γαῖα, *terra*. κεῖνος pro ἐκεῖνος, *ille*. λάβον pro ἔλαβον, *accepi*.

SYNCOPE

LITERAM vel syllabam è medio dictionis subtrahit. εὑράμην pro εὑρησάμην, *inueni*. ἐγέννατο, ἐγεννήσατο, *natus est, genuit*. κέρατος, κέραος, κέρως, *cornu*. & id genus alia vbique obuia.

APOCOPE

FINI dictionis aliquid detrahit. δῶ pro δῶμα, *domus*. Ποσειδῶ pro Ποσειδῶνα, *Neptunum*. ἱδρῶ pro ἱδρῶτι, *sudori*. Αἴα seu Αἴαν, pro Αἴαντος, *Aiax*.

DIFFERT Apocope ab Apostropho, quòd in illa vocales, & consonantes, & integræ syllabæ; in hac tantùm vocales & diphthongi, & quidem non omnes, tollantur. præterea apostrophus certo quodam notatur signo, apocope nequaquam.

ANTITHESIS

(NONNVLLI ἀντίστοιχον vocant) est literæ commutatio. πόρσω pro πόῤῥω, *procul*. θάλαττα, *mare*, pro θάλασσα. & id genus non pauca.

METATHESIS

EST literarum ordo immutatus. ἔρξω, *faciam*, pro ῥέξω. ἔπραθον pro ἔπαρθον, à πέρθω, *vasto*. ἔδρακον à δέρκω, *video*. καρτερὸς pro κρατερὸς, *fortis*. κάρτος pro κράτος, *robur*.

CAPVT

CAPVT XXIII.

DE PATRONYMICIS.

PATRONYMICA ferè Poëtarum propria sunt, de quibus cùm in Grammatica nihil dixerimus, hîc, vbi prima poëseos Græcæ rudimenta tradimus, aliquid dicendum videtur.

PATRONYMICA aut masculina sunt, aut fœminina.

MASCVLINA desinunt in δης vel ων. Πριαμίδης, *Priamides*. Αἰακίδης, *Aeacides*. Πηλείων, *Pelion.*

FOEMININA exeunt in ας, ις & νη. Ἰλιάς, Ἀτλαντιὰς, Τυνδαρὶς, Ἀδραστίνη, Ἀκρισιώνη, Ἰκαριώνη.

MASCVLINA in δης formantur Partim à genitiuo, si primitiua sint tertiæ simplicium. Πρίαμος, Πριάμου. Πριαμίδης. Αἰακὸς, Αἰακοῦ, Αἰακίδης. Partim verò à datiuo, si primitiuum sit quintæ declinationis. Νέστωρ, Νέστορι, Νεστορίδης. Ἀμφιτρύων, Ἀμφιτρύωνος, Ἀμφιτρυωνίδης, & epenthesi Ἀμφιτρυωνιάδης. (quæ epenthesis etiam in aliis vsitata est: vt Τελαμωνιάδης, Λαομεδοντιάδης.) Πηλεὺς, Πηλέϊ, Πηλεΐδης, & crasi Πηλείδης. Ἀτρεὺς, Ατρέϊ, Ατρεΐδης, crasi Ἀτρείδης.

Illa in ων, (vt Πηλείων, Κρονίων) sunt Ionica, & formari possũt ab illis in είδης· Ἀτρείδης, Ἀτρείων. vel absolutè ex suis primigeniis: vt ex Κρόνος, Κρονίων. Ἰαπετὸς, Ἰαπετίων.

SICVT

SICVT autem apud Latinos *Iapetionides* longiùs à norma recessit, sic & apud Græcos.

ANNOTAT.

ALIQVI addunt patronymica in ιος· *vt* Τελαμώνιος Αἴας. *sed ipsa forma, & appositio, & substantiuum satis indicat, talia esse adiectiua. & non patronymica.*

FOEMININA in ις & ας fiunt à masculinis in ιδης, extrita syllaba δη. Πριαμίδης, Πριαμίς. Τυνδαρίδης, Τυνδαρίς. Ἀτλαντιάδης, Ἀτλαντιάς. Ἰλιάδης, Ἰλιάς.

Illa verò Αἰνηΐς, Ἀχιλληΐς, à masculinis in ηΐδης, ablata syllaba δη. Ἀχιλληΐδης, Αἰνηΐδης, pro Ἀχιλλείδης, Αἰνείδης. Interponitur autem aliquando α, vt in primo Iliadis versu Πηληϊάδεω.

FOEMININA in ινη deducuntur à genitiuo. Ἄδραστος, Ἀδράστου, Ἀδραστίνη. sic Ἀκρίσιος, Ἀκρισίου. Ἀκρισιώνη.

SVNT autem multa alia feminina, quæ formam quidem patronymicorum habent, re autem vera gentilia sunt, aut pro possessiuis adiectiuisq; nominibus ponuntur. de quibus omnibus Emmanuel, quem etiam adibis, si plura de patronymicis cupis. Nam regulæ Latinorum de his nominibus ferè sunt communes Græcis.

CAPVT XXIV.

DE MENSIBVS GRAECORVM.

DVODECIM habebant Attici menses, vt & Romani; hoc tamen discrimine, quòd menses illorum essent lunares, horum solares; vnde exactè cum Latinis non conueniunt: & vt maximè conuenirent; non tamen satis exploratum est, qui Græci quibus Latinis mensibus responderint, aut etiamnum respondeant, de quo variæ extant eruditorũ sententiæ. vulgò ita ordinari, & Latinis mensibus opponi solent.

Ἑκατομβαιὼν, *Iunius*, dictus ab Hecatombis sacrificiis; primus anni mensis. inchoabant enim Attici annum ab æstiuo solstitio, quod in Iunium incidit.

Μεταγειτνιὼν, *Iulius*, à Metagitniis Apollinis sacris.

Βοηδρομιὼν, *Augustus*, à Boëdromiis sacris.

Μαιμακτηριὼν, *September*, à Mæmacta, quod turbidum aërem significat.

Πυανεψιὼν, *October*, sic dictus à festo, quod agitabatur frugibus terræ iam collectis & conditis. Vide Plutarchum in Theseo.

Ἀνθεστηριὼν, *Nouember*, dictus ὅτι ἀνθέων στερεῖ τὴν γῆν, *quòd terram floribus spoliet.*

Πόσει-

Ποσειδεὼν, id est, Neptunius, *December.*

Γαμηλιὼν, *Ianuarius*, à Iunone, quæ præest nuptiis.

Ἐλαφηβολιὼν, *Februarius*, à venatione ceruorũ.

Μουνυχιὼν, *Martius*, à Munychiis Dianæ sacris.

Θαργηλιὼν, *Aprilis*, à Thargeliis festo die, quo primitiæ frugum Diis offerebantur.

Σκιῤῥοφοριὼν, *Maius*, à sacris vmbraculis.

VTVNTVR etiam Græci nominibus mensium Latinorum. Ἰανουάριος, Φεβρουάριος, Μάρτιος, Ἀπρίλλιος, Μάϊος, Ἰούνιος, Ἰούλιος, Αὔγουστος, Σεπτέμβριος, Ὀκτώβριος, Νοέμβριος, Δεκέμβριος.

DIVIDVNT autem Græci menses suos in tres Decades seu Decurias. Primam vocant μηνὸς ἱσταμένου seu ἀρχομένου, (quasi *mensis stantis* vel *incipientis.*) Secundam vocant μεσοῦντος, vel ἐπὶ δεκάδι (*quasi medij mensis,* vel *supra decadem.*) Tertiam vocant φθίνοντος μηνὸς, vel παυομένου, vel λήγοντος, vel ἐπὶ εἰκάδι (quasi *euanescentis,* vel *cessantis mensis,* vel *supra vicesimum diem.*) Quæ omnia in hac tabella vides.

1.	Νουμηνία	ἱσταμένου vel ἀρχομένου μηνός.	Kalendæ	
2.	δευτέρα		IV.	Nonas
3.	τρίτη		III.	
4.	τετάρτη		Pridie	
5.	πέμπτη		Nonæ	
6.	ἕκτη		VIII.	Idus.
7.	ἑβδόμη		VII.	
8.	ὀγδόη		VI.	
9.	ἐννάτη		V.	
10.	δεκάτη		IV.	

11. πρώτη	μεσοῦντος μηνὸς, ἢ ἐπὶ δεκάδι, ἢ ἐπὶ δεκάτῃ, ἢ ἐπὶ δέκα.	III.	
12. δευτέρα		Pridie.	
13. τρίτη		Idibus.	
14. τετάρτη		XVIII.	Kalen.
15. πέμπτη		XVII.	
16. ἕκτη		XVI.	
17. ἑβδόμη		XV.	
18. ὀγδόη		XIV.	
19. ἐννάτη		XIII.	
20. εἰκὰς ſeu εἰκοστή.		XII.	
21. δεκάτη	φθίνοντος μηνός.	XI.	
22. ἐννάτη		X.	
23. ὀγδόη		IX.	
24. ἑβδόμη		VIII.	
25. ἕκτη		VII.	
26. πέμπτη		VI.	
27. τετάρτη		V.	
28. τρίτη		IV.	
29. δευτέρα		III.	
30. ἕνη καὶ νέα		Pridie.	

IN decade μηνὸς φθίνοντος vtuntur, vt vides, Græci ordine retrogrado numerorum: ſicut Latini in ſuis Nonis, Idibus, & Kalendis.

Poteſt tamen ordo etiam verus & naturalis numerorum ſeruari hoc pacto.

21. πρώτη	26. ἕκτη	ἐπὶ εἰκάδι, vel μετὰ εἰκάδα, vel ἐπὶ εἰκοστῇ, vel ἐπὶ εἴκοσι.
22. δευτέρα	27. ἑβδόμη	
23. τρίτη	28. ὀγδόη	
24. τετάρτη	29. ἐννάτη	
25. πέμπτη		

30. ἕνη καὶ νέα, vel τριακὰς, vel τριακοστή.

PRIMA

PRIMA dies mensis dicitur Νουμηνία, *Neomenia*, quia nouilunium in illū incidebat. Decima quinta vocatur ab Hesiodo μέση, quia medium obtinet locum inter dies mensis. Trigesima appellatur ἕνη seu ἕνη καὶ νέα, *vetus & noua*, subauditur enim vox ἡμέρα, quia erat vltima lunæ decrescentis, & prima accrēscētis; nouilunium enim sæpe illa ipsa trigesima die inchoabatur. SED quid si mensis habeat triginta & vnum dies, vt nonnulli apud nos? quid si pauciores triginta, vt Februarius, qui tantùm 28. vel 29. diebus constat? Respondeo, post εἰκάδα seu εἰκοστὴν, dicendum esse ἑνδεκάτη φθίνοντος, vel ἑνδεκάτη ἐπὶ εἰκάδι, eritq; vigesima prima mensis; sicut δεκάτη φθίνοντος, vigesima secunda; & δευτέρα φθίνοντος, trigesima; ἕνη καὶ νέα, trigesima prima. At in Februario ὀγδόη φθίνοντος erit 21. δευτέρα φθίνοντος 27. ἕνη καὶ νέα 28. Secundum alterum numerandi modum, qui non est retrogradus, non dicetur in Februario 28. dies, ὀγδόη ἐπὶ εἰκάδι: sed post 27. qui est ἑβδόμη ἐπὶ εἰκάδι, ponetur ἕνη καὶ νέα. & in mense qui vno & triginta diebus constat, trigesima vocabitur δεκάτη ἐπὶ εἰκάδι, seu absolute τριακοστὴ, seu τριακάς. Ex his facile erit colligere, quomodo subscriptiones, & temporum notationes consignandę sint in epistolis, & aliis id genus scriptis, quibus annum, mensem, diem adijcere solemus: vt ἔγραψα ταῦτα ἔτει ἀπὸ τῆς θεογονίας, α, φ', ϟζ', γ'. τῇ ἐννάτῃ μεσοῦντος μηνὸς Ἑκατομβαιῶνος ἐν τῷ Γυγχλισαδίῳ τῶν Βαΐων. Quin etiam Græci Latinorum supputationem,

tationem, & numerandi rationem non rarò ſequuntur: πρὸ δ' νοννῶν Ἀπριλλίου, *quarto nonas Aprilis*, hoc eſt, die ſecundo. πρὸ ε' νοννῶν Μαρτίου, *quinto nonas Martij*, id eſt, tertio die Martij. πρὸ η' εἰδῶν Ἰουνίου, *octauo idus Iunij*, id eſt, ſexto die. πρὸ καλανδῶν ιθ' Σεπτεμβρίου, *decimo nono kalẽdas Septembris*, id eſt, decimo quarto die Auguſti. ἐν ταῖς καλάνδαις τοῦ Μαΐου, *kalendis Maij*, id eſt, prima die Maij. εἰδοῖς Μαρτίαις, Plutarch. *Idibus Martij*, 15. Martij. Idem: εἰδοῖς Σεπτεμβρίαις, *idibus Septembris*, 13. Septembris. Sicut porrò Latinè interdum dicimus decima Martij, vigeſima, vigeſima prima, trigeſima; ita & Græcè dicere licebit, τῇ δεκάτῃ, τῇ εἰκοστῇ, τῇ εἰκοστῇ πρώτῃ, τῇ τριακοστῇ, τοῦ Μαρτίου.

CAPVT XXV.

DE PRONVNCIATIONE GRÆCORVM VOCABVLORVM, QVIBVS LATINI VTVNTVR.

NEMO eſt Græcè & Latinè doctus, qui neſciat, Latinos multa à Græcis vocabula accepiſſe, & in ſuam linguam tranſtuliſſe; aliquando quidem integra; aliquando nonnihil immutata, & ad Latinos modos ſonoſque inflexa. Cùm autem huius rei cognitio poëtices ſtudioſis, & ad Latinum carmen condendum, & ad

& ad rectam pronunciationem non parũ emolumenti adferat; operæpretium visum est hoc capite docere, quo pacto vocabula Gręca Latio donata efferri debeant: dicturi postea de singulis Græcorum literis & diphthongis, quæ & qua mutatione in Latinam linguam transferantur, iis in dictionibus, quas Latini cum Græcis communes habent.

DE PRONVNCIATIONE *igitur Græcarum vocum, quas Latini vsurpant, ingentes & sunt & olim fuerunt pugnæ; aliis Græci accentus, aliis quantitatis rationem habendam affirmantibus. Tota enim controuersia inde extitit, quòd quantitas & accentus apud Græcos distinguantur: cuius contrarium sit apud Latinos, qui penultimâ longâ nunquam acuunt antepenultimam, & penultimam breuem nunquam insigniunt accentu acuto. Verùm tricis omissis, duo documenta tradi poterunt, quibus rei summa simul & comprehendatur & conficiatur.* PRIMVM *est:* Huiusmodi vocabula rectè pronunciari, siue accentus, siue quantitas obseruetur. ALTERVM *est:* Hac in re seruiendum esse loci in quo es, & sæculi quo viuis, mori & consuetudini. *Primum ita ostendo. Vocabula Græca in Latium deducta (vt* Philosophia, harmonia, prosodia, melodia, symphonia, Basilius, *& sexcenta alia.) non ideo desinunt esse Græca, quòd vsurpentur à Latinis; nam origine, &, vt sic dixerim, patriâ, sunt & manent Græca. Quare ineptè non faciunt, qui Græcis Græcum tonum & sonum relinquunt. An non enim* Philosophia, *verbi gratia, Græcum vocabulum est, quantumuis Latinis characteribus exaratum? Iure*

igitur natiuo suo accentu illud notare potero, præsertim cum veteres Latini Græcum accentum adeò obseruarint in pronunciando, vt ad illius modulos etiam Latinas quasdam dictiones accommodarint. Hinc exáduersum *apud Gellium libro 7. cap. 7. & apud Priscianum* éxinde, déinde, súbinde, próinde, síquando, néquando, alíquando, Iuriicónsultus, calefácis, tepefácis, muliéris, tepéfis, caléfis. *Nec refert quòd fines & terminationes habeant nonnullas non Græcas, sed Latinas;* vt Philosophiæ, Prosodiis, paracleti, paracletum: *nam terminatio non efficit, quo minùs dictio origine sit & censeatur Græca; quocirca nihil obstat, quo minùs Græcum accentum seruet. Quòd si ob mutationem terminationis aliquando accidit, vt accentus neque Græcis, neque Latinis legibus sit consentaneus, (quod accidit in obliquis nominis* παράκλητος, *verbi gratia, dum pronunciamus,* paráclìti, paráclito *proparoxytonè; cùm tamen, siue Latinam siue Græcam rationem accentuum spectemus, collocari debeat accentus in penultima) id consuetudini, de qua paulo pòst, condonandum est. Cùm enim rectus sit proparoxytonus, absurdum visum est Latinæ consuetudini sedem accentus mutare in obliquis, quorum vltima esset longa, nullo incremento syllabarum facto.*

AT *verò rectè etiam agere illos, qui in pronunciatione huiusmodi vocabulorum quantitatem Latinumq; accentum sequantur, inde planũ fit, quòd sint quoque Latina; non quidem ortu, sed vsu. Vt igitur Latini Latinam terminationem, & sæpe quantitatem, ita quoque Latinum accentum illi attribuunt, atque suo iure attribuere possunt. Nam gignendi & dandi casus* Philosophiæ *à recto*

Philo-

Philoſophia, *non deſinunt in terminationem Græcam, & à nominatiui Græcè producitur, Latinè corripitur. Quamobrem vt hæc & alia Latini mutarunt in aduentitiis iſtis vocibus, ita mutare etiam poſſunt accentum Græcum, ſubſtituto in eius locum Latino, qui à quantitate, vt ſæpe iam diximus, non ſecernitur.*

PORRO *quòd hac in re conſuetudini locorum & temporum obtemperandum, hæcq́; pro regula & magiſtra habenda ſit, monemur primùm ipſo nomine* Conſuetudinis, *quæ, vt dixit Gellius,* Regina eſt rerum, & maximè verborum, *vtique etiam verborum pronunciandorum; quámque Quintilianus* certiſſimam loquendi magiſtram *appellat; & penes vſum ſeu conſuetudinem affirmat Horatius* eſſe arbitrium & ius & normam loquendi; *cur non & pronunciandi? Locutio enim pronunciationem includit. Sapienter itidem monet M. Tullius,* vſum loquendi (*adde & pronunciandi*) concedendum eſſe populo, ſcientiam nobis reſeruandam. *à quo non abludit tritum illud Ariſtotelis:* In vſu verborũ ſequendam eſſe vulgi conſuetudinem. *Conſuetudinem inquam, non autem Abuſum:* nihil enim, *vt rectè Quintil. lib. 1. cap. 6. docet,* conſuetudinis nomẽ meretur, niſi careat iuſta reprehenſione; *vt ferè hoc, de quo agimus, caret. Nam quis iis in locis, vbi mos iſte eſt, has & ſimiles voces,* Philoſophia, harmonia, Proſodia, *paroxytonè efferri morem hunc reprehendit, præter ineptos & qui intelligendo faciant vt nihil intelligant? Neq; vicißim quiſpiam niſi indoctus condemnat illos, qui loci ſui morem ſecuti, accentum Græcum, obſeruata quantitate negligunt.*

Scribit Gellius lib. 13. cap 24. [illegible] [illegible] caſum

Valeri

Valeri (*ſcribebant autem per ſimplex* i, *vt apud Horat.* culpa deterrere ingeni) *veteres pronunciaſſe penultima acuta*, Valéri, *vocãdi autem caſum antepenultima acuta*, Váleri : *& tamen conſuetudine ſuperante res aliter nunc ſeſe habet, & verò iam ætate Gellij habebat.* Si quis iam, *inquit Gellius*, Valerium appellans in caſu vocandi acuerit primam, non abierit, quin rideatur. *Dicimus enim* Valéri *penultima acuta in caſu vocandi, & hoc propter ſolam conſuetudinem. Cur igitur non liceat voces Græcas Græco accentu efferre, ſi conſuetudo ita ferat, præſertim cùm hæc conſuetudo optima ratione nitatur; contra quam qui brachia tendit, & fronte aduerſa obnititur, is non minùs merebitur riſum, quàm qui in vocandi caſu diceret;* Mércuri, Vírgili, Súlpici, O'uidi, Grégori, A'mbroſi, Géruaſi, Prótaſi, *proparoxytonè. Quod de illo itidem intelligi volo, qui contrariæ conſuetudini, vbi ea inualuit, ſeſe opponit.*

Sed aiunt : Si in quibuſdam Græcis Græcum tonum obſeruatis, cur non idem facitis in omnibus Græcis vocabulis, quibus Latini vtuntur? nemo enim Latinè dicit Ecclesía, *penultima acuta, vt* Philoſophía, Theología. *Verùm hæc obiectio illorum eſt, qui quid ſit* Conſuetudo *ignorant. Cauſa diuerſitatis eſt vnica conſuetudo, quæ in aliquibus retinuit accentum Græcum, in aliquibus ad Latinorum normam ſeſe conformare maluit. quæ conſuetudo noua non eſt; nam & Seruius in libello de accentibus notat, Latinos eundem accentum, quem Græci habent, efferre in Græcis quibuſdam nominibus. Imò olim, & præſertim tempore Auſonij, adeò Græca vocabula ſecundùm accentum Græcum efferebant, vt*

quanti-

quantitatem penitus euerterent, eamq́; ſolo accentu metirentur; quaſi accentus & quantitas non diſtinguerentur. Quia enim Græcis voces hæ, εἴδωλα, ἔρημος, habent accentum in prima, Latini quoq; eodem accentu extulêre, ídola, éremus. *Hinc dactyli ſunt apud Prudentium. Græcis eſt* Εὐριπίδης. *eodem accentu pronunciarunt id vocis Latini. hinc Sidonius accentum ſecutus penultimam producit in hoc Phaleucio:*

Orcheſtran quatit alter Euripides.

Græcè dicitur Ἄρατος, *nomen eius Poëtæ, qui ſcripſit Phænomena, cuius media longa eſt, ſed à Sidonio correpta:*

Diuerſas Arato vias cucurrit.

Tertullianus quoque in carmine contra Marcionem corripuit penultimam in nomine Anicetus (*Græcè* Ἀνίκητος) *accentum ſecutus.*

Atque pio ſuſcepit Anicetus ordine ſortem,
Sub quo Marcion hic veniens noua Pontica peſtis.

Idem ſibi licere voluit Auſonius in nomine τρίγωνος, τετράγωνος & Φαίακας, Phæaces, *à recto* Φαίαξ.

Per totidem partes trigonorũ regula currit.
Et, Fulgur tetragono aſpectus vitale coruſcat.
Et, Tres primas Pheacum pugnas, tribus ordine bellis.

Imò, quod magis mirandum, apud Plautum dactylus eſt Phædromus & Philippus; *quia Græcè eſt* Φαίδρωμος & Φίλιππος, *accentu in prima. Sed reſpexit Poëta ad accentum, eiúſque modo ipſam etiam quantitatem menſus eſt. Quæ cùm ita ſeſe habeant, quis niſi iniquus rerum cenſor illos inſcitiæ arguat, qui hodie quoque accentum Græcum in nonnullis Latina ciuitate donatis*

vocabulis seruant; cùm consuetudo hæc sit antiquissima, olimque viri doctissimi, Græcæq́; simul & Latinæ linguæ scientissimi, plus sibi permiserint, nimirũ vt ipso accentu Græcorum vocabulorum quantitatem æstimarent. Et si tempore Plauti ipsa etiam Græca nomina ad accentum & pronunciationem Latinam accommodabant, dicentes Hectôrem, Nestôrem, *vt* rectorem, pastorem, ductorem, *quantumuis quantitate Græca & accentu repugnante; quid mirum, si his etiam temporibus nonnullis in locis consuetudo Græcum accentum mutet, & in Latinum conuertat, solius quantitatis ratione habita? Quod dictum volo pro illorum locorum more, vbi* Theologia, Philosophia, *& similia proparoxytonè efferuntur.*

Addo ad extremum, non simpliciter condemnandos, qui inueteratum morem secuti, quasdam voces Græcas, neque secundùm accentum Græcum, neque secundùm quantitatem efferunt. quod nominatim fit in voce ἀντιφώνη, antiphona, *quæ vulgò nunc Latinè proparoxytonè effertur, nec malè. Nam si consuetudo olim illa* Ἕκτορι, Νέστορι, *mutare potuit in* Hectôri, Nestôri, *&* τετραγώνῳ, *in* tetrágono, *non video cur eadem consuetudo non poßit vocem* ἀντιφώνη *conuertere in* antíphonam *antepenultima acuta.*

CAPVT

CAPVT XXVI.

QVOMODO VOCALES GRÆCÆ TRANSEANT AD LATINOS.

VOCALES *Græcæ ſunt iſtæ:* α, ε, η, ι, ο, υ, ω.

Alpha Græcum tranſit aliquando ad Latinos integrum eadem vel diuerſa quantitate.

- *Eadem:* vt Μοῦσα, Muſa; λαμπὰς, lampas; κάλαθος, calathus; *& in aliis innumeris, quæ a breue habent apud Latinos & Græcos.*
- *Diuerſa:* vt Φιλοσοφία, Philoſophia; Θεολογία, Theologia. *nam a Græcè producitur, Latinè corripitur.*
- α *Doricū eſt Latinis nunc breue, nunc longum:* φάμα *pro* φήμη, fama; πλαγὰ *pro* πληγὴ, plaga. *nam prius a longum eſt, poſterius breue.*

Aliquando vertitur alpha in

- *e:* τάλαντον, talentum.
- *i:* μηχανὴ, machina; τρυτάνη, trutina; κάναστρον, caniſtrum.
- *o:* μαρμάρεος, marmoreus.
- *u:* θρίαμβος, triumphus; κραιπάλη, crapula.
- *æ:* Ἀσκληπιός, Aeſculapius.

E.

E Latinis

Integrum manet & breue: ἐγὼ, ego; φέρω, fero; ἰδέα, idea; τρέμω, tremo; βρέμω, fremo.

Longum: μὲ, me; σὲ *& Doricè* τὲ, *vnde Latinum* te *mutata quantitate.* ῥέπω, repo, *prima longa.*

Vertitur aliquando in u breue: σκόπελος, scopulus; νεφέλη, nebula. *Item in* i: ἐν, in.

H.

η vertitur in

e *longum:* ἔρημος, eremus; Γραμματική, Grammatice; παράκλητος, paracletus.

e *breue:* πατὴρ, pater; μήτηρ, mater. *nisi quis hæc Latina potiùs à vocatiuo Græco deducat,* ὦ πάτερ, ὦ μῆτερ. Θαλῆς, Thales; Λυριστὴς, Lyristes. e *vtrobique alioqui longum, sed breue est in illo apud Ausonium; in hoc, apud Sidonium:*

Thales, ἐγγύα πάρεστι δ' ἄτη, protulit.
Alcæo potior Lyristes ipso.

Sic in Latino crepida, *prima est breuis; licet à Græco* κρηπὶς *veniat.*

a *longum:* σίνηπι, sinapi; μήτηρ, mater; φήμη, fama. *nisi quis ista Latinos à Doribus accepisse velit.*

a *breue:* Γραμματική. Grammatica.

æ: σκηνὴ, scæna. *sunt enim qui hanc vocem per æ scribant.*

I.

i vertitur in:
- *i longum:* Ἀγχίσης, Anchises.
- *i breue:* Νεστορίδης, Nestorides.
- *Aliquando fit consonans apud Latinos; cùm semper sit vocalis apud Græcos.* ἸΗΣΟΥ͂Σ, IESVS: *potest enim vox hæc & disyllaba & trisyllaba esse.*

O.

o mutatur in:
- *o breue:* Ὄλυμπος, Olympus.
- *a:* βόσκω, pasco.
- *u breue:* Ὀδυσσεὺς, Vlysses. *maximè in fine dictionum:* Ὅμηρος, Homerus; μέθοδος, methodus.
- *os in er:* κάπρος, caper; ἀγρὸς, ager; Ἀλέξανδρος, Alexander.
- *i breue:* κόνις, cinis.
- *e breue:* γόνυ, genu.

Y.

Manet aliquando: λύρα, lyra.

υ vertitur in:
- *u breue:* φυγὴ, fuga; βότρυς, botrus; δύω, duo; κύμινον, cuminum; κυπάρισσος, cupressus.
- *u longum:* μῦς, mus; σῦς, sus. *non tamen semper mutatur in u; quo fit, vt minimè probandi videantur, qui nunc nobis* sullas, sullaturire, *pro* syllas, syllaturire, *obtrudunt. Eodem iure dicerent* sullaba, lura, *pro* syllaba, lyra.
- *a breue:* κύλιξ, calix.
- *o breue:* μύλη, mola; νὺξ, nox; ἄγκυρα, anchora.

Ω.

Ω.

ω vertitur in
- *o longum:* εἴδωλον, idolũ; Μαντὼ, Manto.
- *o commune:* ἄμφω, ambo; βρέμω, fremo; λέγω, lego, dico.
- *o breue:* Νέστωρ, Nestor; Εκτωρ, Hector; Α'γαμέμνων, Agamemnon *vel* Agamemno. *nisi quis hos Latinos nominatiuos formet à vocatiuis Græcis,* ὦ Νέστορ, ὦ Α'γάμεμνον.
- *u longum:* φὼρ, fur.

CAPVT XXVII.

QVOMODO DIPHTHONGI GRAECAE AD LATINOS VENIANT.

DVODECIM *sunt diphthongi:* αι, αυ, ει, ευ, οι, ου. *quæ dicuntur* Propriæ; ᾳ, ῃ, ῳ, ηυ, υι, ωυ, *quæ dicuntur* Impropriæ.

- *æ:* Παιὰν, Pæan; παλαίστρα, palæstra; Καῖσαρ, Cæsar. *Latini tamen olim diphthongum* æ *scribebant Græca imitatione* ai. *hinc illa per dialysin apud Virgilium & Lucretium:* aulai, pictai, aquai, patriai, *& id genus alia, & in monumentis antiquis* AIRA *pro* æra.
- *Aliquando remanet integra:* Μαῖα, Maia,

Αἴας

αι vertitur in

Αἴας, Aiax. *non enim producũtur duæ istæ voces positione, sed diphthongo.*

Interdum videtur mutari in e, & quidem breue: vt Citheron *pro* Cithæron, *Græcè* Κιθαίρων· Clytemestra *pro* Clytæmnestra, *Græcè* Κλυταιμνήστρα· Pheacas *pro* Phæacas, *Græcè* Φαίακας. *Hinc Ausonius syllabas illas corripuit:*

Sed Citheron toties ternas ex ære sacrauit. *Et,*

Vindicem adulterij cùm Clytemestra necet. *Et,*

Tres primas Pheacum pugnas tribus ordine bellis. *Et Prud.*

Cujus ad arbitrium sphera mobilis atque rotunda. *pro* sphæra.

Nisi quis dicat istos his locis ex Latina diphthongo æ potiùs exemisse præpositiuam a, e *breui remanente.*

Ipsi tamen Græci mutabant interdum αι *in* ε, *& hoc nominatim in nomine* Κυναίγειρος, *de quo exstat elegans illud Epigramma:*

ὦ τλῆμον Κυνέγειρε, καὶ ἐν ζωοῖς καὶ ἀπελθὼν,
ὡς αἰεὶ κόπτῃ ῥήμασι καὶ κοπίσι.
πρόσθε μὲν ἐν πολέμοισι τεὴ πέσε μαρναμένη χεὶρ,
νῦν δέ σ' ὁ Γραμματικὸς καὶ ποδὸς ἐστέρισεν.

O miser Cynegire, inter viuos & mortuos,
Vt semper mutilaris verbis & gladiis!
Priùs quidem in bellis cecidit manus tua pugnans,
Nunc etiam Grammaticus vno pede te priuauit.

Vertitur etiam αι *in e breue hoc vocabulo* ἔλαιον, oleum. *& in i breue,* βασκαίνω, fascino.

AY.

αυ manet, θησαυρὸς, thesaurus; αὔρα, aura, *& hinc fortè Latinum,* aurum; αὐλὴ, aula.

EI.

ει vertitur in

- *i longum:* Νεῖλος, Nilus; Θάλεια, Thalia; εἴδωλον, idolum; Ἀλεξάνδρεια, Alexandria; λείβω, libo.
- *Interdum demitur i, vt maneat e breue.*
  Horat. Puræ sunt plateæ, nihil vt meditantibus obstet.
  Virg. Pars pedibus plaudunt choreas & carmina dicunt.
- *Interdum tollitur præpositiua e, manente i breui.* Φιδίας *pro* Φειδίας, Ἠπιρώτης *pro* Ἠπειρώτης, χιράγρα *pro* χειράγρα. *Hinc corripuit Ausonius:*
  Et Epirote Cinea memor magis.
  Secundo loco iambus est.

Et: Cuius opus? Phidiæ, qui signū Pallados eius.
Martial. Sed nil patrono porrigit: hæc chiragra est.
Horat. Nodosa corpus nolis prohibere chiragra.

Nam qui his aliísque locis contendunt scribendum esse cheragra, *damnata simpliciter priori lectione, ij litium quàm veritatis cupidiores videntur.*

Nonnunquam mutari videtur in æ. plerumque enim scribitur læuis *&* læuor, *quæ à Græco* λεῖος *descendere notum est.*

Inter-

Interdum integra scribitur: Calliopeia, Deïopeia, *in penultima; nam in prima non est diphthongus. Est cùm dissoluitur producto e.* *Ouid.*

Flebilis indignos elegeia solue capillos.

Nisi quis Ionismum esse contendat; nam Iones ε huius diphthongi mutant in η, facta dialysi: ἐλεγήϊα, Κυθερήϊα· ἀγγεῖον, ἀγγήϊον, vas.

Vtebantur Latini olim hac diphthongo in Latinis etiam vocabulis: hinc captiuei, amicei, magnei, *in recto plurali.*

EY.

ευ
- *Aliquando manet:* εὖγε, euge; Εὐχαριστία, Eucharistia; Εὖρος, Eurus; Θησεὺς, Theseus.
- *Aliquando diuiditur in e & u breue:* Θησεὺς, Theseüs; Ὀρφεὺς, Orpheüs, *trium syllabarum.*
- *Vertitur in e longum:* Ἀχιλλεὺς, Achilles; Ὀδυσσεὺς, Vlysses. *nisi quis hæc & similia velit formare à Doricis,* Ὀδύσσης, Ἀχίλλης.

OI.

οι
- *Manet interdum:* Τροῖα, Troia. *nam hæc dictio primam habet longam diphthongo, non positione.*
- *Latini pro æ scribebant olim oi. sic* Oinonem *pro* Oenonem *adsert Capella. Et pro u:* oitier *pro* vtier, *apud Victorinum. & in priscis monumentis* oitile *pro* vtile, *teste Lipsio lib. de pronunciat. Latinæ ling. cap. 11.*
- *Mutatur in œ:* Φοῖβος, Phœbus; Φοίνισσα, Phœnis-

Phœnissa. *Eximitur ex illa o præpositiua ab Ausonio:*

Da rectũ casum iam solicismus eris.

Nisi quis legat solecismus, vt ex Latina œ præpositam subtraxerit.

Videtur ι exími in his vocibus: ποιητὴς, poëta; ποίημα, poëma; ποίησις, poësis: *nam primam Latinè corripiunt.*

ΟΥ.

ȣ vertitur in:

u longum: πολύπȣς, polypus, *vltima longa; quam Poëtæ nonnunquam corripiunt. Horat.* Polypus an grauis hirsutis cubet hircus in alis.

e longum: τρίπȣς, tripes; πȣ̀ς, pes. *Hinc* pes *cum suis compositis vltimam producit apud Latinos. Ausonius corripuit:*

Qui bipes & quadrupes foret & tripes, omnia solus.

o longum: βȣ̃ς, bos.

o breue: βȣ́λω *seu* βȣ́λομαι, volo.

ᾳ, ῃ, ῳ.

ᾳ *&* ῃ, *mutantur in æ:* τῇ μούσῃ, musæ; τῷ ποιητῇ, poëtæ; τῇ Φιλοσοφίᾳ, Philosophiæ.

ῳ *transit in œ.* τραγῳδία, tragœdia; κωμῳδία, comœdia. *Item in o longum:* ᾠδὴ, ode; Προσῳδία, Prosodia.

Diphthongi ηυ *&* ωυ *Latinis non sunt notæ.* υ *manet integra,* harpyia, cynomyia.

CAPVT

CAPVT XXVIII.

QVA MVTATIONE CONSONANTES GRÆCÆ IN LATINAM LINGVAM TRANSFERANTVR.

β vertitur in
- *b:* Μακρόβιος, Macrobius; Φοῖβος, Phœbus.
- *p:* βαβαὶ, papæ; *quamuis Græci etiam* παπαὶ, *dicant.*
- *u:* βίη, vis; βαδίζω, vado.
- *ph:* θρίαμβος, triumphus.

γ
- *Manet:* Γαλάτεια, Galatea; γένος, genus.
- *Interdum fit v·* Ἄγγελος, Angelus.

δ in
- *d:* Διδὼ, Dido; δαίμων, dæmon.
- *b:* δὶς, bis.
- *l:* Ὀδυσσεὺς, Vlysses.

ζ
- *Manet aliquando:* ἐξορκίζω, exorcizo; βαπτίζω, baptizo.
- *Interdum abit in σσ.* μάζα, massa; πατρίζω, patrisso.

θ in
- *th:* Θυρσὸς, Thyrsus.
- *t:* θρίαμβος, triumphus.
- *d:* Θεὸς, Deus; Θεὰ, Dea.

κ in
- *c:* κάμηλος, camelus.
- *g:* κύκνος, cygnus, *alij tamen* cycnus.
- λ, μ, ν, ξ, *in l, m, n x·* λαμπὰς, lampas; στέμμα, stemma; σινδὼν, sindon; ἐξ, ex; ἕξ, sex.

π in:
- p: πατὴρ, pater.
- b: πύξος, buxus.
- ph: τρόπαιον, trophæum; Βόσπορος, Bosphorus; Γρῖπος, Griphus; γρῦπες, gryphes; Κλεόπας, Cleophas; Πυλαμένης, Phylamenes; Ὑψιπύλη, Hypsiphyle; Καπαρναοὺμ, Capharnaum. *& in libris antiquis* Thermophylæ *pro* Thermopylæ. *Vide Turnebum lib. 28. cap. 49. qui meritò ab illis dissentit, qui hæc & alia huius generis nomina aspiratione priuant.*

ρ in:
- r: Αραψ, Arabs.
- rh: Ῥήτωρ, Rhetor. *quando est ῥ aspiratum; id tamen non fit semper,* Ῥώμη, Roma.

τ in:
- s: ὀςᾶ, ossa.
- x: Αἴας. Aiax.
- b: λίτρα, libra.

φ in:
- f: φέρω, fero.
- ph: Φιλόσοφος, Philosophus.
- b: ἄμφω, ambo; νεφέλη, nebula.
- p: πορφύρεος, purpureus.

χ in:
- ch: Χριςὸς, Christus.
- g: ἄγχω, ango.

ψ in:
- ps: Αἰθίοψ, Aethiops.
- bs: Αραψ, Arabs.

Spiritus asper vertitur nonnunquam in s: ἕξ, sex; ἑπτὰ, septem; ἕρπυλλον, serpyllum; ἕρπω, serpo. *Aliquando in u:* ἑσπέρα, vespera; Ἑνετὸς, Venetus. *Modò in h, cui propriè æquiualet:* ὕμνος, hymnus; Ὅμηρος, Homerus.

FINIS.

APPENDIX DE QVANTITATE ANCIPITVM IN MEDIIS SYLLABIS.

De ancipitum quantitate in antepenultimis ſyllabis, & primùm de A.

A ANTE vocalem in antepenultimis ſyllabis corripitur, vt ἀᾶται, ἀήτης, ἀΐω, ἄωτος, σαώτερος. Producunt verò ἀέναος, ἀέριος, ἀΐδιος, ἀϊθαλὴς, ἄονες, ἀΐσσω, ἀΐχὴ, ἀΐκες, ἀάατος, vbi α medium producitur. ἀκράαντες, ἀχαΐκὸς, βυγάϊος, βιάζομαι, ἐλάϊνος, ἰάομαι, καταΐγδην, λαέρτης, λαοδάμεια, &c. à λαὸς compoſita, λάϊνος, τετράορος, ταΰγετον. Indifferens eſt ἀείδω.

α ante β corripitur, vt ἄβυδος, ἀλάβαστρον, ἀραβέω.

α ante γ corripitur, vt ἀγαθὸς, λαγωὸς, πάγουρος. Producunt ἰθαγενὴς, σφραγίζω, τιμαγήτης, ναυαγέω, ναυάγιον.

 α ante

α ante δ corripitur, vt ἀδινὸς, γάδειρα, χερμάδιον. Producunt ἀδηκὼς, ῥάδιος.

α ante θ corripitur, vt καθαρὸς, ῥαθάμιγξ. Producunt γαθυλλὶς, ῥάθυμος.

α ante κ corripitur, vt ἀκέομαι, ἀκούω. Producunt ἀκούσιος, διάκονος, λακέω, μακεδανὸς, συρακόσιος, φαιακία. & numeralia finita in ακόσιος, vt διακόσιος, τριακόσιος.

α ante λ corripitur, vt ἀλήτης, δαιδάλεος, κεφαλῆνες, μαλακὸς, πηδάλιον. Producunt φαλάγγη, & apud Nicandrum ἀλοσύνη.

α ante μ corripitur, vt ἅμιλλα, ἀμείβομαι. Producunt ἀπαμαία, δαμοίτας, ἐυδάμιππος, ἀμητὸς, *messis*, & ἄμητος, *æstas*. Indifferens est ἀμάω.

α ante ν corripitur, vt ἄνεμος, θάνατος. Producunt δάνυβις, fluuius, κρανώνιος, κράνειον, κρανίον, μανικὸς, νεανίας, παιανιεύς. & ex breuibus quædam, ratione immutabilis, vt ἀνεψιός.

α ante π corripitur, vt ἀπάτη, δαπανάω. Producunt ἀπιδανὸς, ἀπεννῖνος, ἄπειρος pro ἤπειρος, δραπέτης, δραπετίδης, νάπφα. Indifferens ἀπόλλων.

α ante ρ corripitur, vt ἄριστος, ἱππάριον, κλάριος, χαράττω. Producunt ἀμαρακὸς, ἀράομαι, ἀρήτη, ἄρητος, ἀρητὴρ, ἀρήτειρα, ἀρήνη, vrbs, καρίων, fluuius, χάραβος, μαρύομαι.

α ante σ corripitur, vt κασίγνητος, ἀσίη. Producunt ἄσιος, ἀσιάδης, ἀσωπὸς, ἐπαράσιμος, ἐυκρασία, ἰάσιος, κοράσιον, πασιφάη, πασιφαής.

α ante τ corripitur, vt ἀκράτιστον, ἀταρπὸς, κρατέω. Producunt βατήριον apud Phocylidem, & διδυματόκος apud Orphe[illegible]m, & θάτερον contra-

ctum

ctum à τὸ & ἕτερον. Itidem ἅτερος ab ὁ & ἕτερος. & composita à λᾶς, hoc est, *lapis*, vt λατομία, λατύπος.

α ante φ corripitur, vt γλαφυρὸς, σαφυλή. Producit ἐπάφιος.

α ante χ corripitur, vt ἀχιλλεὺς, ἀχαιοί. Producit τράχουρος, piscis.

SCHOLIA.

En tibi, Lector, speciales regulas de quantitate ancipitum secundùm situm. Quæ aut vltimæ sunt, aut penultimæ, aut antepenultimæ, hoc est, penultimam antecedentes. Placuit autem hic antepenultimas vocare quascunque penultimam antecedentes; penultimas verò, vltimæ adhærentes, siue primæ sint, siue mediæ: vt in λαερτιάδης, α, ε, ι *antepenultimas appellamus; sed* α *sequentem ante* δης *penultimam: ac similiter in aliis. Quo in loco nonnulla sunt præmonenda, primùm in vocabulis quæ contrahuntur, syllabas incontractas hic numerari; in verbis verò deponentibus, eas quas habet fictum thema vocis actiuæ. Itaque huius verbi* λυπῶ *quantitas* υ *quærenda est in antepenultimis, quia fit à* λυπέω: *rursus huius verbi* ῥύομαι, υ *quærenda in penultimis, quia est à* ῥύω. *Porrò ex personis verborum vltimas syllabas hic esse quærendas; item antepenultimas quæ non habeant crementum: in thematis verò has vtrasque, atque insuper penultimas. Nam in reliquis temporibus, excepto themate, tam syllabæ penultimæ, quàm omnes crescentes, explorandæ erunt iuxta regulas in præcedenti capite traditas. Ad hæc multa vocabula, quorum syllabæ regulis generalibus includuntur, in his specialibus ideo repetiui, vt memoriæ consulatur:* ν... πάος *pro* πηός, νίκανδρος.

ἰλυόεις, & similia. ἀϊθαλής.) α initij sequentibus duabus breuibus producitur, vt in ἀΐδιος, ἀέναος, & similibus. alias ἀεὶ compositum & per se corripi solet. ἀδηκώς.) ex contractione esse videtur pro ἀηδηκὼς, fessus, laborans. ῥάδιος.) tradunt Grammatici ι subscribendum in hoc, & in ῥᾷον, ῥᾷςος, & in ῥᾴθυμος. διάκονος.) per contractionem fieri putant, quasi διαέκονος. μαλακός.) Theocrit. β.

χειρὸς ἐφαψαμένη, μαλακῶν ἔκλιν' ἐπὶ λέκτρων.

Semel produci reperi in hymnis Homeri:

παίζουσαι χαίρουσι κατ' ἄνθεα μαλακὰ ποίης.

nimirum occasione immutabilis, inuitantibus etiam duabus breuibus. ἄριςος.) optimus: ἄριςον quoque, id est, prandium, corripi videtur. ἰλιαδ. ω.

ἐσσυμένως ἐπένοντο, καὶ ἐντύνοντο ἄριςον.

Nisi legendum sit ἐντύνοντ' ἄριςον· vt in quinto loco spondeus locetur. Certè auctor Etymologici per contractionem fieri tradens, vt sit quasi ἀόριςον, produci vult α, cui suffragatur compositum ἀνάριςος productum apud Theocrit. εἰδ. ιε.

ὥρα ὅμως κεὶς οἶκον, ἀνάριςος διοκλείδας.

ἐπτάριον.) in diminutiuis in αριον breue est α. ἄσιος.) ἰλιαδ. β.

ἀσίῳ ἐν λειμῶνι καΰςρίου ἀμφὶ ῥέεθρα.

Sunt tamen qui deducunt à recto ὁ ἀσίας, ἀσίου, καὶ ἰωνικῶς ἀσίεω, & per syncopen ἀσίω. εὐκρασία.) Moschopulus ideo α producere autumat, quòd sit à κεράω, κερῶ· ἀκρασία contrà corripere, quòd sit à κρατέω, κρατῶ.

De

De quantitate I *in antepenultimis syllabis.*

I ANTE vocalem in antepenultimis corripitur, vt αἰγιαλὸς, διερὸς, ἰότης, μητιόω, ἐλλοπιεύω. Producunt verò ἰάομαι, ἰατρὸς, ἰάσιμος, ἰητὴρ, ἰαπετὸς, ἴασος, ἰάσιος, ἰαμένος, ἰονίη, ἰύζω, ἰϋγὴ, ἰϋχμὸς, ἰωχμός. & composita ab ἰὸς, id est, *venenum*: vt ἰοβόλος, ἰοχέαιρα. Item κιάθω, μνιώδης, οἴομαι, ὀφιονίδης, πανδιονίδης, παλίωξις, προΐωξις, πιαίνω, πίερος, πιέριος, φθινώτης, χιονόεις. Indifferentia sunt ανιαζω, ἀνιάω, ἀνιαρὸς, ἰαίνω, ἱερὸς, ἵημι, *eo*; ἵεμαι, *eo*; ἵημι, *mitto*; ἵεμαι, *cupio*.

I ante β corripitur, vt λιβύν, σιβαρὸς, ἴβυκος. Producunt ἀλίβαντον apud Nicandrum, & τίβυρις, aliàs τίβυρ, vrbs Italiæ. in vulgatis enim codicibus Stephani sic quoque legitur, τίβυρ, disyllabum per ι.

I ante γ producitur, vt ῥίγιον, ῥιγέω, *timeo*: ῥιγόω, *algeo*: σιγάω, ὀρίγανον.

I ante δ corripitur, vt γνωμίδιον, ἐριδαίνω, κυρίδιος, σίδηρον. Producunt ἀκιδάλιος, ἰδαῖος, ἰδάλιον, ἰδομενεὺς, πιδύω, πιδύτης, σιδόνιος, χελιδόνιον.

I ante θ corripitur, vt κίθαρις, ψιθυρίζω, τιθηνός. Producunt βιθυνία ἰθύνω, ἰθύντωρ, σιθωνία, τιθωνός.

I ante κ corripitur, vt ἱκέτης, σικελός. Producunt ἀρικίνη, ἱκεσίη, ἱκέσιος, ἴκαρος, ἰκάριος, κίκαμα, νικάω, νικίας, νίκανδρος, σικανίη, σικελίη, φοινίκεος, φρικάλεος, φρικώδης. Indifferens ἴκελος.

I ante λ corripitur vt λιλύεη, φιλέω. Producunt ἰλεὸς, ἰλυόεις, ἰλιακὸς, ἰλα[illegible], ἴλιος, ἰλασμὸς, μίλντος, μελί-

μελίλωτον, ὁμιλαδὸν, ὁμιλέω, πιλέω, Σιληνὸς, φιλητεύω, φίλομαι, χιλεύω, χίλια, χιλιὰς, χίλιοι, χίλωθρον. Indifferentia ἴλαος, ἵλαμαι.

I ante μ corripitur, vt χίμαρος, ἱμάσθλη, σιμόςφ Producunt βριμάω, βριμιδὸν, δριμύλος, ἱμέρα, vrbs & fluuius, ἵμερος, ἱμερόεις, ἱμείρω, μιμοῦμαι, μίμημα, μιμηλὸς, σιμάϐα. & composita ac deriuatiua à τιμὴ, vt τίμιος, τίμαιος, τιμαγήτης, φιμώδης.

I ante ν corripitur, vt κοτίνουσα, κινύρομαι, μινύρομαι. Producunt γίνομαι, γινώσκω, δίνησις, δινήεις, ἐρινεὸς, θρινακίη, ἰναχὸς, ἰνωπὸς, ἰνίον, κινέω, κίνυμι, κινύφιος fluuius, ἀκροθίνια, τριναχρία, λακίνιος, λακινιὰς, μινώϊος, πινύσκω, σίνομαι, δελφίνιος. Indifferentia ἀγινέω, δινέω, δινεύω.

I ante π corripitur, vt λιπαρὸς, *pinguis*. Producunt ἠνίπαπε, λιπαρῶ, *supplico*, διϊπετὴς, εὐριπίδης, & πυριπόλος, apud Orpheum, ῥιπίζω, ῥίπαιον, mons.

I ante ρ producitur, vt Σεμίραμις, τιρύνθιος.

I ante σ corripitur, vt κλισία, πισίδαι. Producunt βισάλτης, βισαλτία, βρισηΐς, ἴσανδρος, ἰσοφορίζω, ἰσαῖος, ἰσάζω, κονίσαλος, μισαρὸς, μισέω, νίσυρος, πισιδικὸς, πισιδὴς, Σισύμβρια, σίσυφος, Σισυφίδης, τισιφόνη, φθισήνωρ, χαρίσιος.

I ante τ breue est, vt μιτυλήνη, λιτανεύω, ἴτυλος. Producunt ἰτέα, τίτυρος, τριτωνὶς, τριτογένεια, τριτογενὴς, ἰτιμονεύς.

I ante φ corripitur, vt νιφελὸς, νιφόεις. Producũt διφάω, διφήτωρ, ἶφι, ἴφιος, ἰφιγένεια, ἰφιδάμας, ἰφίνοος, & alia ab ἶφι, τριφυλλίς. Indifferens πιφαύσκω.

I ante χ corripitur, vt κιχέω. Producunt ἰχανῶ, κίχορα.

SCHO-

SCHOLIA.

Προΐωξις.) *Hesiod.* ἀσπίδι, ἐν δ᾽ προΐωξίς τε παλίωξίς τε τέτυκτο. *in* παλίωξις, ι *per contractionem fieri videtur ex* παλιΐωξις· *in altero, si nolis* ι *produci, poteris per synizesin coniungere* ο & ι, *vt* προΐω *sit spondeus.* διάβολος.) *Nonnus in hoc* ου *sequentes breues primam producit: quòd similiter facit in* τιβέριος· *at in* τιβεριὰς, τιβεριὴς, τιβερῆτις, *corripit. Idem è diuerso primam in* νικόδημος *eadem necessitate facit breuem.* γνωμίδιον.) *deriuatiua nomina finita in* ιδιον, *tres syllabas vltimas habent correptas.* ὀρίγανον.) *sæpe* ὀρείγανον *inuenio apud Nicandrum & eius interpretem per* ει. σιληνός.) *etiam per* ει *scribitur à multis, &* σιληνὸς *per* ι *nunc longum, nunc breue apud Orpheum & Homerū legitur, vnde à Latinis quoque prima longa & breui vsurpatur.* φιλέω.) φιλοῦμαι, φιλομέδουσα & φίλος, *ac similia, quandoque producuntur ab Homero.* κινέω.) *omnia verba desinentia in* ινῶ, *habent* ι *longum, vt* κινῶ, βινῶ. μισαρός.) *aliàs scribitur* μυσαρὸς *per* υ. ἰτέα.) *quidam tradunt,* ι *inceptiuum ante* τ *corripi, vt in* ἶτις, ἰτρίον, ἰτέα. *atqui Homerus non semel producit: vt* Ἰλιαδ. φ.

κήοντο πτελέαι τε καὶ ἰτέαι ἠδὲ μυρῖκαι·

& ὀδ. κ *iterum.*

De quantitate Y *in antepenultimis syllabis.*

Y ANTE vocalem in antepenultimis corripitur, vt γηρυονεὺς, θυώδης, κυανὸς, κυανῶπις, μυοκτόνος, ὕαινα. Producunt verò ἀσυήτης. ἰλιαδ. υ. ἐνυάλιος, κυανοχαίτης, κυα[illegible] [illegible]ιωελὸς. μύουρος, μυοδόχος,

δόκος, πύελος, πυετία, πλατυάσδω apud Theocrit. ὑετός.

Υ ante β corripitur, vt ταλθύβιος, κυβιςάω.

Υ ante γ corripitur, vt ὑγιὴς, ςυγερὸς, ὠγυγίη. Producunt γυγαῖος, & θυγάτηρ aliquando in obliquis. μυγαλέη, πυγίζω.

Υ ante δ corripitur, vt κυδοιμός. Producunt κυδάλιμος, μυδαλέως, κύδιμος, κυδαίνω, κυδιόω, πυδάω.

Υ ante θ corripitur, vt ἐρυθαίνω, κύθηρα. Producunt ἐρυθιόω, πυθαγόρας, πυθεδὼν, πύθιος, μυθοῦμαι, & ab eo composita, vt παραμυθοῦμαι, παραμύθιον, ψιμμύθιον.

Υ ante κ corripitur, vt πυκινὸς, μυκῆναι, γλυκερός. Producunt ἐρυκακέω, ἐρυκανέω, μυκάομαι, μυκηθμὸς, φυκιόεις, φυκίον.

Υ ante λ corripitur, vt φυλάττω, ὑλακτέω, ὑλάω, latro Producunt θυλακὶς, θύλακος, θυλακόεις, κογχύλιον, παμφυλία, σκύλομαι, συλάω, συλεύω, σφονδύλειον herba, ὑλαῖος, ὑλακόεις, ὑλακόμωρος, ὑλακίδης, φυλείδης, φύλοπις.

Υ ante μ corripitur, vt κύμινδις, πύματος. Producunt casus plurales Pronominis secundæ personæ, & ab eo deriuata possessiua: ὑμέες, ὑμέων, ὑμέας, ὑμέτερος. Item ἀμυμώνη, θυμοῦμαι, ἐνθυμοῦμαι, ἐνθύμημα, θυμώδης, θυμῆρες, θυμαίνω, χυμαῖος, χυμαίνω, κρυμώδης, λυμαίνω.

Υ ante ν corripitur, vt δύναμαι, κυνικὸς, κυνέη. Producunt βιθυνία, ξύνιος. Et interdum quædam à συν vel ξυν composita, ratione immutabilis, vt ξυνήϊον, χερνι-[illegible], ξυνίημι, συνεχὲς, ξυνόω.

Υ ante

Y ante π corripitur, vt κύπελλον, κυπάριοσος. Producunt λυπέομαι, τρυπάω, τρύπανον.

Y ante ρ corripitur, vt γυρῖνος, θύριον, μαρτυρία, ψιθύρισμα. Producunt γυρόω, γυραῖος, κυρήνη, κύριος, κυρῖνος, μυρίος, μυρία, μύραινα, πλημμυρέω, πλημμυρία, πυρίτις. & quædam à πῦρ composita, vt πυραμὶς, πύραμος, πυράγμης. alia corripiunt, vt πυρὰ, πυράκμων, πυράγρα. alia etiam variant, vt πυρήνη, πυραυγής. Item συρίζω, σφύραινα, τυρόεις, φυράω.

Y ante σ producitur, vt χρύσεος, λύσανδρος, μύσιος, φυσάω. Corripiunt ἠλύσιος, θύσανος, ἰκλύσιος, τηύσιος. Ex compositis verò à λύω, siue λύσις, quædam producuntur, vt λυσίπονος, λυσιμελὴς, λυσιμέριμνος, λυσίζωνος. alia corripiuntur, vt λυσιπήμων.

Y ante τ corripitur, vt εὐρύτερος, σκυτάλη, φυταλεύω. Producunt ἀτρυτώνη, αὐτέω, φυτάλμιος, φυταλιά.

Y ante φ corripitur, vt τρυφάλεια, τυφωεύς. Producunt εἰλυφάζω, κωλύφιον, τύφομαι.

Y ante χ corripitur, vt νύχιος, ὑποβρύχιος. Producit βρυχανάω.

SCHOLIA.

Κυανός.) *Quum post* αν *sequitur vocalis breuis, fit longum* υ, *vt* κυάνεος, κυανοχαίτης· *aliàs manet breue, vt in* κυανῶπις, κυανόχροα. (σφονδύλειον.) *hic* υ *ob ambientes longas produci videtur à Nicandro: quum* σφόνδυλος *ab eodem subinde corripiatur, sicuti in* σφονδύλιον *quoque,* ἰλιάδ' α.

De quantitate ancipitum in penultimis syllabis, & primùm de A.

A ANTE vocalem in penultimis corripitur, vt ἀγλαὸς, ἀεὶ, κεραὸς, ναυσικάα, ἐλάω, ἱμάω. Producunt ἀθεραῒς, ἀμφιάραος, ἀχραὴς, ἄων, δαὴρ, ἐάων, id est, *bonorum*, λαῒς, πτολεμαῒς, θαῒς, ἰάων, κράας, λάας, λάϊγξ, ναῒς, παμφαὴς apud Orpheum, πρᾶος, πραὺς, ῥάων, χαὸν, χάων. Item λυκάων, ἑλικάων, ἱκετάων, ποσειδάων, μαχάων, ἀρϊάων, ἀλκμάων, ὀπάων, σιωοπάων, τυφάων, διδυμάων, ἀμυθάων, προτιάων. & similia in αων, mutantia ω in ο in obliquis, vt τοῦ χάονος, λυκάονος, &c. Et nomina substantiua oxytona finita in αὸς, vt λαὸς, ναὸς, παός. Item composita ab ἄω, *spiro*, vt ζαὴς. ἀλιαὴς, εὐκραής. & ab ἀΐσσω, vt πολυαΐξ. Et verba finita in αω præcedente vocali aut ρ, vt ἐάω, περάω. exceptis ἐψιάω, ἀμφιάω. cùm verò præcedit consonans, corripi tradunt: πεινάω tamen producto α reperio, & κάω, κλάω. Indifferentia ἀὴρ, ἄορ.

A ante β corripitur, vt ἑκάβη.

A ante γ corripitur, vt ἄγω, τράγος. Producunt ἀαγὴς, ἆγις, δαγὺς, πρᾶγμα, σφαγὶς, ταγός.

A ante δ corripitur, vt βραδὺς, κλάδος. Producunt ἆδος, λάδας, λάδων, ὀϊλάδης, ὀπαδὸς, σπάδιξ.

A ante θ corripitur, vt βαθὺς, πάθος. Producunt κρᾶθις, & ἆθλον ex ἄεθλον per contractionem.

A ante κ corripitur, vt κακὸς, πολλάκις. Producunt ἆκις fluuius, ἄκων, *inuitus*, quia coalescit ex ἀέκων, δᾶκος. θράκη verò ι habet subscriptum.

A ante λ corripitur, vt μάλα, ἁπαλός. Produ-

cunt ἀμάλη, & ἆλες contractum ex ἀολέες, δαλὸς, Σαρδανάπαλος, σύμφαλος. Item ὀμφάλη, & τρικέφαλος, repugnantibus eorum primitiuis.

A ante μ corripitur, vt θάλαμος, πλοκαμίς. Producunt ἀμὸς, *noster*, pro ἡμέτερος, δᾶμις, δάμων, φρασίδαμος. Et nomina neutra verbalia finita in αμα, vt νᾶμα, θυμίαμα.

A ante ν corripitur, vt ἀνδάνω, χανὼν, οὐρανός. Producunt ἀγάναξ, ἀγαθάνωρ, βιάνωρ, ἐρανὸς, ἰᾶνος, ἱκάνω, κιχάνω, νεᾶνις, νικάνωρ, φθάνω. Et nomina dissyllaba oxytona in ανος, vt δανὸς, τρανὸς, & gentilia in ανος, vt βρετανὸς, καρμανὸς· & in ανις, vt βρετανὶς, καρμανίς. Item finita in ανος, supra tres syllabas, vt ἡρωδιανὸς, ἰουλιανὸς, excepto ὠκεανός. Indifferentia ἑανὸς, & ἄνω verbum, pro ἀνύω, *expedio*.

A ante π corripitur, vt ἀλλοδαπὸς, ἅπας, τάπης. Producunt ἆπις, ἄναπος fluuius, ἰάπυξ, νᾶπυ, πρίαπος, σάραπις.

A ante ρ corripitur, vt χαθαρὸς, σιβαρὸς, χάρις, κλάρος vrbs. Producunt ἆρα, *nunquid*, βᾶρις, ἄσαρος fluuius, ἑυμάρας, θυμαρὶς, χαρὶς piscis, κατάρα, νάρων fluuius, πάραρος, φαρὶς, τιάρα. Et nomina dissyllaba masculina in αρος, vt ὁ ταρὸς, λαρός. Item polysyllaba oxytona in αρος habentia antepenultimam longam, vt μισαρός. Indifferentia ἄρις, ἀρὴ, φάρος pro veste.

A ante σ corripitur, vt δασὺς, θάσος. Producunt ἀσὶς, ἆσον, θᾶσον, ἴασος, ἰάσων, κρᾶσις, μάσης vrbs, πράσσω, πρᾶσις, φᾶσις.

A ante τ corripitur, vt θάνατος, δέκατος. Producunt

ducunt nomina lapidum & gentilia in ατης, vt ἀχάτης, γαγάτης, νιφατης, σπαρτιάτης. & in ατις fœminina gentilia, vt σπαρτιᾶτις, μελιᾶτις, πισιᾶτις. Item ἆτος, ἄτη, contracta ex ἄατος, ἀάτη· ἄθεατος, ἄρατος, ἀπροσόρατος, ἀόρατος, κράτηρ, φράτωρ, δημάτωρ apud Orpheum, εὐφράτης fluuius, θᾶτον, θέατρον, θεατὸς, ἰατρὸς. χάϊρατος fluuius, ὁρατὸς, πράττω, φράτηρ.

A ante φ corripitur, vt γράφω, σάφα.

A ante χ corripitur, vt τάχα ῥάχις. Producunt τραχὺς, cum compositis. Indifferens ἰαχή.

SCHOLIA.

Κεραός.) *Adiectiua in αος penultimam habent correptam: substantiua verò dissyllaba productam, vt νάος. ῥάων.) diphthongo scribitur.* ἰάων.) *Ex nominibus finitis in αν, ancipite præcedente, eam ferè producunt, quæ in obliquis mutant ω in ο quæ verò seruant ω, corripiunt.* ποσειδάων *tamen retento in obliquis ω producit α apud Homerum, in hym.*

ἀμφὶ ποσειδάωνα θεὸν μέγαν ἄρχομ' ἀείδειν.

χάω. κλάω.) *quòd fiant à χάϊω, κλάϊω, α producunt, quia α ex diphthongo relictum producitur, nisi aliud impediat.* ἄορ.) *Indifferens reperitur,* ἰλιαδ. κ *&* λ *compositum verò* χρυσάορ *vbique produci existimo.* πρᾶγμα.) *à* πράσσω *vel* πράττω, μ. πράξω. *hæc α habent naturâ longum. quod ipsum circumflexus arguit in* πρᾶγμα, πρᾶξις. *item in* πρᾶσις *&* πεπρᾶσθαι, *à* πράττω, μ. πράσω. ὀϊλάδης.) *patronymica in αδης & ιδης ferè corripiunt penultimam, vt* μενοιτιάδης, νεστορίδης *quando autem præcedit* η, *Poëtæ* ι *breue interponunt. sic* πηληϊάδης, νηληϊάδης· ὀϊλιάδης *tamen producitur illic:*

αἶψα

ἄγας ϑ' χλιόϐϐλον οἰλάδης ἐπορούσας. ὀμφάλη.) *in hoc* α, *quòd sit inter duas longas, producitur, vt locum habeat in heroico. Rursus in* τρικέφαλον, πεντηκοντοκέφαλον, *& similibus*, α *efficitur longum ratione duarum breuium præcedentium, quibus tertia non cohæret in eodem genere versus.* ὀμφαλὸς *enim &* κεφαλὴ *penultimas corripiunt. quæ causa, vt sæpe dictum est, multas syllabas alioqui breues extendere solent.* πλοκαμίς.) *anceps in penultima, quum præcedit immutabilem, & in vltima est* σ, *corripitur.* νᾶμα.) *nomen enim neutrum in* μα *purum desinens, longam ferè habet in penultima, vt* βῆμα, νᾶμα, χρῖμα, ϑῦμα. *excipiuntur deducta à verbis εἰς* μι, *vt* ϑέμα, δόμα. *Item* σόμα. *& quæ non habent* μ *purum, vt* βρέγμα, δόγμα. ἀνδάνω.) *verba polysyllaba in* ανω, α *habent breue.* ἰουλιανός.) *in Epigrammate trimetro,* ἰουλιανὸς οὗτος ἅρμα ῥουσίου. λια *iambus est. Horum tamen aliqua in carmine heroico necessitate corripiuntur. vt in altero:* τοῦτον ἰουλιανὸν τυρίης βλάστημα τιθήνης. *& in alio,* τιλιανὲ χρύσειε, *&c.* τιλια *dactylus est.* ἅπας.) *&* ἅπαν, *cum compositis, secundùm Atticos producunt priores.* κλάρος.) *Nicandri patria ab eodem corripitur.* ἆρα.) *interrogatiua trochæum constituit: illatiua verò aliquando trochæum, sed frequentiùs pyrrhichium.* μισαρός.) *generaliter nomina polysyllaba in* ρος *oxytona ancipite præcedente, si antepenultimam habent, longam etiam penultimam producunt, vt* μισαρὸς, ἰσχυρός. ἆσσον, ϑᾶσσον, πράσσω.) α *habent naturâ longum, vt iam dictum est.* δέκατος.) *nomina barytona polysyllaba in* ατος *vel* ατον *penultimam corripiunt, vt* ϑάνατος, ἀγράμματος, φίλτατος, ἔσχατον, πύματον.

De quantitate ι *in penultimis syllabis.*

I ANTE vocalem in penultimis corripitur, vt κοχλίας, πενία, φιλία, φίλιος, διὸς in obliquis, θηρίον, γραμμάτιον, κυλίω, ἐσθίω. Producunt ἀνίη, ἀγχίη, κονίη, χαλιὴ, ὁρμιὴ Ionica. quæ aliàs communiter in α quoque desinunt. Item θρῖον, ἴυγξ, μνῖον. πῖαρ, πίηρ, siue πίαρ, *pinguis*, πίων, πρίων, κίων. & pleraque comparatiua in ιων, vt βελτίων. & alioqui positiua finita in ιων, mutantia ω in ο, vt ἀμφίων. Item φθίη, φθῖος, χῖος, gentilia. Et illa propria θρῖος, κῖος, κριος, πῖος, φλίας. Item δῖος, *diuinus*, δία, *diuina* ἔνδιος, *meridianus*. Item διογενὴς, & similia, ob sequentes breues. Et nomina disyllaba oxytona finita in ιὸς, vt κριὸς, *aries*, ἰὸς, *venenum*: præterquam ἰὸς, *æqualis*. Item μεθίω, πρίω, φθίω, χρίω. Indifferentia ἴει, ἴοι, ἰεὶς, ἴε, ἴει, ἴομεν, & similia cum compositis. λίαν aduerbium. Item οἴω, τίω, ἤια, ἔνδιος, ὑπεύδιος, ὠρίων, χρονίων. & alia quæpiam eiusmodi nomina simplicia finita in ιων.

I ante β corripitur, vt λιβάς. Producunt ἀκριβὴς, ἐρισίβη, θλίβω, ἴβις, σίβη, τίβαρ.

I ante γ corripitur, vt λιγὺς, ὀλίγος, γίγας. Producunt μίγω, πνῖγος, ῥῖγος, σιγή. Indifferens πνίγω.

I ante δ corripitur, vt ἰδὲ, κομιδή. Producunt διδῶ, εἰλιδῶν, ἴδη, κνίδη, πίδαξ, πολύϊδος, σίδη, χελιδὼν, χλίδη.

I ante θ corripitur, vt λίθος, πίθος. Producunt βρίθω, βρῖθος, βριθὴς, ἔριθος, ἐριθεὺς, ἰθὺς, κριθὴ, λῖθος, *proprium*, ἰλιαδ. β. σιθών.

I ante κ corripitur, vt δίκη, ὀρφανικός. Producunt

cunt ἄκικις, χεννῖκος fluuius, κίκις, καΐκος, νίκη, φοινίκη, φρίκη. Indifferens μυρίκη.

I ante λ corripitur, vt ποικίλος. Producunt αἴγιλος, ἄργιλος, ἶλος, ἰλὺς, κονίλη, νεογιλὸς, ὅμιλος, ὀϊλεὺς, πέδιλον, πῖλος, σμίλαξ, σμίλη, σμῖλος, σπῖλος, χιλὸς, χίλων, ψιλός. Indifferens φίλος.

I ante μ corripitur, vt ἄλκιμος, λιμὴν, κρίμα. Producunt βρίμη, βριμῶ, δριμὺς, κάμιρος vrbs, κλίμαξ, λιμὸς, μῖμος, σιμὸς, τιμὴ, φιμός. Et nomina composita finita in ιμος, vt ἄτιμος, βούλιμος, ἴφθιμος. Et verbalia finita in ιμα, deducta à verbis penultimam producentibus, vt μήνιμα, χρῖμα. Indifferens ἱμάς.

I ante ν corripitur, vt ἀχλινὴς, ἐαρινὸς, πίναξ. Producunt αἰσχίνης, ἀπερινὴς, ἐρινὰς, θαμινὸς, θρίναξ, θριδακῖνις, ἰνῶ, κλίνη, μίνως, ῥινὸς, φινεὺς, χαλινός. Et nomina barytona desinentia in ινος, & ινον, vt δῖνος, γυρῖνος, λατῖνος, ταλαύρινος, κάμινος, σέλινον. Exceptis καρκίνος, κότινος, κόφινος, κρίνον, λίνον, λίνος, νίνος, πίνος: & significantibus materiam, vt βύβλινος, δρύϊνος, κέδρινος. Producunt etiam nomina finita in ινη, habentia plusquam tres syllabas, vt ἀδρασίνη, ἐρηκίνη, ἡρωΐνη, μολυβδίνη. excepto εἰλαπίνη: quibus accedunt trisyllaba, prima producta, vt ἀξίνη, δωτίνη, ἐλξίνη, ῥητίνη, ὑρμίνη, ὑσμίνη. & disyllaba duo, ῥίνη, δίνη. Item propria præsertim locorum, vt αἴγινα, καμάρινα. & verba desinentia in ινω, siue ινομαι, vt κλινῶ, κρίνω, πίνω, γίνομαι, σίνομαι.

I ante π corripitur, vt λίπος. Producunt γριπεὺς, ἐνιπεὺς, εὔριπος, ἐνίπω, παρθενοπίπης, ῥιπὴ,

ῥιπεὺς, ῥίπη vrbs, ἰλιαδ. β. σιπποὺς, κνιπός, σκίπων. Indifferentia ἐνιπὴ, ἐρίπω.

I ante ρ producitur, vt ἶρος, ἶρις, νιρεὺς, τίρυνς, ὄσιρις.

I ante σ corripitur, vt ἥμισυ, ἴσως, *fortè*, κλίσις, κρίσις, μίσος, *piaculum*, σφίσιν in datiuo plurali pronominis tertiæ personæ. Producunt ἀχίσις, ἀμφισὸς, ἀμνισὸς, βρισεὺς, θεμισὼ, ἴσως, *æquè*, μῖσος, νῖσος, πῖσα vrbs, ἶσις. sunt tamen qui πίσσα scribunt gemino σσ. τὸ πῖσος, *vbertas*, vnde πισήεις, *vber*, τελμισός. Indifferens ἴσος, *æqualis*, & ab eo composita pleraque.

I ante τ corripitur, vt ἄλφιτα, θεόκριτος, ἶτις. Producunt ἀκόνιτον, ἴτων vrbs, ἴφιτος, χλιτὺς, λῖτον, λιτὸς, παλίντιτος, σῖτος, τιτὰν, τίφυς, τρίτων, φῖτυς, φρίττω, vnde πέφριχα. Et nomina finita in ιτη, vt ἀφροδίτη, μελίτη. & in ιτης, & ιτις, vt ὁπλίτης, πολίτης, μαχαρίτης, ὀνῖτις exceptis verbalibus deductis à verbis penultimam præteriti corripientibus, vt κριτὴς à κέκριται, & composita ab illis, vt δικαιοκρίτης, περικτίτης.

I ante χ corripitur, vt σίχω, δολιχός. Producit ἰχώρ.

I ante φ corripitur, vt ξίφος, ἔριφος, ἄντιφος. Producunt γρῖφος, ἶφι cùm deductis & compositis, vt ἰφεὺς, ἶφις. Item σῖφος, σέριφος, σίφων. Indifferens νίφω, *ningo*.

SCHOLIA.

Κοχλίας.) *In masculinis barytonis in ιας, breue est ι.* πενία, φιλία.) *quidam sic præcipiunt: fœminina oxytona in ια breue habent ι, & longum α, præterquam ἴα &* μία,

μία, quæ vtraſque habent breues. Alij ſic: nomina deſinentia in ια, vltimam habentia longam, corripiunt ι, vt ξενία, πενία, excepto ἀνία. φίλιος.) nomina finita in ιος, ſiue proparoxytona ſint, ſiue paroxytona, penultimum ι habent breue, vt ὄλβιος, ἄξιος, πύλιος, βίος· properiſpomena verò longum, iuxta regulam tonorū, præcipientem, vt longa penultima ante breuem, ſi tonum receptura ſit, circumflectatur, vt χῖος, δῖος, φθῖος, & ſimilia. quæ quidem contracta ſunt. aliàs χίος & ἴος, nomina inſularum primitiua, acuunt priorem vtpote breuem. Hic igitur tonus quantitatem docet, ſicut inuicem quantitas quandoque tonum diſtinguit. Proinde non rarò conducet rationem toni cognoſcere, ad quantitatem deprehendēdam. Neque id ſperni ob circulum debet: quem in multis locis vtiliùs & ad maiorem euidentiam admittes, quàm ſi priuatim regulam abſq; ratione addiſcendam tibi proponas. θηρίον.) nempe ι in neutris diminutiuis in ιον, ſiue ea paroxytona ſint, ſiue proparoxytona, corripitur. χολίω.) verba Barytona polyſyllaba in ιω corripiunt ι, excepto μεθίω. πίων.) quia diſyllaba appellatiua finita in ιων productum habent ι. βελτίων.) in horum tamen neutris breue eſt ι, quia comparatiuorum in ον penultima anceps corripitur, vt τὸ ἥδιον, βέλτιον. præter diſyllaba, vt θᾶττον, μᾶλλον. Etiam γλυκίων breue habet ι. quod itidem accidit in aliis habentibus præcedentem breuem: vt in κακίων, ταχίων. Similiter in finitis in ιων, interdum ι producitur: vt in κάκιον apud Theognidem non ſemel. Eadem ratione ι quoque corripitur in δευκαλίων, ζωπυρίων, δευκαλίωνος, ζωπυρίωνος, & in aliis ω ſeruantibus in obliquis. Contrà in mutantibus ipſum in ο, plerunque producitur: vt in ἀμφίων, βραχίων, ὑπερίων, ἐχίων,

ἐχίων, δολίων, πανδίων, χίων, πρίων, πίων, τοῦ ἀμφίονος, βραχίονος, &c. *In paucis compositis corripitur, vt in* περικτίων. χρονίων *verò &* ὡρίων *indifferenter vsurpantur.* τιβεριάς.) *apud Nonnum producit penultimum* ι, *ob præcedentes breues.* γίγας.) *Orpheus in Argonaut. semel producit, sic scribens,* γιγάντων, οἱ λυγρὸν ἀπ' οὐρανοῦ ἐνσάξαντο. σίδη.) *priorem huius & breuem & longam facit Nicander in Theriacis.* ὀρφανικός.) *nomina possessiua oxytona in* ικος, *breue habent* ι, *vt* γραμματικός. μυρίκη.) *apud Homerum reperio indifferens, apud alios longum.* φίλος) *in nominibus finitis in* ιλος *& in* υλος *Barytonis, breuis est anceps.* ἄλκιμος.) *in nominibus deriuatiuis polysyllabis simplicibus finitis in* ιμος *breuis est* ι. χρίμα.) *verbalia in* ιμα *facta à prima persona præteriti passiui,* ι *habente correptum, suæ originis quantitatem obseruant, vt* χρίμα, κλίμα, *à* κέκριμαι. κέκλιμαι. βριμώ.) *id est,* Proserpina, *longum habet* ι, *licet compositum dicatur à* βρι *particula* ι *corripiente, vt sit quasi* βρίμηνις, iracundia. *Apollonius,* βριμὼ νυκτιπόλον φθονίην ἐνέροισιν ἄνασσαν. γυρῖνος) ranula, *aliàs etiam* γέρυνες, γερύνων, υ *correpta à Nicandro vsurpatur.* ἐαρινός.) vernus. *In nominibus oxytonis polysyllabis finitis in* ινος, *quæ tempus significant,* ι *corripitur, quanquam interdum etiam producitur.* ἰλιάδ. φ.

ὡς δ' ὅτ' ὀπωρινὸς βορέης. *Aratus:*

ἢ τρύζει ὀρθρινὸν ἐρημαίη ὀλολυγών.

De quantitate nominum finitorum in ινος, *ieiunè agunt Grammatici, quos mihi licuit consulere. Quin & inter ipsos parum hac in re conuenit, sicuti & in aliis perquam multis.* ἄγινα.) *penultimam habet productam, etiam cùm fœminam significat. Orpheus:*

πηλέα τ'

πήλεατ' ἀμαχίδην, ἀγίνης ἀγλαὸν ὑόν.

σίνομαι, producitur: σίνος verò apud Nicandrum commune est. χρίσις.) apud Nonnum semel productum reperi, & iterum apud Moschum. ἀμυισὸς. ἀμφισὸς.) hæc alias duplici σσ scripta visuntur in multis codicibus: sicuti ἀμφιασεὺς quoque à κηφιασὸς in syncerissimis quibusque. ἴτις.) superius dictum est, ι inceptiuum ante τ corripi. παλίντιλ☉.) Homerus ὀδ. α, corripit penultimam: παλίντιλα ἔργα γενέσθαι. ἄτιλ☉ tamen à Phocylide producitur. θεόκριτ☉.) in Epigrammate:

ἄλλος ὁ χῖος, ἐγὼ δ' θεόκριτος. ὃς τάδε γ[illegible]ψα,

corripitur: in alio producitur, si tamen menda vacat,

γνῶθι θεόκριτον προσιδὼν τὸν ὀλυμπιονίκαν.

ἀφροδίτη) Demetrius Moschus non semel corripit ι, quum Orpheus & Homerus vbique producant. σίχω.) apud Homerum corripit ι. Nonnus in paraphrasi non semel producit: nisi fortè in hoc scribendum perpetuo sit σείχω, sicuti in eodem opere crebrò legitur.

De quantitate Y in penultimis syllabis.

Y ANTE vocalem corripitur, vt ἀμφιτρύων, δίκτυον, κρύος, μεθύω, τανύω. Producunt διὺς, θυὰς, κῦαξ, μύω, μυὰν, μύαψ, πῦ☉, σῦαξ, ὕα, & verba in υω ante υ habentia duas consonantes, vnam ve duplicem, aut alioqui præcedentem syllabam longam, vt πτύω, ποιπνύω ξύω, ἱδρύω, ἐρητύω, ἰμύω, μαρύομαι, ἐρύομαι. quanquam horum quædam indifferenter vsurpata reperies, præsertim quæ sequuntur: θύω, λύω, ῥύομαι, δακρύω, κωκύω, δύω, φύω, ἐρύω, ἀρύω, βρύω, ἀνύω, μηνύω.

Υ ante β corripitur, vt ἀλύβη, κύβος. Producit ὑβός.

Υ ante γ corripitur, vt ζυγὸν, μαρμαρυγὴ, φυγή. Producunt ἀμαρυγὴ, γύγης, ἴϋγη, λαιστρύγων, ὀλολυγὼν, ὀλολυγὴ, πυγὴ, τρυγών.

Υ ante δ corripitur, vt χλύδων, ἄμυδις. Producunt ἄβυδος, βοτρυδὸν, ἐρικυδὴς, κῦδος, λυδὸς, τυδεὺς, φερικύδης. Indifferens ὕδωρ.

Υ ante θ corripitur, vt Σκύθης, ἐγγύθι. Producunt βυθὸς, μῦθος, ζῦθος, πύθω verbum, τυθὼ nomen.

Υ ante κ corripitur, vt γλυκὺς, μύκης. Producunt βρυκὸς, βρύκω, κέκρυκα, συκῆ, σῦκον, φυκὶς, φῦκος. Indifferens ἐρύκω.

Υ ante λ corripitur, vt σκύλαξ, πύλος, μορμύλος. Producunt ἄσυλον, ἐριφύλη, κένδυλα, σῦλος, τύλη, φυλὴ, μυλεὺς, ὕλαξ, ὕλη, φύλας, φυλεὺς. φυλῶ, χυλός. & nomina disyllaba substantiua in υλον, vt σκῦλον, φῦλον. excepto ξύλον.

Υ ante μ corripitur, vt θύμος, πολυώνυμος, δυήν. & verbalia finita in υμα, χύμα, πλύμα. Producunt tamen θῦμα, κῦμα, & aliquando λῦμα. Item ἀμύμων, θυμὼν. κυμη, aceruus, στρυμών. Et disyllaba in υμος, & ab ipsis composita, vt χυμὸς, θυμὸς, ῥυμὸς, πρόθυμος. Item casus plurales pronominis secundæ personæ, cum possessiuis ab eo deriuatis, ὑμεῖς, ὑμῶν, ὑμῖν, ὑμᾶς & ὑμὸς, sicut ὑμέτερος. Item verborum in μι themata, ac personæ superiùs indicatæ. Indifferens νώνυμος.

Υ ante ν corripitur, vt δικαιοσύνη, κορύνη. & κύων in obliquis κυνὸς, κυνὶ, &c. Producunt

βιθυνὸς, γερυνεὺς, γορτυνὶς, δίκτυνα, μαρανδυνὸς, τύνη pro σὺ, tu, ſecundùm Dores. ὕνις, φορκυνίς. & nomina in υνος diſyllaba, vt φρῦνος, θῦνος. excepto πλύνος. quibus accedunt ἀνεύδυνος, κίνδυνος, λάγυνος, ὀρχῦνος, πάχυνος. Item diſyllaba in υνη, vt μύνη, φρύνη, excepto γυνὴ cum compoſitis, ἀνδρόγυνος, & aliis. Item δύνω, & verba polyſyllaba oxytona in υνω, vt μολύνω, ὀτρύνω. Item ξυνὸς, ἐπίξυνος, & ſimilia à ξὺν compoſita, de quibus ſuprà dictum eſt.

Υ ante π corripitur, vt κτύπος, ῥύπος. Producunt γρύπος, λύπη, & ταλύπους in hymn. Homer.

Υ ante ρ corripitur, vt λύρα, μύρον, πορφύρα. Producunt ἄγκυρα, ἁλιμυρὴς, γέφυρα, γυρὴ, γυρὸς, κινύρι, κορκύρα, κύρος, λάφυρα, μελίγυρις, νίσυρος, ὀλύρα, ὀνόγυρος, πάπυρος, πίτυρα, πλημμυρὶς, πυρὸς, σκῦρος inſula, σύριγξ, σφύρα, τυρὸς, τυρῶ. Et nominà oxytona in υρος, habentia antepenultimam poſitione ſiue naturâ longam, vt ὀϊσυρὸς, ἰσχυρός. & verba finita in υρω vel υρομαι, vt φύρω, σύρω, μύρομαι, κύρομαι.

Υ ante σ producitur, vt φῦσα, χρυσὸς, διώνυσος, καμβύσης. Corripiunt λύσις, φύσις, χύσις, & eiuſmodi verbalia finita in υσις.

Υ ante τ corripitur, vt κλυτὸς, φυτὸν, ἤύτε. Producunt nomina verbalia in υτης, υτηρ, υτις, à verbis in primis penultimam producentibus, vt μηνυτὴς, μηνυτὴρ, πρεσβύτης, πρεσβῦτις. Item ἀδάκρυτος, ἀλίτρυτος, ἀϋτὴ, βουλυτὸς, βηρυτὸς, γωρυτὸς, κωκυτὸς. ῥύτωρ, ῥυτὴ, λύτωρ, μηνύτωρ, & ſimilia, ῥυτὸς, σκῦτος.

Υ ante

Υ ante φ corripitur, vt τρυφὴ, κύφος vrbs, κορυφὴ. Producunt ἔνσυφος, κέλυφος, κυφὸς, *incuruus*, κύφων, ζύφω, σῦφος, τῦφος.

Υ ante χ corripitur, vt τύχη, βρύχα, & ὑπόβρυχα aduerbia. Producunt verba finita in ύχω, vt τρύχω, ψύχω, βρύχω. Item βρυχὴ, ψυχὴ, τρῦχος, ἐριβρύχης, σαμψῦχος. Et nomina composita ab ὀρύττω, vt τυμβωρῦχος, τοιχωρῦχος.

SCHOLIA.

Ἀμφιτρύων.) quia exit in ονος, iuxta regulam suprà positam de quantitate ancipitis penultimæ nominum desinentium in ων, quanquam ea interdũ fallit, vnde à quibusdam aliter adducitur. μεθύω.) *verba finita in υω, pleraque in præsenti habent indifferentem ancipitem, in futuro verò & temporibus inde natis vt plurimum longam.* πύλος.) *in nominibus finitis in υλος corripitur υ, sicuti ι quoque in ιλος, vt* φίλος. πολυώνυμος.) *apud Theocritum, itidem cætera ab ὄνομα composita, vt* ὁμώνυμος, *&* δυσώνυμος, ἰλιαδ. μ. θῦμα, κῦμα.) *corripitur tamen* ἔρυμα, *& fortasse id genus alia. Hic enim inter Grammaticos non conuenit. Quidam tradunt nomina disyllaba in* μα *præcedente* υ, *ipsum corripere, vt* χύμα, πλύμα, θύμα. *exceptis* λῦμα *&* θῦμα, *quæ dialecto producuntur, & adhuc* χῦμα. *Alij nomina neutra in* μα *purum desinentia penultimam habere productam, vt* θῦμα, ῥῦμα, χῦμα. *exceptis quæ veniunt à verbis in* μι, *vt* θέμα, δόμα· *& quæ non habent* μα *purum; quòd ea ferè penultimam naturâ breuem habeant, vt* βρέγμα, δόγμα. χυμός.) *nomina masculina in* μος, *quæ nascuntur à prima persona præteriti perfecti, penultimam omnino producere volunt, aut naturâ, aut saltem positione: ideoq; à*

δέδεμαι

δέδεμ... fit δεσμός. κορύνη.) in polyſyllabis in υνη breue eſt υ, ſed in diſyllabis longum. Nicander in Alexiph. ſemel produxit υ in κορύνη. κίνδυνος.) quòd quidam tradunt polyſyllaba in υνος υ producere, non eſt vniuerſaliter verum. πίσυνος certè & γηθόσυνος, & fortè alia, corripiũt. Σφῦρα.) malleus: nam σφυρὸν, pro planta, corripitur cum compoſitis, vt καλλίσφυρος. τυρός.) nomina diſyllaba oxytona deſinentia in ρος, ſi in priori ſyllaba habent υ, ipſum producunt, vt τυρὸς, πυρός. ἰσχυρός.) non omnia eiuſmodi producunt penultimam, nempe ἁλμυρὸς apud Orpheum & Homerum eandem corripit. διώνυσος.) apud eoſdem alicubi ſcribitur per ω, alicubi per ο, ſed ſæpius geminato σσ, διώνυσσος, vel διόνυσσος. φύσις.) correptum reperio apud Orpheum, in opere de lapidibus, capite de curalio. In initio verò hymni εἰς φύσιν, vbi vulgati codices habent,

φύσι παμμήτειρα θεὰ πολυμήχανε μῆτερ,

deeſſe videtur ὦ aduerbium: à quo incohoant alij eiuſdem hymni εἰς αἰθέρα, τυφῶνα, νηρέα, δικαιοσύνην· vt ſit ὦ φύσι dactylus, non trochæus, nec pyrrhichius, quos heroicum carmen neſcit. Idem Orpheus aliàs huius nominis priorem non ſemel corripit. At verò Demetrius Moſchus, Orphei, vt videtur, ſtudioſus, (nam in hoc ipſum opus de lapidibus præfatur) nomen φύσις priori quoque productâ vſurpat, in Poëmate de Helena & Alexandro.

Ioannes Dounmaeus Dounmaeus

Dounmaeus Dounmaeus

Doumingus

Doumingus

Dounmaeus Dow.

Doumingus

Dounmaeus

Dounmaeus

μεγα

ωφελος

τις δυναται

ευχεσθαι

Juan Conry

Conry

Juan Conry

colorchecker CLASSIC
calibrite
mm